

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

จักเกิดอีกกี่รอบ

วันเกิดเกิดอีกแล้ว

คิดแต่เรื่องเป็นมิตร
หรือคิดแต่เรื่องพิษ
คิดลายศอบายอ้าง

จนคนเพลนคิดแค้น

ฆ่าเลือดเย็นร้อนสร
โลกบอดบรู๋ทัน
คิดนี้แหละโลกร้าง

คนดลความคิดให้

สารพัดสังฆารมี
สังฆารดีก็พอมิ
โลกจึงเนรนาดล้ม

ลุ่มจมสมใจแล้ว

อวิชาไม่เงย

ไทยมีพุทธศาสตร์เจลย

แต่ไหนโยบกล้า

นำโลกด้วยศาสตร์แท้

แต่มนุษย์สุดประหลาด
บ่เอาศาสน์นำชาติ
หลงเกิดหลงตายชี้

คนคงตายเกิดแล้ว

จึงจักเกิดรู้ชัด

วันเกิดแห่งปรมัตถ์

เทพอุบัติวิสุทธิสร้าง

เราคิด อะไรฤ

มุ่งสร้าง

เผาโลก

อวดตัมสรรเสริญ

ฆ่ากัน

เสกสร้าง

คนคิด

แหลกได้ด้วยกล

ร้ายดี

หลอกตัม

ไม่มาก

เจ็บร้ายในสังคม

คนเคย

จอมบ้า

ทางรอด แท้แล

แกร่งด้วยพุทธธรรม

คือ“ศาสน์”

โลกนี้

หลงศาสตร์

ก่ล้านกลหลง

ก่วิญญ์

ศาสน์บ้าง

คือเกิด เทพแฮ

โลกให้เป็นสวรรค์.

จะเกิดอีกกี่รอบ

คำถามเพื่อเตือนใจตัวเองบ่อย ๆ จะเกิดอีกกี่รอบ ๆ ๆ ๆ
ถึงจะได้**หายโง่** ! (พ้นจากอวิชา)

นำประหลาดใจ : “บุญบาปเหมือนสินามิครับ มาเร็ว
ไปเร็ว ผมได้ใช้วิบากกรรมชาติที่แล้วหมดแล้วครับสินามิ
กำลังจะกลับทะเล เพื่อทะเลจะกลับมาสวยงามเหมือน
เดิม” ข้อความในทวีตเตอร์ของอดีตนายฯ ทักษิณ

นำเสียดาย : ...ที่ถูกหลอกให้เข้าใจว่า บุญบาปชดใช้ให้
หมดได้ง่าย ๆ เหมือนพระบางวัดอาสาตัดกิ่งไม้ระกำ
เพื่อให้หมดเวรกรรมได้ เรื่องวิบากกรรมไม่ใช่สินามิรอบ
เดียวยังจะต้องเขย่าวขยับให้สะท้อนเลื่อนล้น (อาฟเตอร์
ช็อค) อีกนับครั้งไม่ถ้วน เหมือนดังพระพุทธเจ้าแม้จะ
บำเพ็ญบารมีหลายล้านชาติกว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าถึง
กระนั้นเศษเสี้ยววิบากยังตามมาเล่นงานสารพัดในชาติ
สุดท้าย เช่น ถูกลอบฆ่า นางฉันทมาณวิกาอุ้มท้องมา
กล่าวตุ๋ ซ้างนาพาศิริถูกมอมเหล้า วิ่งมาเหยียบ ฯลฯ

ดังนั้น **“กรรม”** (การกระทำ) ที่ตนได้ทำเอาไว้ ไม่
ว่าทำในที่แจ้งหรือที่ลับล้นเป็น **“ทรัพย์”** แท้ ๆ ที่จะ
ติดตามเราไปทุกชาติ ๆ จนกว่าจะบริณิพพานนั้นเทียว

นำสะพรึงกลัว : พระพุทธเจ้าตรัสถึงการเวียนว่ายตาย
เกิดในสังสารวัฏว่า เลือดที่หลังไหลเพราะถูกตัดหัว ไม่
ว่าจะชาติที่เกิดเป็นไก่ แกะ วัว ควาย โจรร้าย... ฯลฯ

(แต่ละประเภทที่เกิดก็นับชาติไม่ถ้วน) เลือดที่หลังไหล
เพราะถูกตัดหัวนั้นแหละ มากยิ่งกว่าน้ำในมหาสมุทรทั้ง ๔
นำเบื่อหน่าย : ชีวิตที่มีเพียงแค กิน- ชี - มีคู่ สมสู่ - หลับ
นอน แล้วแก่งแย่งชิงดีด้วย **“สรรพศาสตร์”** จนพินาคล่มจม
ทั้งโลกทั้ง ๆ ที่ไทยมี **“พุทธศาสตร์”** เฉลยทางออกอยู่แล้ว

นำประทับใจ : ...หัวใจที่หาญกล้าของผู้รักชาติรักแผ่นดิน
จากทุกทิศภาค สามารถบินฝ่าไปประกาศอธิปไตย ณ
บริเวณรอบ ๆ เขาพระวิหารอย่างไม่กลัวตาย ทั้ง ๆ ที่มีแค่
สองมือเปล่า ไม่มีศ ต้าแหน่ง แม่อุปสรรคภัยอันตราย
จะมากมาย ก็ไม่สามารถจุดรั้งหัวใจความเป็น “ไท” ที่
อุทิศให้แผ่นดิน เพื่อเป็นทุนทางสังคมให้ลูกหลาน
สืบสานเจตนาต่อไป นำเสียดายก็แต่ผู้ใหญ่ในเมืองนี้
มัวแต่รักษาภาพลักษณ์ตัวเองให้ดูดี คอยรักษาเก้าอี้
ตัวเองเอาไว้ให้มั่นคง ทั้ง ๆ ที่ชีวิตนี้สั้นเข้า ๆ แต่กลับ
ปล่อยให้ **“ตัวกู-ของกู”** (อัตตาทั้งหลาย) ยาวออกไป ๆ

จักเกิดอีกกี่รอบ ๆ ๆ ขอให้เข้าถึงพุทธศาสตร์-
พาชาติพาดินให้พ้นภัย-ได้เป็น “ไท” ที่สมบูรณ์ (ไม่เป็น
ทาสกิเลสตัณหาใด ๆ) อีกเลย. **แ**

(สไมย์ จำปาแพง ๕ ก.ย. ๒๕๕๒)

๑๕ ปีพอดิบพอดีที่ “เราคิดอะไร” ได้สะท้อนให้สังคมรับรู้ว่า ต่อ
สถานการณ์บ้านเมืองในขณะนั้น ๆ คณะผู้จัดทำและผู้อ่าน
“คิดอะไร”

เรื่อง “ปราสาทพระวิหาร” นั้นเราแสดงความคิดเห็นมาตลอด
ตั้งแต่สมัย “รัฐบาลหุ่นเชิด ๑” (รัฐบาลนายสมัคร) “รัฐบาลหุ่นเชิด ๒”
(รัฐบาลนายสมชาย) จนถึงรัฐบาลนี้

“เราคิดอะไร” ฉบับที่แล้วท่านผู้อ่านที่ใช้นาม “ประชาชน
ตาดำ ๆ” ราพึงราพันว่า “เวรกรรมของประเทศไทยจริง ๆ” คณะ
ผู้จัดทำคนหนึ่งเป็นทหารผ่านศึกคิดตรงกันเปี้ยบ “นำส่งสารประเทศไทย”

“เราคิดอะไร” ฉบับครบรอบ ๑๕ ปีฉบับนี้ จำเป็นต้อง “คิดอะไร”
เกี่ยวกับเรื่องนี้อีก เพราะนอกจากจะเป็นเรื่องใหญ่โตของชาติ
บ้านเมืองแล้ว ยังมีสถานการณ์ต่อเนื่องที่น่าจับตามองอย่างยิ่ง

คราวก่อน ที่คุณวีระ สมความคิดและประชาชนจำนวนไม่น้อย
เดินทางไปปราสาทพระวิหาร เพื่อจับโกหกรัฐบาลให้ชาวโลกรับรู้ว่า
รัฐบาลไทยโกหกจริง ๆ ที่ยืนยันมาตลอดว่าเรายังไม่ได้เสียดินแดน
บริเวณรอบปราสาท ถ้าเป็นดินแดนของไทยจริงทำไมคนไทยเข้าไป
ไม่ได้ ถูกเขมรยึดครอง (ทั้งยึดทั้งครอง) ไปหมดแล้วตั้ง ๓,๐๐๐ ไร่

คราวนี้ (วันที่ ๑๙ กันยายน) ชาวบ้านจากหลายจังหวัดรวม
ตัวกันเดินทางไปทวงคืนดินแดน เพื่อกระตุ้นให้รัฐบาลและทหาร
ออกมาทำหน้าที่ และประกาศให้โลกรู้ว่าบริเวณโดยรอบปราสาทเป็น
ดินแดนที่มีปัญหา คนไทยไม่ยอม องค์การยูเนสโกอย่าได้ส่ง ๗ ชาติ
มาบริหารจัดการดินแดนของเราเป็นอันขาด

ขบวนเดินทางของคนไทยรักชาติ ถูกแก๊งคนไทยขายชาติดักทำร้าย
ตลอดเส้นทาง ทหารตำรวจไทยใจดำ ยินดีเฉย ๆ ไม่จัดการตามกฎหมาย
ทั้ง ๆ ที่เป็นความผิดเฉพาะหน้าซึ่งจับกุมได้ทันทีรอคำสั่งจากรัฐบาล เพราะ
ไม่มั่นใจว่ารัฐบาลเป็นคนไทยประเภทไหนกันแน่ใน ๒ ประเภทนั้น

ผู้บัญชาการทหารบกออกมายอมรับว่า บริเวณโดยรอบปราสาท
พระวิหารเป็นพื้นที่ของไทยแต่ฝ่ายเดียว ไม่ใช่ “พื้นที่ทับซ้อน” (ที่
รัฐบาลไทยใช้คำบิดเบือนมาตลอด)

มัวอ้างว่า “กำลังเจรจา” กำลังเจรจา ไม่ตะเพิดไล่เขมรออกไป
ระวังประชาชนจะไล่รัฐบาล เพราะทนไม่ได้จริง ๆ

7

บ้านปานาดอย

“โรงเรียนผู้นำที่บ้านปากำลัง
มีโครงการเสริมสร้างสุขภาพอย่าง
เป็นงานเป็นการ ผู้ที่เข้าค่าย ไม่
ว่าจะเป็นค่ายสุขภาพหมอไหนที่จัด
ที่โรงเรียนผู้นำ ต่างก็พอกพอใจ
ไปตาม ๆ กัน”

14

สี่สันชีวิต

“ข้อเสียของการแพทย์แผน
ปัจจุบันขณะนี้ เป็นเรื่องของธุรกิจ
มากเกินไป ยาแพงมาก...บรรษัทยา
หากินกับคนไข้ พอมีโรคอะไรใหม่
ก็พยายามผลิตยาด่วนนั้นมาแข่งขัน
กัน เอากำไรแพง ๆ”

26

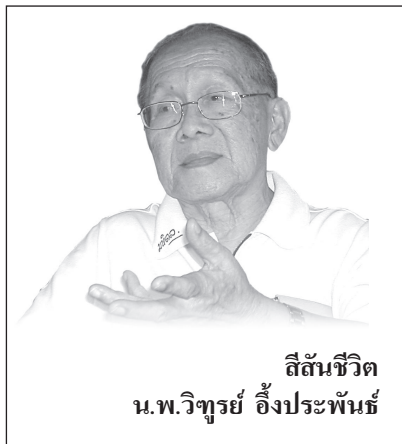
นายทุนที่เห็นแก่ตัว

จอห์น เพอร์กินส์ทำงานในหน่วยงานขนาด
ใหญ่ชื่อ “องค์กรเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ”
(National Security Agency-NSA)
หน้าที่ของเขาคือการชี้แนะและชักจูงให้
ประเทศกำลังพัฒนาทุ่มเงินก้อนใหญ่ ๆ ไป
พัฒนาทางวัตถุอย่างต่อเนื่อง จนตกเป็น
หนี้ตลอดเวลา และต้องโอนอ่อนผ่อน
ตามนโยบายและการชี้แนะของสหรัฐฯ ใน
ที่สุดเขาลาออกด้วยความหดหู่ที่เห็น
ประเทศยากจนถูกชี้แนะให้พัฒนาใน
ทางผิด ๆ และถูกทำลายลงเรื่อย ๆ

เอโกปี หุควา พหุธา โหติ พหุธาปี หุควา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านป่านาคอย

สีสันชีวิต
น.พ.วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์

นายทุนที่เห็นแก่ตัว
ต้นกำเนิดของการร่ำรวยแต่ไร้สุข

1 นัยปก:จักเกิดอีกกี่รอบ	สไมย์ จำปาแพง
2 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจัง ตามพ่อ
4 จากผู้อ่าน	จำลอง ศรีเมือง
6 คูนิดคิดหน้อย	บรรณาธิการ
7 บ้านป่านาคอย	บรรณาธิการ
13 การ์ตูน	จำลอง
14 สีสันชีวิต (นายแพทย์วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์)	วิสูตร
21 ข้าพเจ้าคิดอะไร	ทิม สมอ.
26 บทความพิเศษ (นายทุนที่เห็นแก่ตัว)	สมณะโพธิรักษ์
32 พุทธศาสตร์การเมือง	พิมพ์วิทย์ ชูโต
34 กำปั้นทุบดิน (เวรกรรมผู้นำแตกแยกฯ)	ฉวมพุทธร
38 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่โศกสลด	ดังนั้น วิมุตตินันทะ
40 คำกรอง	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42 คิดคนละชั่ว	โอบอ้อม หอมจันทร์, อิศรา
46 ชีวิตนี้มีปัญหา	แรงรวม ชาวหินฟ้า
56 ซาดกทันยุค	สมณะโพธิรักษ์
58 บทความพิเศษ (วิกฤติเป็นโชคอย่างหนึ่ง)	ฉวมพุทธร
63 เวทีความคิด	ทศพนธ์ นรทัศน์
64 ผุ่นฟ้าผากฝัน	นายนอก ทำเนียบ
66 ประสพการณ์ได้ร่มโอศก	ฟอด เทพสุรินทร์
69 คินวิญญานความรักให้แผ่นดิน	ฟ้าสาธ
73 ชีวิตไร้สารพิษ	ระพี สาคริก
76 กติกาเมือง	ล้อเกวียน
80 ปิดท้าย	ประคอง เดกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

“เราคิดอะไร” ฉบับที่ ๒๓๑ ครบรอบ ๑๕ ปี แคมพรี “ถ้าอย่างนี้ละ? การเมืองใหม่มั้ย...!!”

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณาภพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
แรมดิน เลิศบุญย์ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง วัชรธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัตร

กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โอศก

กองรับใช้ธุรการ ศีลสนิท น้อยอินตะ สุเสรี สิบประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม ปีกฟ้า เกาประเสริฐ

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๓๔-๕๒๓๐

จัดจำหน่าย กลั่นแก่น ๖๔๕ ขอยนามินทร์ ๔๔ ถ.นามินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอิกซ์ จำกัด โทร. ๐-๒๓๓๔-๘๕๑๑

อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕ สำนักพิมพ์กลั่นแก่น ๖๔๕ ข.นามินทร์ ๔๔ ถ.นามินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ หรือโอนเงินผ่านบัญชี
ออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขากนมนามินทร์ บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ เลขที่ ๐๕๗/๑-๔๔๗๐๕-๘ ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

ยุติธรรม

สนธิธรรมาจึงต้อง โทษจำคุกหนอ
หรือชดใช้วิบากกรรม ก่อไว้
คดีหมิ่นกษัตริย์ อีกรวม-อุยนา
สองปีหกเดือนไซ้ บ่ได้ออญา

• พนม. สอนสัตว์ดุสิต

ศาลสถิตไฉน ยุติธรรม
“สนธิ” ทรงสิทธิ นำ สิบลู
เอกสารอีกปากคำ พยานสัตย์
สองฝ่ายศาลรับรู้ สู้เพิ่มสำนวน
กระบวนการเสร็จสิ้น พิจารณา
ความผิดฐานอาญา เหตุฟ้อง
พิเคราะห์พิพากษา ระวางโทษ
ศาลยกหรือลงข้อ เกี่ยวด้วยวิกรรม

เด็กโยเย

การที่ ป.ป.ช.มีมติชี้มูลว่า อดีตนายภา
สมชาย วงศ์สวัสดิ์ พล.ต.อ.พัชรวาท วงษ์-
สุวรรณ ผบ.ตร. พล.ต.ท.สุชาติ เหมือนแก้ว
ผบช.น. มีความผิดกรณีสลายการชุมนุม
ของพันธมิตร เมื่อ ๗ ต.ค. ๕๐ และ
พล.ต.ต.อำนาจ นิยมะโน รอง ผบช.น.
ออกมาไว้วางใจได้แย้งว่าไม่เป็นธรรม
เรียกร้องในทำนองเสียตีสระชดประชนให้
ป.ป.ช.ไปร่วมปฏิบัติการในเหตุการณ์จริง
เพื่อจะได้กำหนดมาตรการให้ตำรวจปฏิบัติ
ตามที่เห็นว่าถูกต้อง ต่อมา น.ส.พ.ได้ตีข่าว
สมาคมตำรวจออกมาแถลงต่อต้านคำ
วินิจฉัยของ ป.ป.ช.ซ้ำอีก เป็นการตอกย้ำ
ว่าตำรวจไม่ได้รับความเป็นธรรม ถูก
เหยียบย่ำข่มเหงรังแกทั้งที่ปฏิบัติหน้าที่
รักษาความสงบเรียบร้อย ไม่เข้าใจว่า
ทำไมตำรวจเหล่านี้จึงมีทัศนคติคับแคบแบบนี้

• มตแดง รามคำแหง

ถ้าผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ขาดสำนึก
เที่ยงธรรม “พิทักษ์กฎหมายพิทักษ์สันติสุข” ของ
อาณาประชาราษฎร์อย่างแท้จริง หลง
สมานสามัคคีรักใคร่กลมเกลียว “พิทักษ์
ประโยชน์-สุข” จำเพาะพวกสีก็ด้วยกัน
และเทือกเถาเหล่ากอเท่านั้น ไม่เอื้ออาทร
ประชาชนที่ตนเองมีหน้าที่รับผิดชอบ
ปกป้องคุ้มครอง ก็เป็นได้แค่ “ข้าราชการ
ตำรวจ” เท่านั้นแหละครับ แต่ไม่อาจเป็น
“ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์” ตามเจตนารมณ์ได้
การเผย “อึดตา” ตัวตนอันแท้จริงให้สังคม
ได้ล่วงรู้มีฉฉาติฐิและภูมิปัญญาคราวนี้
แทนที่จะเป็นการปกป้องเกียรติยศศักดิ์ศรี
ของตำรวจ กลับเป็นการซ้ำเติมให้ตกต่ำ
ยิ่งขึ้น มีตำรวจดี ๆ อีกมากมายรู้สึก
ละอายและอยู่อย่างสงบเสงี่ยม เพราะ
เปี่ยมหิริโอตตปละ รู้ผิดชอบชั่วดี อย่าไป
ถือสาใส่ใจกับพวกหลงเงาตัวเองเลยครับ
ในที่สุด กรรมจะเอื้ออาทรจัดสรรให้คน
เหล่านี้ไปสู่ที่ขอบ ๆ ตามควรเองแหละครับ

ใต้ดิน-บนดิน

หอยบนดิน ๒ ตัว ๓ ตัว ผ่านขั้นตอน
การกลั่นกรองจากระดับคณะกรรมการไป
แล้ว ตอนนี้อยู่ที่พรรคประชาธิปัตย์
นายกฯไม่กล้าใช้อำนาจชี้ขาดอนุญาตให้
ดำเนินการ แต่ส่งเรื่องให้กฤษฎีกา
พิจารณาอีกขั้นตอนหนึ่ง ทำให้ชักช้าโดยไม่
จำเป็น เมื่อห้ามเล่นหอยใต้ดิน ๒ ตัว ๓ ตัว
ก็น่าจะให้ประชาชนมีทางออกชัดเจนด้วย
หอยบนดิน ๒ ตัว ๓ ตัวที่ถูกกฎหมายบ้าง
ทำการเมืองแบบนี้จะเพิ่มคะแนนนิยมมา
จากไหนกัน

• อนันตมรรค จุฬาลงกรณ์ฯ จะชิงเทรา

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

☛ เราโค้งคอประกาศก้องโลกว่าไทยเป็นเมืองพุทธ แต่แค่ศีล ๕ ละอบายมุขก็ยังไม่ใส่ใจประพฤติกปฏิบัติกันจริงจัง ดีแต่ขอศีลรับศีลกันไม่หยุดหย่อน นับแต่เกิดจนตายคงเป็นร้อย ๆ ครั้ง ก็สักแต่ว่าทำเป็นพิธีกรรมตามประเพณี แม้พระที่ให้ศีลก็เถอะ ส่วนใหญ่ท่านก็ตั้งตาลปัตรร้ายศีลเป็นพิธีกรรมที่ทำตาม ๆ กันมาเช่นกัน มิได้อธิบายแจกแจงให้เข้าใจและเน้นย้ำเตือนให้ยึดมั่นประพฤติกปฏิบัติจริงจังเป็น “ปกติ” ของชีวิต มิหนำซ้ำบ้างยังประพฤตินอกريتไปหวย เล่นดิรัจฉานวิชาอีกต่างหาก อันว่าหวยไต่ดินบนดินนั้นล้วนเป็นการพนันเป็นอบายมุขทั้งเพ ที่เรียกร้องให้ประชาชนมีทางออกนะ บอกได้ไหมจะออกจากแดนมนุษย์ไปท่องแดนนรกหรือใจครึบ การที่นายกฯ ชักช้านั้นยังน้อยไป อันที่จริงจะต้องปิดประตูนรกเสียเลย ลองดูทีวีว่าถ้าประชาชนชวดเล่นหวยบนดิน ๒ ตัว ๓ ตัวจะงุ่นง่านลงแดงถึงกับชักดิ้นชักงอเกลื่อนแผ่นดินไหม !?

ทางสองแพร่ง

ฟังมาว่าชาวบ้านชายแดนเขาพระวิหารที่ต่อต้านคนไทยที่ไปทวงเขาพระวิหารคืนนั้น เพราะเขาอยู่ในท้องถิ่นไปมาหาสู่ค้าขายกันอยู่ ถ้ามีปัญหาขัดแย้งกันสู้รบกันเขาก็จะเดือดร้อน ทำมาหากินไม่ได้ ไม่ใช่ว่าเขาไม่รักชาติรักแผ่นดินหรอก

• พรม. ภูมิซรอล

☛ เป็นข้ออ้างที่น่าฟังไว้เป็นข้อมูลวิเคราะห์เจาะใจต่อไป มีส่วนร่วมขบวนทางคืนดินแดนไทยคราวนี้ด้วย แต่ไปไม่ถึงแนวหน้าเพราะรถติดเต็มถนนยาว

เหยียดหลาย กม. พอตีมีหน้าที่ร่วมดูแลรถยนต์ถ่ายทอดของเอฟเอ็มทีวี-ทีวีเพื่อมนุษยชาติ และระวังการก่อวินาศกรรมขบวน แต่ก็อย่างว่าแหละครับ มีแต่สองมือเปล่า เพราะไม่คิดจะสู้รบตบมือกับใคร ทำยขบวนอยู่ที่บ้านภูมิซรอล แลวหน้าวัดหน้าโรงเรียน ก็มีกองโจรรับใช้จอมโจรจุโจมด้วยอาวุธปืน มีด ไม้ ก้อนหิน กระสุนหนั่งสติ๊กจากป่าไม้ข้างทางเป็นระลอก ๆ รถเสียหาย คนบาดเจ็บไปตาม ๆ กัน กองกำลัง

ตำรวจที่ประจำการอยู่ในย่านนั้น น่าจะจัดการป้องกัน กำราบปราบปรามได้ แต่ท่านคงบรรลุลุทธิธรรมถึงระดับตายด้านก่อนตายจริง วางอุเบกขาเฉื่อยเฉยได้สนิท พวกเราจึงต้องผจญภัยกันตามยถากรรม

ตอนค่ำก่อนถอยกลับ มีทหารจากกองกำลังสุรนารีมาเรียงรายสองแนวริมถนนย่านเกิดเหตุ จึงเดินทางกลับกันด้วยความปลอดภัยไร้กังวล ไม่น่าเชื่อว่าพวกก่อวินาศกรรมชาวบ้านย่านนั้น เพราะสองข้างทางก็เห็นยืนจับกลุ่มโบกไม้โบกมือ เขย่ามือตบตลอดทาง ขาวว่นักการเมืองสวะเป็นผู้จัดหางานให้พวกตกงานมาก่อวินาศกรรมเพื่อรักษาผลประโยชน์ทับซ้อน น่าอนาถ

๗ บรรณาธิการ

พธม.ค้านแก้รัฐธรรมนูญ ปูดนักการเมืองดังคิดชั่ว วังตลาการ

เผย 3 ทางแก้รัฐธรรมนูญ

ประณามสิทธิหรือทั้งสสร.-กก.
อภิสิทธิ์ก็กลับมาได้ประโยชน์
ตั้งของหัวหน้าพรรคการเมืองและกรรมการ
บริหารพรรค (มาตรา ๒๓๗)

ทางสองแพร่ง : ปัญหา กับ ตัณหา

เหล่านักการเมืองหลอนตนลงโลกรวมหัวกัน
ก่อกระแสแก้ไขรัฐธรรมนูญ กัดต้นหนักจนเห็น
แสงรำไรที่ปลายอุโมงค์ อ้างว่ารัฐธรรมนูญผลพวง
ของ คมช.หลายมาตราเป็นอุปสรรคกีดขวาง
การพัฒนาทางการเมือง การบริหารบ้านเมือง

ฟังเดิน ๆ ก็อาจเคลิบเคลิ้มคล้อยตาม เพราะ
ประกาศคำสั่งยุบพรรคการเมืองพรรคแล้วพรรคเล่า
โดยเฉพาะ นักการเมืองหน้าเก่าหน้าใหม่บ้าง
ต้องคดี ต้องโทษทัณฑ์ บ้างถึงกับหลบหนีหัวซุก
หัวซุนไปอยู่ต่างแดน บ้างต้องห้ามลงสนาม บ้าง
ถูกภาคทัณฑ์ คุณประพุดติด้วยกระบวนการทาง
สังคม ฯลฯ

ก็น่าคิดว่าเหตุเพราะ **รัฐธรรมนูญเจ้าปัญหา**
หรือ นักการเมืองเจ้าตัณหา

ถ้าถามเหล่านักการเมืองเจ้าตัณหา ก็
ไล่ไต่ลัวรัฐธรรมนูญนั่นแหละตัวเจ้าปัญหา ส่วน
ตัวท่านเองนั่นเป็นนักการเมืองเจ้าปัญญาที่รู้ปัญหา

ทั้ง ๆ ที่ปัญญาชนทั่วไปย่อมรู้แจ้งเห็นจริง
และรู้เช่นเห็นชานักการเมืองเหล่านี้ดีว่า ที่เห็น
รัฐธรรมนูญเป็นปัญหานั้น แท้จริงก็นักการเมือง
นั่นแหละเจ้าตัณหา... ตัณหาจัดจนมืดหน้ามืดตา
ไม่รู้ผิดรู้ชอบชั่วดี จะเอาแต่ได้ใส่ตัวถ้ายืดยว

แค่ดู ๖ ประเด็นแก้ไขรัฐธรรมนูญก็รู้แจ้ง
แทงทะลุกำพืดแล้ว

๑. ประเด็นยุบพรรคและเพิกถอนสิทธิเลือก

๒. ที่มาของ ส.ส. (มาตรา ๙๓-๙๔)
๓. ที่มาของ ส.ว. (มาตรา ๑๑๑-๑๑๑)
๔. การทำสนธิสัญญา ที่ต้องได้รับความเห็น
ชอบจากรัฐสภา (มาตรา ๑๙๐)
๕. การดำรงตำแหน่งทางการเมืองของ ส.ส.
(มาตรา ๒๖๖)
๖. การแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนให้แก่
ประชาชนของ ส.ส. (มาตรา ๒๖๖)

ทั้ง ๖ ประเด็นนี้แหละเป็นขวากหนามกัดกัน
ขวางกั้นท่านผู้ทรงเกียรติเจ้าตัณหาให้เสพสม
จมปลักผลประโยชน์ตนเหนือผลประโยชน์แผ่นดิน
ทั้งสิ้น

จึงไม่ต้องกังขาว่าทำไมนักการเมืองกังฉิน
จึงเสพติดการเมืองยิ่งกว่าเสพติดยาเสพติดเสียอีก
ต่างกันแต่ยาเสพติดการเมืองนั้น ยิ่งนานวันแทน
ที่จะจนยากซบโทรม ด้วยเสียสละ กร่างงานรับใช้
ประชาชน กลับมั่งมีฟุ้งเฟ้อ และอาสาดูถูกตนเป็น
นักการเมืองรับใช้ประชาชนตลอดกาล ชั่ววงตัว
ทลายทลึงทอดดูถูกความเสียสละไว้อีกด้วยนะ

อย่ากรู้ใหม่เอ้ย นักการเมืองเจ้าตัณหาเหล่า
นี้ มีใครบ้างหนอ ?

๗

บ้านป่า นาคอย

● จำลอง ●

● บ้านป่ามาอยู่

วิ่ง วิ่ง วิ่ง...
“สามวันดีสี่วันไข้
เป็นผู้นำที่ตีไม่ได้”

เพราะบ้านป่าเงียบสงบ แวดล้อมไปด้วยขุนเขา
สวย ๆ อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ นัก
จึงมีผู้ไปขอใช้สถานที่บ่อย ๆ

ชาวฝรั่งเศสและชาวออสเตรเลีย เคยทาบตาม
ขอใช้เล่นกีฬาไต่หน้าผา ก็ปฏิเสธไป เพราะไม่เกิด
ประโยชน์อะไรต่อสังคมส่วนรวมเลย สนุกกัน
เฉพาะคนกลุ่มเล็ก ๆ เท่านั้น

ชาวต่างประเทศบางคนขอเช่าพักค้าง ก็ได้

รับคำชี้แจงว่าไม่ใช่รีสอร์ทไม่ใช่ที่พักผ่อนเป็น
สถานที่ฝึกอบรมเชิงคุณธรรม บางครั้งก็ว่างบ้าง
ว่างก็ปล่อยให้ว่างไป ตึกที่ใช้เป็นที่หาเงินอย่าง
ไม่มีสาระ

ในหลักสูตรผู้นำ กล่าวย้ำเสมอ ๆ ว่า “สาม
วันดีสี่วันไข้ เป็นผู้นำที่ตีไม่ได้” เราแนะนำว่า
“ทำอย่างไรชีวิตจะยืนยาวอย่างมีความสุข”
ดังนั้นบางช่วงเวลาที่เว้นจากการฝึกอบรม เมื่อ

มีการติดต่อจัดค่ายเสริมสุขภาพ จึงตกลงทุกครั้ง

ที่แล้ว ๆ มาก็มีค่ายของ**คุณหมอ บรรจบ หมอ เค็บ**, และ**หมอเขียว** ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นหมอรักษาแบบ “**แพทย์ทางเลือก**” ทั้งนั้น จัดที่ไรคนมากทุกที เพราะการแพทย์แผนปัจจุบันไม่สามารถรักษาโรคหลายโรคที่เป็นกันอยู่ในขณะนี้ได้

ตอนที่**คุณสนธิ ลิ้มทองกุล** ถูกลอบรุมยิงขณะที่กำลังรับการรักษาอยู่หลายหมอนั้น คุณศิริลักษณ์ ศรีเมือง บอกผมให้ไปเสนอ**คุณสนธิ** ลองรักษากับนายทหารผู้หนึ่งดู คือ**พันเอก ณรงค์ชัย กิ่งเกตุ**

บางท่านที่เคยไปงานวันครอบครัวพันธมิตรและโรงเรียนผู้นำเมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม คงจำได้ เรามีการบรรยายใช้ห้องประชุมต่าง ๆ อาจารย์ณรงค์ชัยให้ความรู้พร้อม ๆ กับรักษาโรคภัยไข้เจ็บที่ห้องประชุม ๑ คนแน่นจนล้นออกมานอกห้อง

ผู้ช่วยครูของโรงเรียนผู้นำบางคนเข้าฟังและรับการรักษา กลายเป็น “**หมออาสา**” ช่วยรักษาคนอื่นในวันต่อมา คุณศิริลักษณ์เห็นสรรพคุณ จึงแนะนำให้ผมไปบอก**คุณสนธิ**

ผมเองไม่มีโอกาสฟังในวันนั้น ไม่รู้ว่าจริงหรือเปล่า แต่คุณศิริลักษณ์พูดแล้วพูดอีกว่า ต้องไปแนะนำ**คุณสนธิ**ให้ได้ ผมบอก**คุณสนธิ**ว่า การรักษาของอาจารย์ณรงค์ชัยไม่ขัดกับการรักษาของหมออื่น ๆ และไม่เสียค่ารักษา เสียเวลาเพียงนิดหน่อยเท่านั้น

เรื่องเงียบไปประมาณ ๑ เดือน ต่อมามีการประชุมแกนนำพันธมิตรเมื่อต้นเดือนกันยายน จู่ ๆ **คุณสนธิ**ก็เล่าให้พวกเราฟังว่า ขาข้างขวาหมดเรี่ยวแรงและเจ็บ ๆ รักษาอย่างไรก็ไม่ทุเลาพอให้อาจารย์ณรงค์ชัยรักษาเพียงสี่ห้าครั้งหายไป ๘๐ % เดินเหินได้อย่างคล่องแคล่ว

คุณสนธิบอกว่าจะมีการสอนและการรักษาวิชา “**เทพประสิทธิ์**” โดย**พันเอกณรงค์ชัย** ที่โรงเรียนผู้นำ ซึ่ง**คุณสนธิ**จะให้เอเอสทีวีช่วยประชาสัมพันธ์ให้เต็มที่ ผมเองไม่รู้มาก่อน จึง

● การฝึกหมออาสา และการรักษาแบบวิชา “เทพประสิทธิ์”

● ภาพอินเตอร์เน็ต

ลธิ์” รุ่นที่ ๑ ที่โรงเรียนผู้นำ กาญจนบุรี

● พันเอกณรงค์ชัย กิ่งเกตุ
(ภาพอินเตอร์เน็ต)

บอกคุณสนธิ์ว่า อะไรที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนผู้นำ หรือตัวผม คุณสนธิ์อย่าช่วยด้วยความเกรงใจ ขอให้ดูตามความเหมาะสม คุณสนธิ์ยืนยันว่า การรักษาแบบนั้นดีจริง ๆ

แล้วก็ทำตามทีพูด เอเอสทีวีรายการ “คนในข่าว” โดยพิธีกรชื่อดัง “แอน จินดารัตน์” เชิญ อาจารย์ณรงค์ชัย และ คุณจิราวดี ภรรยาไป ออกรายการ ผมและคุณศิริลักษณ์นั่งชมรายการ จนจบ น่าทึ่งมาก,เรียนมาทางรบทัพจับศึก เป็น หมอเป็นอาจารย์ได้อย่างไร

คุณจินดารัตน์ เชิญคุณแม่ (ยังสาว) ของ ชาวคณะเอเอสทีวีคนหนึ่งไปให้อาจารย์ณรงค์ชัย ตรวจโรค โดยกล้องโทรทัศน์จับอยู่ตลอดเวลา ไม่มีการนัดแนะตกลงอะไรกันมาก่อน ผู้รับการ ตรวจยืนยันว่าที่อาจารย์ณรงค์ชัยวิเคราะห์ว่า เป็นนั้นเป็นนี้นั้นถูกต้องทุกประการ

คุณณรงค์ชัยเล่าให้ผู้ชมโทรทัศน์ฟังถึงที่มา ของวิชา “เทพประสิทธิ์” ซึ่งต่อมาผมทราบเพิ่มเติมจากภรรยาท่านว่า ตอนที่ท่านเป็นนายทหารหนุ่ม ๆ จบจากโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า ได้ ๓ ปี เกิดอุบัติเหตุ (จบหลังผม ๑๙ ปี)

ขับรถไปอำเภอตาพระยา ซึ่งขณะนั้นกำลัง ขยายถนน มีกองหินกองทรายอยู่สองข้างทาง สวนกับรถ ๑๐ ล้อที่ขับเร็วเต็มที่พุ่งเข้าชน รถ เก่งของอาจารย์ณรงค์ชัยขาด ๒ ท่อน ตัว กระเด็นออกจากรถกลิ้งไปในท้องนา ถูกนำส่ง โรงพยาบาลโดยด่วน รับการรักษาอยู่นาน เมื่อ ออกจากโรงพยาบาล คอแข็ง หันกลับไม่ได้

อาจารย์ณรงค์ชัยตามหาหมอจนเจอ ใครว่า ที่ไหนรักษาเก่งก็ไป ไปหาหลายหมอก็ไม่เจอ คุณป้าชาวบ้านคนหนึ่งชื่อ “ประชุม” อายุ ๗๗ ปี รับการรักษา ๒ ครั้งอาการดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จึงเชิญป้าประชุมไปรักษาที่บ้านเป็นครั้งที่ ๓

รักษาเสร็จก็หายเป็นปกติ “หมอประชุม” ไม่ยอมกลับบ้าน นั่งบ่นให้อาจารย์ณรงค์ชัย ฟังว่า แก่มากแล้ว ไม่มีใครรับถ่ายทอดวิชา “เทพประสิทธิ์” ซึ่งเป็นการแพทย์แผนโบราณ

ลูกหลานมีหลายคน รับถ่ายทอดวิชาไม่ได้สักคน อาจารย์ณรงค์ชัยเห็นหมดไม่ขยับ ไม่มีที่ทำ ว่าจะกลับบ้าน จึงถามตัดบทว่าจนถึงขณะที่นั่ง คอยอยู่นั้นคุณป้าหาคนเป็นหมอแทนได้หรือยัง คุณป้าตอบทันทีว่าหาได้แล้ว **“คุณนะสิ”** อาจารย์ ณรงค์ชัยงง แล้วก็ลืมเหตุการณ์นั้นโดยสิ้นเชิง

เวลาผ่านไปห้าหกปี ลูกสาวคนเล็กอายุ ๕ ขวบ นอนเปลญวน ตื่นขึ้นมาร้องไห้โฮ คอแข็ง หันไม่ได้ ภรรยาคือคุณจิราวดีซึ่งเป็นนายทหาร พยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ ดัดสันใจจะ รีบเอาลูกเข้าโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด อาจารย์ ณรงค์ชัยบอกว่า “ไม่ต้อง” ขอรักษาเอง นั่ง พนมมือไหว้ครู แล้วอธิษฐาน (ตั้งใจอย่างแน่วแน่) ว่า ถ้ารักษาลูกสาวหาย จะเอาวิชา “เทพประสิทธิ์” คุณป้าประชุมบอกว่า ถ่ายทอดวิชาให้แล้วนั้น ไป รักษาคนอื่น ๆ ต่อ

ทำการรักษาไม่นาน อาการของลูกสาวหาย คุณจิราวดีแปลกใจ เพราะสามีไม่เคยเล่าเรื่องที่ คุณป้าถ่ายทอดวิชา “เทพประสิทธิ์” ให้ฟังเลย หลังจากนั้นอาจารย์ณรงค์ชัยก็รักษาคนไข้ อีก นับร้อยนับพันโดยบอกว่า รักษาไม่หายเพียง ๒ โรคเท่านั้นคืออัมพฤกษ์ และอัมพาต การรักษา เรียกเก็บ “ค่าครู” ไปช่วยการกุศล

อาจารย์ณรงค์ชัยบอกผมกับคุณศิริลักษณ์ว่า การฝึกหมอลาสา และการรักษาแบบวิชา “เทพ ประสิทธิ์” ที่โรงเรียนผู้นำวันเสาร์ที่ ๒๖ และ อาทิตย์ที่ ๒๗ กันยายนนั้น คนจะสมัครกันมาก แม้จะต้องเสียเงินคนละ ๑,๕๐๐ บาทก็ตาม จะรับ เพียง ๓๐๐ คนเท่านั้น เรา ๒ คนคิดว่าพูดเล่น เวลากระชั้นชิดจะไปหาใครมาได้มากมายเท่านั้น

รุ่นที่ ๑ เริ่มประชาสัมพันธ์ได้ไม่กี่วันก็สมัคร กันครบ ๓๐๐ คน ต้องรีบปิดรับสมัคร พอถึงวัน จริงมีผู้เข้ารับการฝึกหมอลาสาและรับการรักษา ถึง ๓๖๐ คน ยังไม่ทันฝึกรุ่นที่ ๑ เลย มีคนจอง รุ่นที่ ๒ คือ ๑๐-๑๑ ตุลาคม, และรุ่นที่ ๓ คือ ๑๔-๑๕ พฤศจิกายน...เต็มหมดแล้ว

อาจารย์ณรงค์ชัยกำหนดเองว่าในวันแรก

และวันที่ ๒ ของหลักสูตรเทพประสิทธิ์ ซึ่งเป็น ทั้งการฝึกหมอลาสาและรับการรักษา นั้น เก็บค่า ครูคนละ ๑,๕๐๐ บาท เมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้วเงิน ทั้งหมดครึ่งหนึ่งจะบริจาคให้กองทุนพันธมิตรลัทธิ และอีกครึ่งหนึ่งบริจาคมูลนิธิสงเคราะห์สัตว์ ส่วนอีกประเภทหนึ่งรับการรักษาอย่างเดียวในวัน ที่สอง ซึ่งรับสมัครเป็นการภายในนั้น ได้เรียกเก็บ ค่าครูเพียงคนละ ๒๐๐ บาท ยกทั้งหมดให้ เอเอสทีวี

ตั้งแต่มีการจัดค่ายเสริมสุขภาพที่โรงเรียน ผู้นำ ผมพูดกับใคร ๆ เสมอ ๆ ว่า “ไม่มีหมอลาสา ไหน ไม่มีโรงพยาบาลใดรักษาคนไข้ให้หายได้ ทุกคน, ทุกโรค แต่ถ้ารักษาให้หายได้จำนวนมาก กว่าที่ไม่หาย ก็นับว่าใช้ได้”

โรงเรียนผู้นำที่บ้านปากาลังมีโครงการ เสริมสร้างสุขภาพอย่างเป็นงานเป็นการ ผู้ที่ เข้าค่าย ไม่ว่าจะเป็นค่ายสุขภาพหมอไหนที่จัดที่ โรงเรียนผู้นำ ต่างก็พอออกพอใจไปตาม ๆ กัน

การฝึกการรักษาวิชา “เทพประสิทธิ์” รุ่นที่ ๑ ที่เพิ่งผ่านไปได้ผลดียิ่ง จากคำบอกเล่าของ ช่างกล้องวิดีโอที่ถ่ายตลอดเวลาขณะอาจารย์ ณรงค์ชัยกำลังรักษาคนไข้คนหนึ่งบนเวทีให้ นักศึกษาหมอลาสาดูนั้น คนไข้คนนั้นเป็นโรค หัวใจ ตอนเดินขึ้นไปรับการรักษาต้องมีคนพยุง ๒ ปีกร พออาจารย์ณรงค์ชัยรักษาเสร็จเดินได้ อย่างสบาย ไม่ต้องมีใครช่วยประคองเลย

อดีตข้าราชการ กทม. คนหนึ่งเคยเป็นผู้ อำนวยการกองสวนสาธารณะของ กทม. ปวด เข้าตั้งแต่สมัยนั้น (๒๐ กว่าปีมาแล้ว) มาหาย เป็นปกติด้วยฝีมือของหมอลาสาคนหนึ่งซึ่งไม่เคย รู้จักกันมาก่อนเลย อาจารย์ณรงค์ชัยรักษาอย่างไร ทำอย่างไรหมอลาสาคนนั้นก็ทำตาม สามารถ รักษาได้อย่างประหลาด

สิ่งที่สำคัญที่สุดของมนุษย์เราก็คือ **สุขภาพ** ซึ่งเหนือกว่าเงินทอง เหนือกว่ายศตำแหน่ง เหนือกว่าอะไรทั้งสิ้น จนมีคำกล่าวว่า **“เสีย สุขภาพ เท่ากับเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่าง”**

ผมกับคุณศิริลักษณ์ นึกถึง **หมอโทษุดะ** หมอญี่ปุ่นซึ่งผมเคยเขียนเล่าใน “**เราคิดอะไร**” บ้างแล้ว ว่าเป็นหมอที่มีโรงพยาบาลและคลินิกมากที่สุดที่สุดในญี่ปุ่น และมากเป็นที่สองในโลก ซึ่งขณะนี้มาถึง **๓๐๑ แห่ง** บริจาคเครื่องไตเทียมทันสมัยให้จนผมและคุณศิริลักษณ์มีเครื่องไตเทียมมากที่สุดขณะนี้

หมอโทษุดะป่วยหนัก พุดไม่ได้ ยกแขนขาไม่ได้มาสองสามปีแล้ว หายเจียบไป จะเป็นตายร้ายดีอย่างไรไม่รู้ ผมและคุณศิริลักษณ์จึงตัดสินใจเดินทางไปเยี่ยมที่ญี่ปุ่น

แปลกมาก เมื่อก่อนหน้าตาเป็นอย่างไรเดี๋ยวนี้ก็เป็นอย่างนั้น ยังยิ้ม ยังร่าเริง เหมือนหมอโทษุดะคนเดิม อะไรทำให้หมอไม่ทรุดไม่โทรมไปกว่าเดิม อะไรทำให้อยู่รอดมาได้

แต่ก่อนนี้ ผมได้ยินพวกเราชาว**สันติโศก** หรือ **ชาวกองทัพธรรม** พุดเรื่องสุขภาพดีด้วย “อ.ต่างๆ” ฟังแล้วก็ยังงั้น ๆ อ.อาหาร, อ.ออกกำลังกาย... ระยะเวลา ๑ ปี เพิ่มขึ้นมาเป็น ๘ อ. มี “อ.อิทธิบาท” รวมอยู่ด้วย

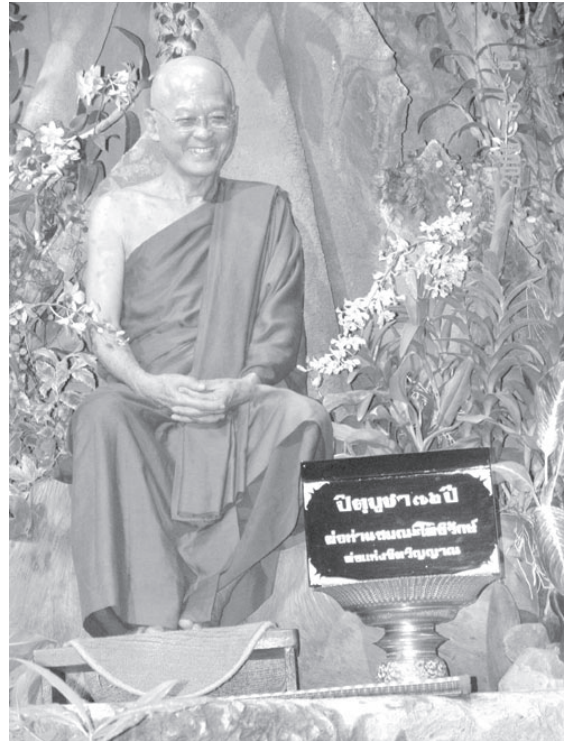
เห็นชัด ๆ ว่าหมอโทษุดะอยู่มาได้ด้วย **อ.อิทธิบาท**จริง ๆ แกมุงเรื่องงาน คิด ลังการตลอดเวลาไม่มีหยุดหย่อน คิดใหม่ ๆ ทำใหม่ ๆ มีอิทธิบาท ๔ ครบพร้อมทั้ง **ฉันทะ วิริยะ จิตตะ และวิมังสา**

เดือนธันวาคมปี ๒๕๔๗ ขณะที่หมอนั่งดูโทรทัศน์อยู่ที่ญี่ปุ่น พอรู้ว่าประเทศไทยกำลังถูกคลื่นยักษ์**สึนามิ** ถล่มอย่างหนัก หมอโทษุดะทั้ง ๆ ที่พุดไม่ได้ ยกแขนขาไม่ได้ ลังการด้วย**ภาษาตา** ตั้งคณะแพทย์และพยาบาลพร้อมยารักษาโรคบินด่วนมาช่วยเราที่จังหวัดพังงาทันที เป็นประเทศแรกในโลกที่มาช่วยโดยประเทศไทยไม่ได้ร้องขอ

ผมขอให้ **คุณปัทมาวดี** ผู้เชี่ยวชาญภาษาญี่ปุ่น ช่วยบอกหมอว่า หมออยู่ได้ด้วย**อิทธิบาท ๔** หมอยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ส่งภาษาตาผ่านคนสนิทซึ่งแปลออกมาเป็นคำพูดในทำนองเห็นด้วย

ที่โรงเรียนผู้นำ เวลาเราเชิญผู้เข้ารับการอบรมเข้าห้องเรียน ไม่ได้ใช้กริ่ง ใช้ออด เราใช้สัญญาณเพลง “**อุดมการณ์ชีวิต**” ของท่าน **อาจารย์พุทธทาส** ซึ่งเนื้อร้องตอนหนึ่งมีว่า

“งานคือชีวิต ชีวิตคืองานบันดาลสุข”

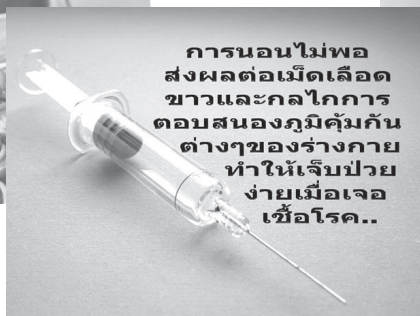
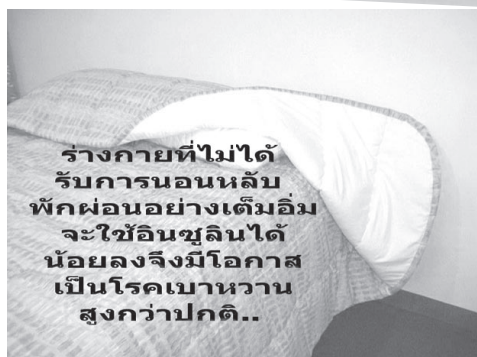
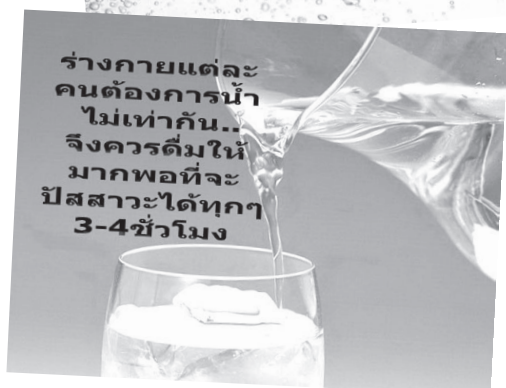
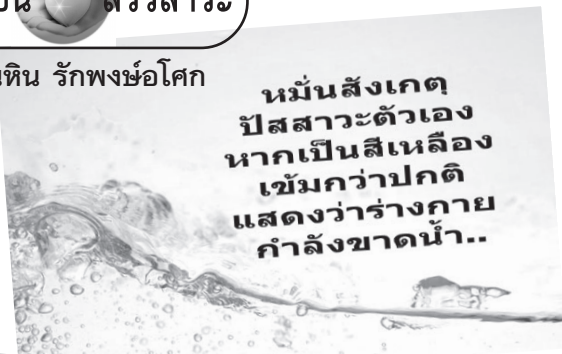
● สมณะโพธิรักษ์

ผู้ที่ตามชมรายการโทรทัศน์ **เอฟเอ็มทีวี** (โทรทัศน์เพื่อมวลชนมนุษยชาติ) บางคนตั้งข้อสังเกตว่า ท่าน**สมณะโพธิรักษ์** อายุเกิน ๗๕ ปี แล้วทำไมท่านยังแข็งแรง แค่วอจิ้งว่องไว เทคนิทางโทรทัศน์ติดต่อกันเป็นชั่วโมง ๆ เสียงไม่ตกเลย

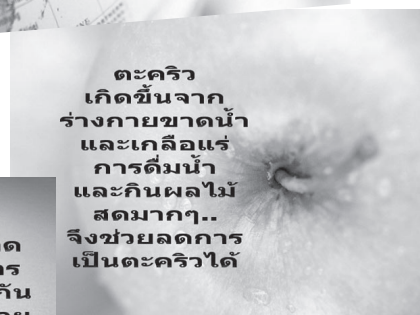
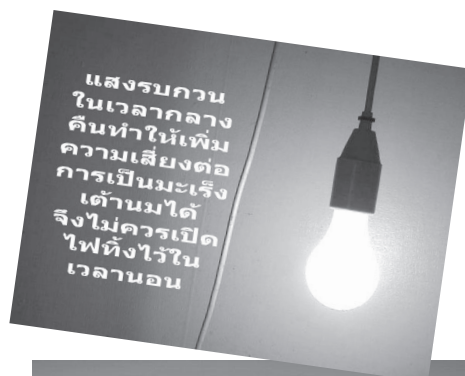
นอกจากการรักษาสุขภาพด้วย อ.อื่น ๆ แล้ว อ.ที่สำคัญคือ **อิทธิบาท** ซึ่งท่านมีอย่างเต็มเปี่ยม สมาชิก “เราคิดอะไร” ที่แก่เกินวัยลองทำตามบ้าง จะเห็นผลอย่างแน่นอน

แบ่งปัน สรรสาระ

● ดินหิน รักพงษ์โชค

ดูแลตัวเองด้วย

เหมือนกัน แต่ ไม่เหมือนกัน

บทนำ

“ผมเป็นคนตำบลาเจ้าเจ็ด อำเภอสนา
คนแรกที่ได้เป็นนักเรียนแพทย์”

คือวันวารแห่งความภาคภูมิใจ
และวันนี้ ๓๐ กว่าปี ที่ผ่านไป
ในหน้าที่ของนายแพทย์นักกฎหมาย
ผู้มีคุณูปการยิ่ง ต่อสังคมไทยกับความคิด
ในการดูแลรักษาตัวเองด้วยวิถีพอเพียง

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ นายแพทย์ วิทยุर्थ อังประพันธ์ (คุณหมอนักกฎหมาย)

แนวคิดสวนกระแสของคุณหมอ ต่อวงการแพทย์ปัจจุบัน

ผมคิดว่าคนเราต้องมีศักยภาพที่จะดูแลตัวเอง
ได้ระดับหนึ่ง ถ้าไม่จำเป็นอย่าไปโรงพยาบาล
เพราะขณะนี้เราใช้บริการของโรงพยาบาลเกิน
ความจำเป็น และบางอย่างโรงพยาบาลเป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ ถ้าเราไม่รู้จักใช้ก็จะเป็นอันตราย เช่น
อยู่ ๆ เป็นอะไรนิดหน่อยก็ไปหาหมอ กิน ซึ่งบางครั้ง
ไม่จำเป็นต้องกินยา ถ้าเราทำร่างกายให้แข็งแรง
สร้างเสริมสุขภาพ ออกกำลังกาย กินอาหารที่ถูกต้อง
เราก็ไม่จำเป็นต้องเดินรอนไปกินยาบำรุง ผมพยายาม

กินอาหารที่ใกล้เคียงธรรมชาติมากที่สุด ผมไม่ทาน
เนื้อสัตว์เกือบทุกชนิด ยกเว้นปลา มาเกือบ ๓๐ ปี
เพราะโปรตีนจากเนื้อสัตว์มีโมเลกุลยาว ย่อยยาก
ค้างอยู่ในลำไส้ นาน เพราะลำไส้คนยาวทำให้เกิดพิษ
พวกเนื้อสัตว์เป็นสาเหตุของมะเร็งลำไส้ นอกนั้นก็
เป็นพืชผักผลไม้เสียส่วนใหญ่ ผมไม่อยู่กับอาหาร
ฝรั่ง แม้เวลาไปอยู่ต่างประเทศผมก็หุงข้าว ทำกับข้าว
กินเอง ผมกินง่าย ๆ ทำอย่างนี้มาหลายสิบปีแล้ว
ผมไม่เคยป่วย ไม่มีโรคประจำตัว

แนวคิดนี้เกิดขึ้นทีหลัง ตอนผมอายุมากขึ้น
ผ่านประสบการณ์จนรู้สึกว่าการแพทย์แผนปัจจุบัน

มีพิษมีภัยของมันเป็นเอง มีความเสี่ยงในตัวของมันเอง ผมจึงบอกว่าไม่ควรใช้การแพทย์สมัยใหม่ฟุ่มเฟือยเกินไป เพราะไปอาศัยโรงพยาบาลแล้วก็ต้องกินยา กินไปกินมาอาจแพ้ยาซึ่งมีผลเสีย โดยเฉพาะกับ คนอายุมาก ผมเห็นมาหลายคนแล้ว บางทีร่างกาย มีสมดุลของมันอยู่ แต่พอไปดมยาผ่าตัดเข้าอาจ ตายง่าย ๆ ตัวอย่างยาผมอายุ ๘๐ กว่าปี เป็นนิ้ว ในถุงน้ำดี ผมก็ให้น้ำเกลือ ดูแลรักษาดูแลดีขึ้น แต่ยังไม่หายเพราะมีมันหนองอยู่ ทำให้มีไข้ตลอดเวลา กินอาหารไม่ได้ ในที่สุดต้องไปโรงพยาบาล หมอบอกถุงน้ำดีเป็นหนองให้ผ่าตัดผ่าเสร็จฟื้นขึ้นมา ตกตึกหัวใจวายตาย ผมเข้าใจว่าสมดุลร่างกาย มันเสียแล้ว

อีกตัวอย่างหนึ่ง คนไข้หัวใจรั่วมาแต่กำเนิด ปกติคนเป็นโรคนี้มักจะอายุไม่ยืน แต่นี่อยู่ถึง ๔๐-๕๐ ปี ขนาดนี้วิ่งดำหมด บางทีไอเป็นเลือด คนอื่นหัวใจ วายตายไปเยอะ แต่เขาก็ประคับประคองอยู่มาได้ ตอนหลังผมทราบว่าเป็นการผ่าตัดเย็บรูรั่วของ หัวใจแล้วก็ตาย แสดงว่าร่างกายมีความทนมานาน และมันก็ปรับตัวได้อยู่แล้วทั้งที่หัวใจรั่วอยู่อย่างนั้น แต่พอทำให้มันปกติก็ตายเลย สมดุลมันเสีย ผม ยังนึกในใจ ถ้าไม่ผ่าอาจอยู่ได้นานกว่านั้น เพราะ ร่างกายคนเรามันมีหัตถ์ศรัทธาอย่างที่คุณหมอแจกพูด ไว้ หลายอย่างหายเองได้ ซึ่งผมเจอกับตัวเอง มาหลายเรื่อง เช่น ผมเคยเป็นนิ้วล็อก ฉีดยากี้ติ ขึ้นแต่มันยังติดเคยฝังเข็มก็ไม่หาย ตามหลักทฤษฎี เขาใช้วิธีผ่าตัดเลาะเอ็นผมมาคิดว่าคนสมัยโบราณ ไม่เห็นมีการผ่าตัดอะไร บังเอิญผมย้ายมาบ้านใหม่ ในช่วงนั้น ที่นี้มีพื้นที่กว้างขึ้น ผมก็ปลูกต้นไม้ ใช้ กรรไกรตัดหญ้าบ้าง ออกกำลังกายบ้าง มันหายไป ตอนไหนผมยังไม่รู้ และหายไปได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่ มันเป็นอยู่ตั้ง ๒-๓ นิ้ว น่ารำคาญ แสดงว่าการทำงาน อยู่กับธรรมชาติ ร่างกายสามารถปรับตัวเองได้

บ่มเพาะประสบการณ์

ตอนแรกนั้น ผมเรียนมาอย่างวิทยาศาสตร์ ผมคิดว่าอะไรที่มีพยาธิสภาพต้องไปรักษาตรงนั้น

ถึงจะหายผมเคยคุยกับเพื่อนซึ่งเป็นหมอผ่ากระดูก เขาพูดว่าพวกที่เป็นสันกระดูกงอกอย่าไปผ่าตัดเดียว ผ่าแล้วมันไม่หาย การรักษาแบบโบราณคอยประคับ ประคอง เช่น ใช้ชะโลรอง มันอาจหายไปเองได้ ทำนองนี้ ทั้ง ๆ ที่รู้เห็นว่าเป็นกระดูกงอกที่สันเท้า เขากลับบอกว่าอย่าไปผ่าตัด ซึ่งผมก็นึกแปลกนะ ร่างกายสามารถปรับตัวเองได้ทั้ง ๆ ที่มีพยาธิสภาพ ให้เห็น ๆ

เมื่อร่างกายสามารถปรับตัวได้พอสมควร ไม่จำเป็นก็อย่าทำอะไรที่ต้องรื้อมันมากไป เพราะ การผ่าตัดเป็นเรื่องใหญ่มากผมเคยอุบัติเหตุรถคว่ำ เมื่อปี ๒๕๑๙ ผ่าตัดสันหลังใส่เฟื่ออกอยู่หลายเดือน เขาต้องขูดเอากระดูกตรงเชิงกรานไปปะตรกรวยแตก ตอนนั้นผมรู้สึกกระดูกเชิงกรานที่เขาขูดไปมันแสบ มาก หลังจากนั้นจนปานนี้ผมยังรู้สึกเสียว ๆ อยู่เลย แสดงว่าเศษเนื้อหรือเศษไฟเบอร์ของประสาทมีผล มาก และไหลปลาร้าก็หักด้วย ผมรับการผ่าตัดและ ใส่เหล็กตามไว้ เดียวนี้ก็ยังเสียว ๆ อยู่ เพราะรอย ผ่าตัดไปตัดเส้นประสาทเยอะเยอะ และเส้นประสาท นี้จะไม่วันต่อกันได้ เพราะฉะนั้นการผ่าตัดมีผล ทำให้ร่างกายเสียสมดุลมาก ถ้าไม่จำเป็นอย่าไปทำ ผมถือหลักนี้และค่อย ๆ เรียนรู้ไปเรื่อย ๆ จาก ประสบการณ์ต่าง ๆ ของตนเอง เช่น เมื่อเดือนที่แล้ว ข้อมือข้างขวาของผมได้รับบาดเจ็บ ตอนตัดกล้วย หล่นกระแทกข้อมือ แต่ผมไม่ไป X-RAY ภรรยา ผมกับน ที่จริงผมเชื่อว่ากระดูกแตก แต่ไม่ว่า X-RAY หรือไม่ก็ตาม ผมก็จะรักษาแบบธรรมชาติ ตอนนี้ ดีขึ้นเยอะ ถ้ากระดูกไม่แตกคงหายนานแล้ว นี่มัน ก็รู้สึกแปลก ๆ เข้าใจว่าคงมีรอยร้าว แต่ร่างกาย ก็กำลังค่อย ๆ ปรับตัวอยู่ ผมเชื่อมั่นว่าถ้าเรา พยายามใช้ชีวิตให้เป็นธรรมชาติมากที่สุดธรรมชาติ ก็จะดูแลตัวเองได้

ทุกวันนี้ผมหันไปใช้ยาสมุนไพร ผมปลูก ว่านหางจระเข้รักษาตนเอง เวลาโดนน้ำร้อนลวก ไฟไหม้ และใช้ไพลซึ่งผมใช้กับข้อมือได้ผลดีทีเดียว ผมกินยาสมุนไพรเสียส่วนใหญ่ ยาแผนปัจจุบัน เกือบไม่ได้ใช้ ยาแก้ปวดก็แทบไม่ได้กิน เช่น เป็น

หวัดก็ใช้ฟ้าทลายโจร ใช้มะแว้งอมแก้ไอ มันเป็นสมุนไพรเชิงเดี่ยวที่เหมือนแผนปัจจุบันใส่แคปซูลเวลานี้ผมก็กินมะรุมและปลูกไว้ที่บ้านด้วย

เมื่อการแพทย์ขาดองค์รวม

หมอขาดจริยธรรม

การแพทย์แผนปัจจุบัน เรานึกว่ารู้อะไรมากมาย แต่จริง ๆ แล้วยังรู้น้อย ยิ่งเรียนไปเหมือนรู้นิดเดียว มีอะไรที่แพทย์แผนปัจจุบันไม่รู้อีกเยอะและบางอย่างก็รู้สึกเกินไปจนขาดการเป็นองค์รวมขาดการประสมประสาน เวลานี้จะเห็นว่าหมอผ่าตัดก็ผ่าไป หมอฉีดยาเคมีก็ฉีดไป หมอผ่าตัดบางคนเอะอะจะผ่าตัดลูกเดียว อย่างนี้ไว้ใจไม่ค่อยได้เพราะแสดงว่าหมอมคนนี้ไม่รับผิดชอบแล้ว ผ่าแล้วก็แล้วไป ผ่าแล้วจะหายไม่หายไม่รู้ ผ่าแล้วจะฟื้นหรือไม่ฟื้น หมอก็ไม่รู้จะทำยังไงปล่อยคนไข้ให้นอนแบ็บอยู่ นี่กำลังเป็นปัญหาใหญ่อยู่ในขณะนี้ คือขาดการประสานงาน

หมอปัจจุบันแบ่งงานเป็นหลายส่วนเกินไป อันนี้เป็นข้อเสียของการแพทย์แผนปัจจุบัน ยิ่งหมอรุ่นใหม่ขาดจิตสำนึกในเรื่องขององค์รวมไม่เหมือนสมัยครูบาอาจารย์ผม ซึ่งเป็นหมอผ่าตัด เขาก็ผ่าในกรณีที่เห็นได้ด้วยตา เดียวนี้มีกล้องส่องมองลึกซึ้งเข้าไปอีก การแพทย์เจริญในด้านที่ลึกลงไปเรื่อย ดังนั้น พอมุ่งไปที่เครื่องมือเครื่องมือมาก การคำนึงถึงความรู้สึกของคนไข้ก็น้อยลง เพราะหมอมจะไม่มีความเวลาให้คนไข้เท่าไรนัก ผิดกับสมัยก่อน หมอยังมีเวลามาคุยถามไถ่คนไข้บ้าง

จิตเป็นประธานของสิ่งทั้งปวง

ตัวอย่างโรคมะเร็งที่รักษาไม่ได้ เขาก็คิดวิธีการแก้ไขต่าง ๆ เพราะเราไม่รู้สาเหตุที่แท้จริง แต่จริง ๆ แล้วสาเหตุอาจมาจากปัจจัยหลายอย่างร่วมกัน ขณะนี้โรคมะเร็งเป็นปัญหาใหญ่ เพราะถ้าเชื่อมะเร็งกระจายลามไปทั่วทุกอวัยวะแล้วก็จะไม่มีทางรักษา การรักษาทางเคมีก็ไม่ได้ผล นอกจากกรณีเป็นระยะแรกนิดหน่อย ตรวจพบก็ตัดออกเช่น

มะเร็งปากมดลูก และหลังจากนั้นก็ปรับเปลี่ยนวิถีการกินอยู่ ปรับสมดุลที่เสียไปคืนมา ก็มีโอกาที่จะหาย ในระยะหลังผมยังเชื่อเรื่องจิตใจว่ามีความสำคัญ ถ้าจิตใจดีทุกอย่างก็ช่วยได้เยอะ

ผมเคยอ่านรายงานชิ้นหนึ่ง คนไข้เป็นเอดส์ระยะสุดท้าย หมอให้กลับบ้านเพราะไม่กินอาหารแล้ว แต่พอเพื่อนซึ่งเป็นเอดส์ด้วยกันมาเยี่ยม เขาเห็นเพื่อนยังดิ้นอยู่จึงกลับลุมมากินอาหาร มีกำลังใจดีขึ้น ๆ ตอนหลังกลับบ้านได้ อาการที่ว่าใกล้ตายก็หายไป จะเห็นว่าจิตใจมีส่วนสำคัญมาก ถ้าเทียบ กับทฤษฎีของอาจารย์สาทิสที่เน้นเรื่อง**จิตใจจะสร้างภูมิชีวิตได้** ฉะนั้นจะเห็นว่าทฤษฎีมีเยอะหรือแม้แต่การฝังเข็มที่เมืองจีนผ่าตัดไทรอยด์โดยฝังเข็มที่หูและไม่ต้องฉีดยาชา ซึ่งอีกหลายศาสตร์การแพทย์แผนปัจจุบันยังไม่สามารถอธิบายหรือสรุปได้

การฝังเข็มขณะนี้ใช้กันทั่วไป เรียกกันว่าเป็นการแพทย์ทางเลือก เวลานี้โรงพยาบาลใหญ่ ๆ หลายแห่งในสหรัฐอเมริกาก็ใช้การฝังเข็ม และการทำสมาธิเป็นตัวช่วย ถ้าเราเข้าใจสิ่งเหล่านี้ เราก็นำมาประสมประสานอย่าใช้แต่แผนปัจจุบันอย่างเดียว แพทย์ทางเลือกมีให้เลือกหลากหลายแต่มีหลักอยู่ว่าอย่าทำเป็นธุรกิจเกินไปเพราะบางที่แพทย์ทางเลือกก็แพงเหมือนกัน

ธุรกิจค้ายากับชีวิตมนุษย์

ข้อเสียของการแพทย์แผนปัจจุบันขณะนี้ เป็นเรื่องของธุรกิจมากเกินไป ยาแพงมาก ภรรยาผมเป็นโรคกระดูกพรุน และความดันโลหิตสูง ไปตรวจที่โรงพยาบาลที่ค้าขายเป็นหมื่น แต่เป็นข้าราชการเบิกได้ก็ค่อยยังชั่ว แต่ชาวบ้านคงไม่ไหว หมอล้างยาที่เป็นกอบเป็นกำ ค่ายาเป็นพัน ๆ บาทขึ้นไป ผมเห็นแล้วสงสาร ผมเองไม่กินยา ผมเชื่ความดันด้วยตัวเอง เจาะเลือดตรวจผมก็ไม่ทำ การตรวจสุขภาพประจำปีก็เลิกได้เลย อย่าไปสนใจ ส่วนไขมันไม่ใช่โรค ไม่จำเป็นต้องรักษา ใช้วิธีคุมอาหารให้ได้ ดูแลน้ำหนัก อย่าให้อ้วนเกินไปก็จะไม่มีปัญหา

แต่ที่บ้านเราวงการแพทย์วงการยาต้องการขายยาสร้างรายได้ไขมันขายในราคาแพงมากซึ่งไม่จำเป็นเลย

บรรพบุรุษก็หากินกับคนไข้พอมีโรคอะไรใหม่ก็พยายามผลิตยาตัวนั้นมาแข่งขันกัน เอากำไรแพง ๆ แล้วระบบกฎหมายใหม่พอยาตัวใหม่ปั๊บมันก็เข้าสิทธิบัตร ใครไปแข่งไม่ได้ เขาผูกขาดเพราะฉะนั้น เขาก็หากินกับโรคหลัก ๆ เช่น มะเร็ง เอ็ดส์ พอคิดยาได้ก็หากินกับคนใกล้ตาย เอาชีวิตคนมาหากิน พอมียาอื่นมาแข่งก็ค่อยลดราคา ฮวบฮาบ อันนี้เห็นชัดเจนนี่คือการเอารัดเอาเปรียบของระบบทุนนิยม มันมาจากองค์การการค้าโลก เพราะไม่ให้มีการกีดกันทางการค้า เราจะต้องทำอะไรก็ได้ เพราะฉะนั้น ขณะนี้ยาจึงแพงมาก ผมไม่แปลกใจที่รัฐบาลร้องว่าค่ายาของข้าราชการที่เบิกกันได้เพิ่มขึ้นไม่รู้กี่เท่า เพราะส่วนใหญ่คนที่มียาจะเป็นโรคความดัน เบาหวาน ก็ต้องกินยากันตลอดชีวิตขาดไม่ได้หรือขณะนี้โรคไตวายเรื้อรัง คนไข้ก็ต้องล้างไต ไม่ล้างก็ตาย พวกล้างไตต้องมีน้ำยาล้างไตและมีเครื่องสำหรับล้างเป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่กินเงินมากนี่เป็นข้อเสียเพราะเทคโนโลยีเหล่านี้มันเข้ามาสู่ระบบธุรกิจ ซึ่งห่างออกไปจากระบบจริยธรรมทางวิชาชีพดั้งเดิม เพราะเดิมทีหมอไปหาหมอเองจากป่า แล้วนำมาปรุงผสมยาเอง ไม่ก็สดางค์ แต่ปัจจุบันหมอมควมคุมไม่ได้ ยาแพงเพราะหมอปริญญาไม่เป็น เป็นระบบที่ทำให้จรรยาบรรณ

ทางแพทย์หรือทางวิชาชีพเสื่อมทรามลง

คุณหมอนักกฎหมาย

เนื่องจากผมจบกฎหมายด้วย ผมก็สนใจว่ากฎหมายกับการแพทย์จะเสริมกันอย่างไร ในต่างประเทศจะมีปัญหาเรื่องแพทย์ที่ต้องรับผิดชอบทางกฎหมาย โดยเฉพาะในอเมริกาเขาฟ้องร้องแพทย์กันเยอะ นอกจากนี้กฎหมายแพทยยังรวมไปถึงเรื่องจริยธรรม ในต่างประเทศตื่นตัวมาก และมีวารสารเกี่ยวกับเรื่องนี้หลายเล่ม ในช่วง ๑๐-๒๐ ปีที่ผ่านมา ขณะที่บ้านเรานักกฎหมายไม่รู้จักกฎหมายการแพทย์ ผมพยายามนำมาเผยแพร่โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการแพทย์พัฒนามากขึ้น กฎหมายก็ยิ่งมีความสำคัญมากขึ้นเพราะบางเรื่องมีผลต่อกฎหมายพื้นฐานดั้งเดิม เช่น เมื่อการแพทย์มีการเปลี่ยนถ่ายอวัยวะ มันก็เกิดปัญหาเรื่องการใช้อวัยวะของคนตาย เมื่อมีการใช้อวัยวะของคนตาย การตัดสินใจการตายก็ต้องเปลี่ยนไป

เดิมทีเดียว เราต้องรอจนคนนั้นหยุดหายใจ หัวใจหยุดเต้น ตอนหลังเรามองว่าที่จริงแล้วการตายนั้นมาจากสมอง เมื่อสมองไม่ทำงานแล้วจึงหยุดหายใจ และหัวใจก็หยุดเต้น ต้องครบ ๓ ระบบพร้อมกัน เรื่องสมองยังไม่มีเครื่องวัดโดยตรง เพราะสมัยก่อนเราดูจากการหายใจ ดูชีพจร ตอนหลังมองว่าถ้าสมองเสียมากแล้วหัวใจหยุดเต้น เราก็มีเครื่องมือช่วยหายใจ มีเทคโนโลยีฝายปอดก็มาใช้เครื่องช่วยหายใจเทียม คนที่หยุดหายใจแล้วพอใส่เครื่องมือเข้าไป ได้ออกซิเจนช่วยหายใจ หัวใจก็จะถูกกระตุ้นให้เต้นใหม่ได้ หรือแม้แต่จะมีไฟฟ้าเข้าไปช่วยกระตุ้นหัวใจก็กลับเต้นขึ้นมาได้ แต่สองระบบนี้มันยังไม่แน่นอน ถ้าคนจะตายจริงต้องดูที่สมองหากสมองของคนนั้นแฉ่แล้ว เช่น ถูกผ่าตัด หรือเลือดออกในสมองจนไม่สามารถฟื้นขึ้นมาได้สมองส่วนที่สำคัญที่สุดอยู่ที่แกนสมอง ถ้าแกนสมองเสียแล้ว คนนั้นไม่มีทางหายใจได้เอง ที่นี้ปัญหาใหญ่ก็คือ เรามีเครื่องเข้าไปช่วยทำแทนก็เลยไม่รู้ว่ายาใจด้วยเครื่องหรือหยุดหายใจไม่ได้

เอง ฉะนั้น ตรงนี้เรื่องการหายใจก็ไม่แน่นอน เขา ก็ตรวจหาวิธีถ้าสมองตายแล้ว ก็ตรวจการทำงานของ สมอง ตรวจเส้นประสาทที่ออกมาจากสมอง ถ้าตรวจแล้วสมองไม่ทำงาน คนนั้นจะหายใจไม่ได้ ตลอดไป เขาตรวจขนาดหลอดเครื่องออกใช้เวลา ๑๐ นาที ขณะเดียวกันก็พ่นออกซิเจนเข้าไปอย่างเดียว ถ้าภายใน ๑๐ นาทียังหายใจเองไม่ได้ แสดงว่า สมองตายแล้ว แต่หัวใจยังอยู่ได้ เพราะเขายังให้ น้ำเกลือให้อะไรต่ออะไรอยู่ หัวใจจะเต้นไปได้อีก ๓ วัน เกินกว่านั้นหัวใจจะหยุด จากการศึกษาคนไข้ เป็นพัน ๆ คน เขาพบว่า ถ้าสมองตายแล้ว หัวใจ จะอยู่ต่อได้อีกประมาณ ๓ วัน โดยเฉลี่ย ใน ๓ วันนี้ ก็จะมีเวลาเตรียมเปลี่ยนถ่ายอวัยวะให้ใครก็ได้ นำ ไปใช้ เพราะถ้ารอหัวใจหยุดบีบ อวัยวะจะเสียหายหมด ใช้ไม่ได้เลย ส่วนหนึ่งที่สำคัญมากคือไต เวลานี้ ไตเสียเยอะ คนรอเปลี่ยนไตเยอะ ช่วยได้อีกคนหรือ สองคน ต่อมาหัวใจก็สามารถนำไปใช้ได้ ถ้าสมอง ตายบีบ หัวใจยังไม่หยุด ก็สามารถนำหัวใจให้คนที่ ต้องการเปลี่ยนหัวใจได้ หรือจะเปลี่ยนปอด เปลี่ยนตับก็ได้หมด ขึ้นอยู่กับว่าคนตายมีโรค อะไรหรือไม่ ถ้าเป็นโรคของสมองอย่างเดียว อวัยวะอื่นใช้ได้

ความรู้เรื่องสิทธิที่จะตาย (The right to die)

อาการของคนที่สมองตายแล้ว ต่างจาก คนที่เป็นเจ้าชายหรือเจ้าหญิงนิทราตรงที่สมอง ส่วนสำคัญที่เป็นส่วนของแกนสมองยังไม่หาย แต่หมดโอกาสฟื้น ถ้ารักษาดูแลดีจะอยู่ได้อีกนาน ๑๐-๒๐ ปี คราวนี้ก็เกิดปัญหาในต่างประเทศมีคดี เกิดขึ้นเยอะ คนไข่นอนอยู่ในเครื่องมาแล้ว ๑๐ ปีญาติบอกให้หมอหยุด หมอก็ไม่กล้าหยุด กลัวจะถูกฟ้องร้อง มีคดีหนึ่งขอให้ศาลสั่งให้หมอหยุด เครื่อง โดยอ้างว่าคนไข้คนนี้นั้นตอนที่ยังปกติดีอยู่ เขาไม่ต้องการรักษาแบบนี้ขอให้หยุดเพราะว่านอน อยู่หลายสิบปีแล้ว เขาเรียกว่า มันไม่มีศักดิ์ศรีของ ความเป็นมนุษย์ มันเหมือนท่อนไม้หรือพืช คนที่ นับถือก็น้อยลง เขาไม่อยากอยู่ในสภาพอย่างนี้ มี

คดีอย่างนี้เกิดขึ้นมากมายในสหรัฐอเมริกา อันนี้ผม ก็เคยนำคดีต่างๆ มาเขียนบ้างบางกรณีในวารสาร กฎหมาย และเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว ผมเคยออกรายการ มองต่างมุมของ อ.เจมส์ คัดด์ ป็นทอง ก็พูดถึงเรื่องนี้ เพราะมันเป็นเรื่องแปลกที่คนไทยเราไม่รู้ว่า การ เรียกร้องเป็นสิทธิของเขาเขาต่อสู้ในเรื่องกฎหมาย ว่าเขามีสิทธิที่จะตาย ในรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ไม่ได้ เขียนไว้โดยตรง เขาต่อสู้ว่านี่ควรเป็นสิทธิส่วนตัว ของเขา เพราะในประเทศสหรัฐฯ หรือในยุโรป ส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากศาสนาคริสต์ ซึ่งมีบท บัญญัติลงโทษคนฆ่าตัวตายแล้วไม่ตาย เป็นความผิด ฐานพยายามฆ่าตัวตาย คนเราไม่มีสิทธิฆ่าตัวตาย เขาต่อสู้เรื่องนี้ ในที่สุดก็มีการฟ้องร้องถึงศาลสูง สุดท้ายศาลสูงตัดสินว่า รัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ให้ สิทธิที่จะตาย (The Right to die) เหมือนที่เขา ให้สิทธิส่วนตัวในการนับถือศาสนา มีสิทธิในการ ดำเนินชีวิต มีสิทธิที่จะตัดสินใจด้วยตัวเอง อันนั้นแหละที่เขาคิดว่าไม่อยากจะอยู่ในสภาพอย่างนั้น เขามีสิทธิไม่ให้หมอรักษาได้

ขณะนี้ในหลายรัฐของสหรัฐอเมริกาก็ออก กฎหมาย ถ้าหากจะปฏิเสธการรักษาโดยใช้เครื่องมือ ที่ช่วยยืดชีวิตผู้ป่วยในวงการแพทย์แผนปัจจุบัน (Life Sustaining Procedure) ก็ให้ทำหนังสือ แสดงเจตนา (Living Will) เอาไว้ ซึ่งจะมีผล ในขณะที่คนไข้ยังไม่ตาย แต่ไม่สามารถแสดง เจตจำนงได้เพราะเขาไม่รู้สีกตัวแล้ว ที่นี้คนไทย มาแปลว่าเป็นพินัยกรรมชีวิต ซึ่งมีผลต่อเมื่อคน ไข้ตายแล้ว จึงไม่มีความหมาย เพราะฉะนั้น ผมมี

ขณะอายุ ๑๔ ปี กับมารดาอายุ ๔๖ ปี
ถ่ายเมื่อ ๑๗ เมษายน ปี พ.ศ. ๒๔๙๓

ความเห็นที่ไม่ควรเรียกพินัยกรรม สำหรับเรื่องนี้
ในเมืองไทยยังอยู่ในขั้นตอนยกร่างกฎหมาย
เพื่อดูว่าจะออกเป็นกฎหมายยังไง

บางมุมมองของชีวิต “อยู่กับกัง”

ผมเกิดตำบลเจ้าเจ็ด อำเภอเสนา จังหวัด
อยุธยา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นปีที่เปลี่ยนแปลงการ
ปกครองพอดี ในช่วงนั้นประเทศไทยได้รับผล
กระทบทางเศรษฐกิจมาก เตี่ยผมซึ่งเป็นเสมียน
ห้างเอกชนก็ถูกให้ออกจากงาน กัง (ตา) ของผม
จัดการซื้อแพให้แม่ผมหลังหนึ่ง ใช้เป็นที่อาศัย
และค้าขาย การค้าสมัยนั้นต้องใช้เรือพาย เตี่ย
จึงเสี่ยงออกจากบ้านไปหางานอื่นทำตามที่มีความรู้
ได้รำเรียนมาตั้งแต่ผมยังแบเบาะ อายุราว ๗ เดือน
แม่ผมไม่ได้ไปด้วย เพราะเป็นห่วงพ่อแม่ (กังกับยาย)
เหตุนี้ผมจึงอยู่ในความอุปการะของกังตลอดมา
กังเป็นผู้ดูแลและอบรมสั่งสอนทุกอย่างเปรี๊ยะได้

กับพ่อ ผมเป็นหลานชายคนแรกของท่านจึงได้
ใกล้ชิด และท่านก็รักผมมาก น้ำ ๆ มักจะบ่นเสมอ
ว่าถ้ากังตามใจผมมาก ผมจะเสียคน

กังเป็นคนจีนที่มาจากเมืองจีนพูดไทยไม่ชัด
มีความรู้หนังสือจีนค่อนข้างดี กังเล่าว่าตอนมาถึง
เมืองไทยก็มาเป็นเสมียน ที่นั่นคนงานส่วนใหญ่
มาจากภาคอีสาน กังไม่สามารถเขียนชื่อคนเหล่านั้น
เป็นภาษาจีนได้เพราะไม่มีคำในภาษาจีนที่ออกเสียง
ใกล้เคียง เหตุนี้ทำให้ฝึกหัดเรียนภาษาไทยด้วย
ตนเอง กังขอดมากฝึกจนสามารถอ่านและเขียน
หนังสือไทยได้คล่อง ลายมือสวย เป็นระเบียบแบบ
ลายมือคนไทยสมัยก่อน และเป็นคนละเอียดมาก

ผมเติบโตและเรียนหนังสือจนจบมัธยม 6
ที่โรงเรียนเสนาประสิทธิ์ เวลานั้นน้ำจะท่วมหมด
ผมต้องพายเรือไปเรียน ระหว่างเรียนมัธยมปลาย
กังอยากให้ผมเรียนหมอจะได้ช่วยญาติพี่น้องได้
และบอกว่าอาชีพหมอไม่ต้องง้อราชการ เป็นอาชีพ
อิสระ เลี้ยงตัวเองได้ กังไม่เคยบอกว่าเป็นหมอ
แล้วจะรวย แต่บอกว่าอาชีพนี้ช่วยคนและมีรายได้
เหมือนน้ำซึมบ่อทรายไม่ใช่เป็นหมอแล้วจะรวยเร็ว
ไม่เคยคิดเช่นนั้น แต่จะไม่อดตาย

เด็กดี เด็กเรียน เด็กเก่ง

พื้นฐานตอนเด็กของผมเป็นคนรักความ
ยุติธรรม ผมอยากเรียนตำรวจ แต่เมื่อกังรับเข้า
ผมก็เรียนหมอและเรียนได้ดี จบมัธยมก็เข้า
กรุงเทพฯ เรียนเตรียมอุดม ปรากฏว่าผมสอบเข้า
เรียนในห้อง ๒๔ ซึ่งเป็นห้องคิง นักเรียนห้องผม
เป็นเด็กหัวกะทิที่สอบได้ที่หนึ่งจากโรงเรียนต่าง ๆ
ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดรวมทั้งผมเองก็
สอบได้ที่หนึ่งจากโรงเรียนเสนาประสิทธิ์ด้วย
ตอนเรียนเตรียมปี ๒ ผมสอบได้ที่ ๓๔ ติดอันดับ ๑
ใน ๕๐ ของประเทศ จากนั้นเรียนต่อที่จุฬาฯ และ
ข้ามฟากไปเรียนที่ศิริราชก็จบเป็นหมอ และอย่าง
ที่บอกว่าผมรักความยุติธรรม ผมจึงเรียนกฎหมาย
ที่ธรรมศาสตร์ควบไปด้วยในขณะที่เรียนแพทย์ จบ
กฎหมาย ผมก็มาอยู่ที่นิติเวช ซึ่งผมคิดว่าน่าจะ

เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรม แต่มันก็ยังไม่ค่อยได้เต็มที่เท่าไร เพราะระบบกระบวนการยุติธรรมบ้านเรายังไม่สมบูรณ์

ชีวิตที่เปี่ยมพลังและทรงคุณค่าหลังเกษียณ

ก่อนเกษียณจากศิริราช ทางมหาวิทยาลัยให้ผมทำเรื่องกฎหมายการแพทย์ ผมตั้งหน่วยกฎหมายการแพทย์มหาวิทยาลัยมหิดลขึ้นมาจึงได้ทำงานเรื่องกฎหมายการแพทย์มากขึ้น ตราเอกสารบ้าง เขียนบทความบ้าง พยายามให้นักกฎหมายหันมาทางด้านนี้ เพราะขณะนั้นต่างประเทศเริ่มบูมแล้ว เมื่อ ๒๐ ปีที่แล้ว ผมจัดสัมมนา เอนักกฎหมายมาคุยกัน ทำให้นักกฎหมายเริ่มเห็นความสำคัญของกฎหมายทางการแพทย์ ประกอบกับกระทรวงสาธารณสุขมีแนวโน้มจะปฏิรูประบบสาธารณสุข ให้ประชาชนหันมาเสริมสร้างสุขภาพมากกว่าการรักษาพยาบาล ผมก็เข้าไปช่วยเป็นอนุกรรมการร่างจนเกิด พ.ร.บ.สุขภาพแห่งชาติ ขณะนี้ก็ช่วยอีกหลายฉบับ เช่น กฎหมายควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ กฎหมายบุหรี่ และกฎหมายสุขภาพจิตซึ่งเพิ่งออกมาใหม่ ทำให้กฎหมายแพทย์เริ่มขยายตัว มีคนรู้จักมากขึ้น

หลังเกษียณผมเลิกทำคลินิก แล้วย้ายมาซื้อบ้านที่หมู่บ้านนี้ด้วยเงินมรดกก้อนหนึ่ง ก่อนหน้านั้นผมอาศัยอยู่ตึกแถวทำคลินิก พร้อมลูกเมียตรงนั้นไม่มีสถานที่และงานยุ่งมาก ไม่มีเวลาพอจะออกกำลังกาย มาอยู่ที่ใหม่กว้างขวาง มีเวลามากขึ้น ทำให้การดำรงชีวิตสะดวกสบายขึ้น ผมหันมาดูแลตัวเอง มีเครื่องออกกำลังกาย และออกไปวิ่งบ้าง ปลูกสมุนไพรไว้รอบ ๆ บ้าน และแบ่งเวลาไปช่วยงานข้างนอกเนื่องจากผมมีผลงานด้านหนังสือ ผมเขียนบทความในวารสารต่าง ๆ นักกฎหมายจะรู้จักชื่อผม ช่วงหนึ่งผมสมัคร ส.ว. โดยหวังจะเข้าไปช่วยอะไรสังคมบ้าง แต่ไม่ได้รับเลือกในรุ่นอาจารย์เจิมศักดิ์ ไม่ได้หาเสียง ไม่ได้พิมพ์โปสเตอร์ติดที่ไหน คิดว่าคงมีคนรู้จักผมอยู่ส่วนหนึ่ง เสียค่าอะไรต่าง ๆ ไป ๓-๔ หมื่น ได้มา

ไม่กี่พันคะแนน

สัณชีวิตของคุณหมอนักกฎหมายท่านนี้ จะยังไม่สมบูรณ์ถ้าหากขาดการได้รับรู้ถึงอุดมคติของท่านจากบางตอนของบทสัมภาษณ์โดย**สิริวิญญ์ ในคอลัมน์อยู่อย่างพอเพียง** จากหนังสือเนชั่นสุดสัปดาห์ ฉบับเดือน มิ.ย. ๕๒

ในการดำเนินชีวิต คุณหมอยึดหลัก **“เศรษฐกิจพอเพียง”** โดยขยายความว่า “ไม่หาเงินมากเกินไป พอมีพอกินพอใช้ ไม่มีหนี้สินก็เลยสบายใจ ไม่เดือดร้อนเท่าไร ผมว่าจิตใจมีส่วนสำคัญ เราศึกษาศาสนาพุทธบ้าง พยายามทำให้ให้สบาย ๆ ไม่ดิ้นรนมาก ตรงนี้ผมคิดว่าทำให้ไม่เดือดร้อนมาก ถ้าเรามีกิเลสมากก็จะดิ้นรนอยากรวย ฉะนั้น จิตใจเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญมาก”

บางคนอาจเถียงว่าเพราะอยู่ในวัยเกษียณแล้วจึง “คิดได้” ขณะที่คนหนุ่มสาวมีความจำเป็นที่ต้องก่อร่างสร้างตัว

คุณหมอวิฑูรย์หัวเราะก่อนตอบว่า “ผมคิดมานานแล้ว ไม่ได้คิดตอนแก่ ชีวิตผมไม่ได้คิดหวังเงินเหมือนใครต่อใคร ฉะนั้น ผมคิดแต่เพียงว่าอยู่ได้ พอส่งลูกเรียน เขาเรียนจบแล้วก็ไปช่วยตัวเอง ผมมีหน้าที่แค่นั้น และไม่สะสมอะไรมาก ตอนนี้อยากลดแบ่งเบา มีทรัพย์สินสมบัติก็ให้คนนั้นคนนั้นไป ลูกทุกคนอยากทำอะไรก็ทำไป ผมไม่เกี่ยวข้องเป็นเรื่องของเขา หน้าที่ของผมคือให้เขาจบการศึกษาและช่วยตัวเองได้ จบ ผมไม่มีมรดกให้เขามากมาย”

ปัจจุบัน ศ.นพ.วิฑูรย์ อังประพันธ์ เป็นที่ปรึกษาของศูนย์กฎหมายสุขภาพและจริยศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์, กรรมการกฤษฎีกา, อาจารย์ประจำวิชานิติเวช คณะนิติศาสตร์ ม.รามคำแหง อาจารย์พิเศษด้านกฎหมายการแพทย์ ม.ธรรมศาสตร์ และ ม.ศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งเป็นกรรมการสอบระดับปริญญาโท ปริญญาเอกในเรื่องกฎหมายทางการแพทย์ ปี ๒๕๕๒ ขณะนี้อายุ ๗๖ ปี **๒**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๓๐)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน”ทั้งที่เป็นโลกียะประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตรประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมปวีตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบานหรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้อ่านเรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ต้องการตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** ป่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตรธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตรสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตรธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกียธรรม **โลกุตรธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตรสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกียธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตรธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตรสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**वादเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตรธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข้าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”(มัชฌิมาปฏิปทา)** แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณมยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลुได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ **“เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมัตถสัจจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง** และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดสู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็น**ไตรลักษณ์** คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แะไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษฯ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

อ่านทบทวนดูคำตรัสของพระพุทธเจ้าดูดีๆอีกสูตรหนึ่ง **“อิตตานุกิฎฐสูตร”** เป็นสูตรยืนยัน“ความไม่มีตัวตนหรือความไม่เป็นอนัตตา” ซึ่งก็คือ**“ไม่มีอนัตตา ๓”** นั่นเอง เพราะ**ได้ปฏิบัติ“พันอิตตานุกิฎฐิ”** ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า จะต้องถึงขั้น**“อนัตตโต”** คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**

(๒๕๖) ครั้งนั้นแล ภิกษุรูปหนึ่งเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ฯลฯ ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุคคลรู้้อย่างไร เห็นอยู่อย่างไร จึงจะละอิตตานุกิฎฐิได้ พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรภิกษุ บุคคลรู้เห็นจักขุแล โดยความเป็นอนัตตา จึงจะละ

อรรถาภิธานวิภูได้ รู้เห็นรูปโดยความเป็นอนัตตา จึงจะ
ละอรรถาภิธานวิภูได้ รู้เห็นจักรวาลวิภูญาณ โดยความเป็น
อนัตตา จึงจะละอรรถาภิธานวิภูได้ รู้เห็นจักรวาลวิภูญาณ โดย
ความเป็นอนัตตา จึงจะละอรรถาภิธานวิภูได้ รู้เห็นแม่สุข
เวทนา ทุกขเวทนา หรือทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้น
เพราะจักรวาลวิภูญาณเป็นปัจจัย โดยความเป็นอนัตตา จึง
จะละอรรถาภิธานวิภูได้

บุคคลรู้เห็นหู... รู้เห็นจมูก... รู้เห็นลิ้น... รู้เห็น
กาย... รู้เห็นใจโดยความเป็นอนัตตา จึงจะละอรรถาภิธานวิภูได้

บุคคลผู้เห็นธรรมารมณ โดยความเป็นอนัตตา จึง
จะละอรรถาภิธานวิภูได้ รู้เห็นมโนวิภูญาณ โดยความเป็น
อนัตตา จึงจะละอรรถาภิธานวิภูได้ รู้เห็นมโนสัมผัส โดย
ความเป็นอนัตตา จึงจะละอรรถาภิธานวิภูได้ รู้เห็นแม่
สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้น
เพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็นอนัตตา จึงจะ
ละอรรถาภิธานวิภูได้ ดูกรวิภู เมื่อบุคคลรู้้อย่างนี้
เห็นอยู่อย่างนี้แล จึงจะละอรรถาภิธานวิภูได้ ฯ

เมื่ออ่านคำตรัสดีแล้ว พิจารณาถึถ้วนก็จะได้เห็นว่า
คำตรัส ทั้ง ๓ สุตระ นี้ คือ ความชัดเจนของ“ไตรลักษณ์”

โดยเฉพาะ “**ความไม่มีตัวตน**”(อนัตตา)นั้น ผู้รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“**ความไม่มีตัวตน**” จะเห็นได้ชัดตามคำตรัสว่า
ผู้บรรลุธรรมที่ชื่อว่า “**โดยความไม่มีตัวตน**”(อนัตตโต) ซึ่ง
เป็นการบรรลุสภาพ“ดับสนิท”หรือ“นิโรธ”(นิพพาน)นั้น คือ
ผู้รู้เห็นธรรมารมณ โดยความเป็นอนัตตา(ความไม่มีตัวตน)
ผู้รู้เห็นมโนวิภูญาณ โดยความเป็นอนัตตา(ความไม่มีตัวตน)
ผู้รู้เห็นมโนสัมผัส โดยความเป็นอนัตตา(ความไม่มีตัวตน)
ผู้รู้เห็นแม่สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือทุกขมสุขเวทนาที่
เกิดขึ้นเพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็น**อนัตตา**
(**ความไม่มีตัวตน**)จึงจะละอรรถาภิธานวิภูได้

นั่นก็หมายความว่า ผู้ปฏิบัติถึงที่สุดได้“**ละอรรถาภิธาน**”
อันมี“**ไพบาริกอรรถาภิธาน-มโนมยอรรถาภิธาน-อรุณอรรถาภิธาน**”สำเร็จ
ไปตามลำดับกระทั่งครบถ้วนหมดสิ้น **เป็นผู้บรรลุ**
“ความไม่มีอรรถาภิธานหรือไม่มีตัวตน”สัมบูรณ์ นั่นคือ ผู้บรรลุ
นิพพาน ก็เป็น“อรหันต์”บริบูรณ์

ซึ่งหมายถึงคนที่ยัง“**มี**”ชีวิต มีอายตนะ ๖ คือ ตา-
หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ ทำงานทั้งรู้ทั้งเห็นอยู่อย่างชัดเจน

แจ่มแจ้งเต็มสภาพความเป็นปกติของคนที่มิเจตจำนงรับวิถี
นั้นเอง ที่“**เป็นผู้สิ้นโรคนิพพาน**” ไม่ใช่“การตายของ
ร่างกายแตกตาย”(กายสสส เมทา) และไม่ใช่“สภาพที่ต้อง
บรรลุแต่เฉพาะในขณะนั่งหลับตาอยู่ในฌาน” ตามที่พา
กันหลงเข้าใจผิดอยู่ทั่วไปส่วนมากของชาวพุทธในทุกวันนี้ด้วย [หมายความว่า ขณะปฏิบัตินั่งสมาธิอยู่ในฌานก็มี
โอกาสบรรลุนิพพาน ถ้าปฏิบัติ“สมาธิในฌาน”นั้นอย่างสม่ำเสมอทุกวัน
แต่ตามจริงนั้น ผู้ปฏิบัติจะบรรลุในขณะมี“สัมมาสมาธิ”ที่ดำเนิน
ชีวิตในอิริยาบถต่างๆลึบตาปกติทำงานใดๆอยู่ นั้นแหละมากกว่า]

นัยสำคัญของ“**ไตรลักษณ์**”ตามที่พระพุทธเจ้าทรง
สอนไว้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”นั้น ได้แก่

๑. ไม่เพียงแค่“ไตรลักษณ์”ที่เป็นตรรกะเท่านั้น
หรือแค่เพียงความรู้เหตุผล หรือแค่ความคะเนนึกคิด
ได้อย่างลึกซึ้ง หรือแค่**สุตมยปัญญา-จินตมยปัญญา**
หรือแค่รู้แจ้งแทงทะลุจากผลที่ได้ขบคิดพิจารณากระทั่ง
สำเร็จสุดยอดของความคิดเท่านั้น โดยไม่มี“ของจริง”
นั้นๆปรากฏหรือมี“สภาวะจริง”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

๒. แต่เป็น“ไตรลักษณ์” ที่เห็น“ความไม่เที่ยง”
(อนิจจัง)-“ความทุกข์”(ทุกขัง)-“ความไม่มีตัวตน”(อนัตตา)
อันมีองค์ประกอบครบพร้อมในขณะทีตา-หู-จมูก-ลิ้น-
กาย เปิดรับสัมผัสรูป-เสียง-กลิ่น-รส-โผฏฐัพพะ อยู่
‘หลักๆโทนโท’ กับมหาภูตรูปสิ่งภายนอกในปัจจุบัน

โดยเฉพาะองค์ประกอบครบพร้อมในขณะทีใจสัมผัส
อยู่กับธรรมารมณอันเป็นใจในใจของตนเองแท้ๆโทนโท
ซึ่งเกิดในภายใน ขึ้นอุปาทายรูป หรือการสัมผัสของ
นามธรรมต่อนามธรรมที่สูงขึ้นๆ ขึ้นปรมาตถธรรม อัน
เป็นจิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน กันทีเดียว ว่าอนัตตาคือไหน

๓. ดังนั้น ผู้จะรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“ไตรลักษณ์”ก็จะ
ต้องสัมผัสของจริงด้วยตาหูจมูกลิ้นกายใจด้วยตนเอง
มี“ของจริง”ที่แสดงสภาวะของ“ความไม่เที่ยง-ความเป็น
ทุกข์-ความไม่มีตัวตน”ชนิดที่สัมผัสแต่ละต้องสภาวะ
นั้นๆอยู่หลักๆทุกสภาวะ มีญาณหรือตาทิพย์เห็นแจ้ง
“ของจริง”นั้นๆ ว่า “ไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่มีตัวตน”
ชนิด“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” (มีวิชชา ๘ หรือมีญาณ ๑๖) โดย
ความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง) -โดยความเป็นทุกข์
(ทุกขัง) -โดยความไม่มีตัวตน(อนัตตโต) เป็นวิทยาศาสตร์

๔. การมีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ขั้นสัมพัทธ์**“ในภายในจิตวิญญาณของตนเอง”นี้ มีภาษาพระว่า **ญาณทัสสนะ** หรือเรียกกันว่า**“ตาทิพย์-ตาใน”** ซึ่งเป็นความรู้อันวิเศษที่มีนัยสำคัญ ภาษาวิชาการทางพุทธคือ **“วิชชา ๘”** ได้แก่ ๑.วิปัสสนาญาณ ๒.มโนมยิทธิญาณ ๓.อิทธิวิธญาณ ๔.ทิพโสตาญาณ ๕.เจโตปริยญาณ ๖.บุพเพนิวาสานุสสติญาณ ๗.จุตูปปาตญาณ ๘.อาสวักขยญาณ และมี**“ญาณ ๑๖”** ดังที่เรากำลังแจกแจงอธิบายมาจนถึง...ข้อ ๓ คือ **สัมมสนญาณ** ซึ่งเกี่ยวกับการรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน**“ไตรลักษณ์”** อยู่ขณะนี้

ซึ่งความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ของจริงที่คนควรรู้อย่างยิ่ง** (สัจธรรม)นี้ เป็นความรู้ระดับละเอียดลึกซึ้งขั้นโลกุตระ แม้จะเริ่มจาก**“กาย”**ก็ไม่ใช่แค่พิจารณา**ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “กายนอกกาย”**ที่เป็น**“ร่างกาย”**คือองค์ประชุมของดิน-น้ำ-ลม-ไฟ เท่านั้น แต่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงลึกละเอียดเข้าไปถึงความเป็น**“กาย”**ที่หมายถึง **“นามกาย”** อันเป็นภาวะองค์ประชุมของเวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ ขั้น**“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”**ที่เดียว อันต้องรู้ละเอียดลึกซึ้งสูงส่งไปกว่าองค์ประกอบของ**“รูป”** คือ ดินน้ำลมไฟเท่านั้น จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ตัวตน”**ของนามธรรมขั้นจิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน อย่างมีการรู้-การเห็น**“ของจริง”**นั้นๆปรากฏกันหลุดๆ เป็นปัจจุบันนั้นอยู่ทีเดียว(ซานโต ปัสโต วิหติ)

ผู้มีความรู้ระดับนี้เรียกว่า ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ปรมัตถธรรม** นั่นก็คือ มีความรู้ความสามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“เวทนา ๑๐๘”**อันเป็น**“เวทนาในเวทนา”** รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“เจโตปริยญาณ ๑๖”**อันเป็น**“จิตในจิต”** รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“นิรอรณ ๕ อุปาทานขันธ์ ๕”**อายตนะ ๖ โพชฌงค์ ๗ อารยสัจ ๔”อันเป็น**“ธรรมในธรรม”**จริงของจิต..เจตสิก..รูป..นิพพานอย่างสมบูรณ์

ดังนั้น การรู้แจ้ง**“ไตรลักษณ์”** ขั้น**ปรมัตถธรรม**นี้ จึงต่างจากการรู้แจ้ง**“ไตรลักษณ์”** ขั้น**สมมุติธรรม** เพราะไม่ใช่เพียงแค่ความเข้าใจความเป็นไตรลักษณ์ที่เป็นแค่ตรรกะ หรือเห็น**“ไตรลักษณ์”**เพียงภายนอกและหยาบๆ เท่านั้น ยังไม่มีญาณหรือไม่มีความรู้ขั้น**“ญาณในญาณ”** อันมี..มุกฺขุเต-กัมมณียะ-ฐีเต-อเนญชูปัตเต ซึ่งเป็น

“ญาณ”ที่เกิดใน**“ฌาน”**เป็นต้น ไปถึง**“วิชชา ๘”** เป็นความรู้ที่เข้าถึงขั้นเห็นแจ้ง**ในภายในที่เป็นจิต..เป็นเจตสิก..เป็น“รูป”**ที่ลึกถึงขั้น**“รูปจิต-อรุปรจิต”**แท้ๆ ไม่ใช่แค่ขั้น**“รูป”**ที่ยังเป็น**รูปกาย**แค่..มหาภูตรูป หรืออุปาทายรูป ที่ยังไม่**มี“สัมมาทิฐิ”**ถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น**“สัตว์ในภาวะอุปาทาย”**(สัตว์อุปาทาย) ต้องมี**“ญาณ”**รู้ชัดในความเป็น**“อิพัริกขัตตา-มโนมยัตตา-อรุปรัตตา”**อันเป็น**ปรมัตถธรรม** จึงจะสามารถ**“กำจัด”(ปหาน)“อัตตา”**ได้

เพราะการรู้แจ้งเห็นจริงแค่**สมมุติธรรม**นั้นไม่ถึงขั้นนิพพานได้แน่ๆ ซึ่งแบบ**“สมมุติธรรม”**ก็จะรู้แจ้งเห็นจริงได้เพียงแค่**“เห็นความไม่เที่ยง**ของมหาภูตรูป เช่น เห็น,ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง..เลื่อม ร่างกายของเรา แกล้ง หรือเจ็บป่วย เปลี่ยนแปลง เห็นความเป็นทุกข์ที่เกิดจากร่างกาย และที่สุดเห็นความตาย แล้วร่างกายก็สลายไปเป็นดินน้ำลมไฟอันไม่เหลือตัวตน ต่อจากนั้นก็**ไม่มีตัวตน** รู้แจ้งใน**“อนิจจัง-อนัตตา”**เพียงแค่นี้ ทางวิทยาศาสตร์คว้นต้มฟิสส์เขาก็เห็นได้พิสูจน์ได้แน่นอน

แต่การรู้จักรู้แจ้งเห็นจริงแค่นี้จะยังไม่ใช้การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึงขั้น**“ปรมัตถธรรม”**สมบูรณ์ เพราะยังไม่เข้าถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ความไม่เที่ยง”**ในภาวะของจิต ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงอาการ**“ทุกข์”**ในภาวะของจิต และที่สุดไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“ความไม่มีตัวตน”**ในภาวะของจิต ซึ่งก็คือ**“ความไม่มีตัวตนของกิเลสหรือของอกุศลจิต”**นั้นแล ซึ่งสัมพัทธ์**“ภาวะจริง”**ที่เป็นที่มีอยู่แท้ในจิตผู้ปฏิบัติโทนาโท

ในการรู้แจ้งเห็นจริงทางวิทยาศาสตร์คว้นต้มฟิสส์เขาก็ประกาศการรู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น**“ไตรลักษณ์”** สูงสุดถึงระดับรู้แจ้งเห็นจริง**“ความไม่เที่ยง-ความไม่มีตัวตน”**กันแล้วเหมือนกัน เขาพิสูจน์ถึงขั้นนาโน เขาพิสูจน์ถึงขั้น**“ความไม่เที่ยง-ความไม่มีตัวตน”** แต่วิทยาศาสตร์**ยังไม่สามารถรู้แจ้งเห็นจริงความเป็นทุกข์** โดยเฉพาะ**ความเป็นทุกข์อารยสัจ** อันเป็นความรู้พิเศษขั้น**ปรมัตถธรรม**ที่ตรัสรู้ค้นพบซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตนี่คือ **“เนื้อหา”**ที่มนุษย์พึงได้พึงถึง**“สำคัญยิ่ง”** ใน**ความเป็นมนุษย์** และหากสังคมมนุษย์มีคนเกิด**“เนื้อหา”**ขั้น**ปรมัตถธรรม** ที่สามารถปฏิบัติได้ถึงขั้น**“นิพพาน”**

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

สรุปโดย : พิมลวดี ชูโต

“ควรจัดเป็นตัวแทนสื่ออ่านประกอบของนักเรียนเพื่อให้รู้ว่าเราได้จัดการกับสังคมด้วยความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงเพียงใด” **ซันเดย์บิสเนสโพสต์**

น.ส.พ. การ์เดียน ยกย่องหนังสือเล่มนี้ว่า “ยิ่งใหญ่...ชัดเจนอย่างน่าอัศจรรย์และน่าเชื่อถืออย่างยิ่ง”

เอฟเนอร์ ออฟเฟอร์ ศาสตราจารย์ด้านเศรษฐศาสตร์และประวัติศาสตร์มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า “**โอลิเวอร์ เจมส์** ทำได้ยอดเยี่ยมในการแสดงให้เห็นว่า ทำไมนักสังคมวิทยาจึงคิดว่าความร่ำรวยทางวัตถุสามารถก่อให้เกิดสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความสุข”

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

นายทุนที่เห็นแก่ตัว :

ต่อจากฉบับที่ ๒๓๐

ต้นกำเนิดของการร่ำรวยแต่ไร้สุข (The Selfish Capitalist : Origin of Affluenza)

● ในทุกประเทศที่เปิดรับระบบทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว ผู้ที่ร่ำรวยขึ้นคือกลุ่มคนร้อยละหนึ่งที่อยู่ระดับบนสุดของสังคม และนั่นทำให้ระบบนี้เป็นที่น่าสนใจและนิยมชมชอบของคนชั้นนำที่บริหารประเทศและเป็นเหตุให้ระบบนี้ขยายตัวไปเรื่อยๆ (คนกลุ่มนี้มักพร้อมใจกันพูดว่า “โลกาภิวัตน์และทุนนิยมเสรีเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้”) ข้อเท็จจริง

ที่ปฏิเสธไม่ได้ก็คือความแตกต่างด้านรายได้ระหว่างประเทศร่ำรวยและประเทศกำลังพัฒนาได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว และความแตกต่างภายในแต่ละประเทศก็ขยายตัวตลอดเวลาด้วย

หมายเหตุ: ชาวอเมริกันชื่อ จอห์น เพอร์กินส์ ผู้ได้รับปริญญาทางธุรกิจ ตกหลงใจเขียนหนังสือเปิด

เผยแพร่การทำงานขององค์การลับที่เขาเคยเป็นสมาชิกในทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) หลังจากที่เขาย้ายไปยีนดูชาตติกวิลล์เทรตที่กรุงนิวยอร์ก ในหนังสือชื่อ “คำสารภาพของฆาตกรเศรษฐกิจ” (Confession of an Economic Hit man) ที่เขาเขียน เขาเล่าว่าเขาถูกรับและฝึกให้เข้าทำงานในหน่วยงานขนาดใหญ่ชื่อ “องค์กรเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ” (National Security Agency-NSA) หน้าที่ของเขาคือการชักนำและชักจูงให้ประเทศกำลังพัฒนากู้เงินก้อนใหญ่ ๆ ไปพัฒนาทางวัตถุอย่างต่อเนื่อง จนตกเป็นหนี้ตลอดเวลา และต้องโอนอ่อนผ่อนตามนโยบายและการชักนำของสหรัฐฯ ในเรื่องต่าง ๆ จอห์น เพอร์กินส์ เคยประจำอยู่ในอินโดนีเซีย และอเมริกาใต้ในที่สุดเขาลาออกด้วยความหดหู่ที่เห็นประเทศยากจนถูกชักนำไปพัฒนาในทางผิด ๆ และถูกทำลายลงเรื่อย ๆ (ทุนสามานย์ของไทย ก็ใช้วิธีล่อหลอกให้ “รากแก้ว” เป็นหนี้เพื่อการครอบงำเช่นเดียวกัน)

ผลต่อคนชั้นแรงงานและคนทำงาน

● ค่าจ้างสุทธิ (หลังหักค่าครองชีพ) ในสหรัฐฯ และอังกฤษ ต่างอยู่ในระดับเดิมหรือลดลงตั้งแต่ทศวรรษ ๒๕๒๓ และนั่นหมายความว่าคนส่วนใหญ่ยากจนลง และยิ่งจนลงเมื่อรัฐวิสาหกิจซึ่งตั้งขึ้นด้วยเงินภาษีถูกขายให้เอกชน เพราะพวกเขาต้องจ่ายค่าบริการในอัตราที่สูงขึ้น เพื่อที่จะรักษาไว้ซึ่งลัทธิบริโภคนิยม หญิงอเมริกันต้องออกทำงานนอกบ้านเช่นเดียวกับสามี ในปี ๒๕๑๑ ครอบครัวอเมริกันที่มีลูกต่างทำงานเฉลี่ย ๕๓ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ แต่พอถึงปี ๒๕๔๓ ชั่วโมงทำงานของครอบครัวอเมริกันเพิ่มขึ้นเป็น ๖๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์

● ตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) ชั่วโมงทำงานในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักได้เพิ่มขึ้นในขณะที่ความพึงพอใจในงานกลับลดลง ซึ่งต่างกับประเทศในแผ่นดินใหญ่ยุโรปซึ่งลดชั่วโมงการทำงานเพื่อพวกเขาจะมีเวลากับครอบครัว และมีเวลาพักผ่อนมากขึ้น ในปี ๒๕๕๐

คนอังกฤษที่สำรวจจำนวน ๒ ใน ๓ กล่าวว่าพวกเขาไม่พึงพอใจในงานที่เขาทำ และร้อยละ ๕๒ แสดงว่ายินดีที่จะมีรายได้น้อยลงเพื่อแลกกับความพึงพอใจในงาน

● หลัก “แรงงานที่ยืดหยุ่น” (จ้างชั่วคราว/จ้างตามระยะเวลาที่กำหนด/ไม่มีการกำหนดค่าแรงงานขั้นต่ำ/การย้ายฐานการผลิต) การขายรัฐวิสาหกิจให้เอกชน และการลดการควบคุมนำไปสู่การหดตัวของภาคอุตสาหกรรมและเพิ่มการจ้างงานในภาคบริการ ผลคือเงินเฟ้อลดลงแต่การว่างงานสูงขึ้น

● การศึกษาประเทศที่พัฒนาแล้ว ๑๖ ประเทศพบหลักฐานที่น่าเชื่อถือว่าทุนนิยมเสรีที่ผลักดันโดยสหรัฐฯ และอังกฤษ ได้นำไปสู่การเสื่อมพลังของสหภาพแรงงาน และเมื่อจัดอันดับประเทศที่มีกฎหมายที่ปกป้องลูกจ้างจากมากไปหาน้อยปรากฏว่าสิงคโปร์ให้อิสระแก่นายจ้างมากที่สุด (อันดับ ๑๒๓) ส่วนสหรัฐฯ อังกฤษ นิวซีแลนด์ และออสเตรเลียได้อันดับ ๑๒๒, ๑๑๗, ๑๑๕ และ ๑๐๕ ตามลำดับ ในขณะที่ประเทศบนแผ่นดินใหญ่ยุโรป เช่น สเปน อิตาลี และเนเธอร์แลนด์ได้อันดับ ๑๒, ๔๓ และ ๖๐ นั่นคือประเทศในกลุ่มหลังให้การปกป้องลูกจ้างมากกว่า

● ระหว่างปี ๒๕๑๕-๒๕๑๙ คนงานอังกฤษเพศชายไร้ทักษะ อายุเฉลี่ยสั้นกว่าคนในระดับผู้เชี่ยวชาญในอาชีพ ๕ ปี แต่พอถึงปี ๒๕๔๕ คนกลุ่มแรกมีอายุสั้นกว่าคนในกลุ่มที่สองถึง ๙.๕ ปี คนจนโดยเฉลี่ยมีอายุสั้นกว่าคนรวยอยู่แล้ว แต่หลังจากทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) ความแตกต่างยิ่งมาก ในเรื่องการมีอายุ คนอเมริกันอยู่ในอันดับ ๒๘ ของโลก ซึ่งต่ำกว่าประเทศอิสราเอลกรีซ และแม้แต่คอซอวาร์กา ทั้ง ๆ ที่สหรัฐฯ เป็นประเทศที่ร่ำรวยที่สุดประเทศหนึ่ง และในปี ๒๕๔๓ สหรัฐฯใช้จ่ายในเรื่องสุขภาพในอัตราสูงที่สุดต่อหัวของประชากรแต่กลับอยู่ในอันดับ ๑๕ ในเรื่องการมีสุขภาพดีของประชาชน ปรากฏการณ์ดังกล่าวเป็นผลของการบริโภคนิยมที่ล้นเกินจากแรงโฆษณาาระหว่างปี ๒๕๑๓-๒๕๔๓ อัตราส่วนของ

ชายอเมริกันที่มีน้ำหนักเงินพุ่งสูงขึ้นจากร้อยละ ๔๑ เป็นร้อยละ ๖๗ และอัตราส่วนของหญิงที่มีน้ำหนักเงินเพิ่มจากร้อยละ ๔๑ เป็นร้อยละ ๖๒ ในปี ๒๕๔๓ ชาวอเมริกันร้อยละ ๒๕ และชาวอังกฤษร้อยละ ๒๐ เป็นโรคอ้วน

หมายเหตุ : จนถึงปี ๒๕๗๔ สหภาพแรงงานในสหรัฐฯ เข้มแข็งมาก และสร้างความลำบากให้กลุ่มทุนโดยเฉพาะธุรกิจข้ามชาติ และนั่นทำให้เกิดวิชา “ประชาลัมพันธ์” หรือ “มวลชนลัมพันธ์” ขึ้น จุดประสงค์ก็คือการโฆษณาชวนเชื่อให้ประชาชนต่อต้านสหภาพและกิจกรรมด้านแรงงาน โดยกระตุ้นให้ชาวอเมริกันเชื่อว่ากิจกรรมของสหภาพเป็นปฏิปักษ์ต่อเอกภาพก็ไม่ได้ได้รับการสนับสนุนและเกือบสูญพันธุ์ (Media Control : The Spectacular Achievement of propaganda โดย โนมชอมสกี ศาสตราจารย์ของสถาบันเอ็มไอที) ...ที่สำคัญก็คือสหรัฐฯ ซึ่งสวดให้ชาวโลกฟังในเรื่อง “สิทธิมนุษยชน” ตลอดเวลากลับไม่จ่ายค่าสมาชิกองค์กรแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization) แล่นขัดขวางขบวนการแรงงานในประเทศสหรัฐฯ เองตลอดมา

ผลต่อครอบครัวและสังคม

● ชาวอเมริกันและชาวอังกฤษต่างถูกระรานโดยสื่อมวลชนอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวได้ใช้สื่อมวลชนเพื่อการทำการสูงส่งที่สุด ตลาดได้รุกเข้าไปถึงในบ้านของคนทั้งสองประเทศ ผู้หญิงและเด็กคือเป้าหมายของการโฆษณาให้บริโภค ในขณะที่ตลาดเฟื่องฟู รายได้ของครอบครัวโดยเฉพาะหัวหน้าครอบครัวหยุดนิ่ง ความมั่นคงในงานลดลงและสวัสดิการต่าง ๆ ถูกลดทอน ทางแก้เพื่อรักษาระดับการบริโภคของครอบครัวไว้ก็คือเพศแม่ต้องละทิ้งหน้าที่เลี้ยงลูกเพื่อออกทำงานนอกบ้าน ผู้ทำหน้าที่ดูแลเด็กแทนส่วนใหญ่คือโทรทัศน์ ซึ่งเต็มไปด้วยโฆษณาและความรุนแรง

นักประวัติศาสตร์เศรษฐกิจอเมริกันชื่อ เอฟเนอร์ ออฟเฟอร์ ชี้ว่าการที่หญิงอเมริกันกลุ่มหนึ่งเริ่มออกทำงานได้สร้างแรงกดดันให้หญิงอื่นจนในที่สุดหญิงเกือบทุกคนดูเหมือนจะตกอยู่ใน “กับดัก” อันเดียวกันนั่นคือต้องออกทำงานนอกบ้าน

● เมื่อผู้หญิงออกทำงานนอกบ้าน พวกเขาต้องแข่งขันกับเพศชาย และนั่นกระตุ้นให้พวกเขาเป็น “เพศชายที่มุ่งกระโปรง” บรรดานางแบบต่างก็มีหน้าอกและก้นแพบ พวกเขาต้องสามารถอดทนต่อชั่วโมงทำงานที่ยาวนาน ต้องแข่งขันอย่างโหดเหี้ยมไร้เมตตาและตะโกนใส่กันเหมือนผู้ชาย ทุกคนต่างสูญเสียความเป็นผู้หญิงไปหมด ในปี ๒๕๔๓ ผู้หญิงในสหราชอาณาจักรออกทำงานนอกบ้านเพียงร้อยละ ๓๐ แต่ทุกวันนี้เกือบทุกคนต่างทำงานนอกบ้าน หากแรงงานไม่ได้เข้าสู่ตลาดอย่างท่วมท้นดังที่เป็นอยู่รัฐบาลและนายทุนจะไม่สามารถนำหลัก “ผู้ชนะได้หมด” มาใช้ได้ ที่สำคัญก็คือเมื่อพวกเขาประสบความสำเร็จในงานนอกบ้าน โอกาสจะแต่งงานของพวกเขาก็ยิ่งน้อยลง และการหย่าร้างก็เพิ่มสูงขึ้น

● เมื่อถึงปี ๒๕๓๓ ครอบครัวอเมริกันโดยเฉลี่ยมีรายได้เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖๐ เนื่องจากผู้หญิงออกทำงานนอกบ้าน แต่ที่แย่ก็คือรายได้ที่มากขึ้นกระตุ้นวัตถุนิยมและวัตถุนิยมก็บีบบังคับให้พวกเขาต้องทำงานหนักขึ้น รวมทั้งผลักดันให้พวกเขาคิดค่าปรักษาและว่าความเป็นรายชั่วโมง เมื่อถึงปี ๒๕๓๑ ชาวอเมริกันที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีเพิ่มชั่วโมงทำงานของพวกเขาอีกร้อยละ ๒๕ ยิ่งกว่านั้น ชายอเมริกันยังต้องช่วยเหลือลูกและทำงานบ้านอื่น ๆ แทนภรรยาซึ่งออกไปทำงานนอกบ้านด้วย ความจริงข้างต้นทำให้การลดจำนวนลูกเป็นสิ่งจำเป็น และนั่นส่งผลให้ครอบครัวอเมริกันมีสมาชิกเฉลี่ยเพียง ๒.๖๓ คนเท่านั้น

● การโฆษณาสินค้าและการจับจ่ายซื้อของเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกือบตลอด ๒๔ ชั่วโมง การแข่งขันกันแสดงฐานะทางสังคมขยายตัวขึ้น “วัตถุ”

ทุกชนิดกลายเป็นสิ่งจำเป็น และ “รุ่นใหม่” เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ที่น่าแปลกใจคือการโฆษณาสินค้าบนแผ่นดินใหญ่ยุโรปกลับลดลง

● เมื่อถึงปี ๒๕๔๓ ครอบครัวอเมริกันเกือบไม่มีเงินออมเลย (เป็นหนี้บัตรเครดิต ๑๘๐ เปอร์เซนต์ของรายได้) และการล้มละลายของบุคคลธรรมดาเพิ่มขึ้น ๖ เท่า สภาวะเดียวกันเกิดขึ้นกับคนอังกฤษในขณะที่ชาวยุโรปบนแผ่นดินใหญ่ยังออมทรัพย์ในอัตราที่สูงแม้จะได้รับสวัสดิการจากรัฐบาลอยู่แล้วก็ตาม

● คนอเมริกันและคนในสหราชอาณาจักรแต่งงานช้าลงและหย่าร้างกันมากขึ้น ตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๖๐ (๒๕๐๓) การหย่าร้างพุ่งสูงขึ้นหนึ่งเท่าทุก ๆ ๑๐ ปี และการหย่าร้าง ๒ ใน ๓ ริเริ่มโดยฝ่ายหญิง หลังจากนั้นก็รักษาระดับเพราะการแต่งงานมีน้อยลง การครองชีวิตร่วมด้วยกันโดยไม่แต่งงานมีมากขึ้นและนั่นทำให้ “ลูกนอกสมรส” มีจำนวนกว่าร้อยละ ๓๐ ของการกำเนิดทั้งหมดคนอเมริกันหย่ากันถึงร้อยละ ๕๐ ของการแต่งงาน และผลลัพธ์ก็คือ เด็ก ๆ ในแต่ละชั้นเรียนต่างอยู่กับพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว นอกจากความสัมพันธ์ในครอบครัวจะแย่แล้ว ความสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านและเพื่อนร่วมงานก็แย่ด้วย

การพัฒนาที่น่าเศร้าในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศ สมาชิกในครอบครัวและสมาชิกในสังคม แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่า ทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวได้สร้างความเจ็บปวดให้กับชีวิตผู้คนอย่างแสนสาหัส พวกเขาต้องเผชิญกับความทุกข์ยากทางอารมณ์ ซึ่งมีแนวโน้มจะนำไปสู่การเสพติดเหล้าและยาเสพติด

● ในปี ๒๕๓๓ ครอบครัวใหม่ในอังกฤษกว่าร้อยละ ๕๐ ไม่สามารถซื้อบ้านได้ และในกรุงลอนดอนสัดส่วนดังกล่าวสูงถึง ๔ ใน ๕ แกมบ้านเช่าราคาถูกก็หายากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะบ้านเช่าของรัฐถูกขายให้เอกชน ในสหราชอาณาจักรเดียวและผู้ที่เริ่มทำงานใหม่ไม่สามารถมีบ้านได้โดยไม่ต้องกู้เงินเกินความสามารถของตน และนั่นก็สอดคล้องกับความต้องการในการขยาย

ตลาดของธุรกิจให้เงินกู้ นอกจากให้กู้เพื่อซื้อบ้านแล้ว ความต้องการเทียม (fake demand) หรือฟองสบู่ยังถูกปั่นโดยการให้กู้ซื้อสินค้าทุกชนิดตั้งแต่รถยนต์ โทรศัพท์ จนถึงโทรศัพท์มือถือ โดยแทบไม่ต้องมีเงินดาวน์ แต่คิดดอกเบี้ยในอัตราสูงมาก ถ้าขาดส่งค่างวดก็ยึดสินค้าคืนแล้วเอาไปขายต่อ และนั่นนำไปสู่สภาวะ “ซบโพร้ม” และการล่มสลายของบริษัทการเงินสหรัฐฯ ในที่สุด
หมายเหตุ : ในปี ๒๕๕๒ สหรัฐฯ มีจำนวนนักโทษเพิ่มจาก ๒ ล้านคน ในปี ๒๕๔๔ เป็น ๒.๒ ล้านคน นั่นเป็นจำนวนนักโทษที่สูงที่สุดในโลก และร้อยละ ๕๐ ของนักโทษดังกล่าวเป็นผลมาจากคดียาเสพติดงบประมาณต่อต้านยาเสพติดเพิ่มขึ้นจาก ๖๕ ล้านดอลลาร์ในยุค ปธน. ริชาร์ด นิกสัน เป็น ๑๗,๗๐๐ ล้านดอลลาร์ในยุค ปธน. บิล คลินตัน เมื่อปลายปี ๒๕๔๔ การสำรวจความคิดเห็นซึ่งทำโดยมหาวิทยาลัยชิคาโกระบุว่าคนอเมริกันร้อยละ ๙๒ (เพิ่มจากร้อยละ ๘๘ ในปี ๒๕๑๔) มีความเครียดเพิ่มขึ้นจากปัญหาต่าง ๆ เช่น สุขภาพ การว่างงาน หนี้สิน ความรักครอบครัว และค่าครองชีพ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจดูเหมือนจะไม่ได้ทำให้พวกเขามีความสุขเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด

นิตยสารเอฟพี (Foreign policy 5-6/2550) ของสหรัฐฯ รายงานว่าสหรัฐฯมีจำนวนนักโทษต่อ ๑ แสนคนของประชากรมากที่สุดในโลก ตามด้วยรัสเซียและไทยอันดับ ๓

ผลต่อเด็ก

ตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) ความทุกข์ยากทางอารมณ์ในประเทศที่ประชาชนพูดภาษาอังกฤษไม่ได้เกิดกับผู้ใหญ่เท่านั้น แต่ยังเกิดกับบรรดาเด็ก ๆ ด้วย

● จำนวนเด็กยากจนในสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๙ ในปี ๒๕๒๒ เป็นร้อยละ ๓๑ ในปี ๒๕๓๒ ระหว่างปี ๒๕๑๗-๒๕๔๒ เด็กอเมริกันและอังกฤษมีปัญหาด้านความประพฤติเพิ่มขึ้นสองเท่าทั้งในหมู่เด็กยากจนและเด็กร่ำรวย การศึกษา ๒๖๙ ครั้งในสหรัฐฯ ตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ สรุปว่า

นักเรียนและนักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งสองเพศ โดยเฉลี่ย จำเป็นต้องได้รับการปรึกษาจากจิตแพทย์และตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) จิตแพทย์ต้องจ่ายยารักษาอาการทางจิตให้เด็กอเมริกันเพิ่มขึ้น ๓ เท่า

● การศึกษาโดยยูนิเซฟ (UNICEF) ในปี ๒๕๕๐ พบว่าระหว่างเด็กใน ๒๓ ประเทศที่พัฒนาแล้ว เด็กอังกฤษตกอยู่ในสภาพแย่ที่สุดและตามมาด้วยเด็กอเมริกัน พวกเขาต่างมีสุขภาพที่ไม่ดีและอยู่อย่างไร้ความสุข ในขณะที่เด็กบนแผ่นดินใหญ่ยุโรปมีสุขภาพที่ดีกว่ามาก การศึกษาขององค์การอนามัยโลกระหว่างปี ๒๕๔๔-๒๕๔๕ พบว่าเด็กอายุ ๑๑-๑๕ ชาวอเมริกัน อังกฤษและแคนาดา ต่างมีน้ำหนักเกินและมีปัญหาทางจิตมากกว่าเด็กบนแผ่นดินใหญ่ยุโรป

● ในอังกฤษ ตลาดสินค้าสำหรับเด็กมีมูลค่ากว่า ๓๐ พันล้านปอนด์ และธุรกิจโฆษณาเป็นธุรกิจที่ฝังรากลึกในสังคม การศึกษาเมื่อเร็ว ๆ นี้ของสมาคมจิตวิทยาอเมริกันพบว่าบรรดานักโฆษณาเริ่มแยกเพศเด็กเพื่อการตลาดเมื่อเด็กมีอายุ ๕ ขวบ และการโฆษณาได้กระตุ้นให้เด็กกังวลในเรื่องน้ำหนักและรูปร่าง การศึกษาของมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ พบด้วยว่าเด็กอังกฤษในชั้นประถมเริ่มเขียนรูปนักเรียนที่มีความกดดัน และเป็นทุกข์ การสร้างความรู้สึกให้เด็กกังวลเกี่ยวกับหน้าตาและรูปร่าง การบริโภค เสื้อผ้า สิ่งของ เครื่องใช้ และความรักนำไปสู่กำไรที่งดงามของทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว แต่กลับสร้างความกดดันและปัญหาทางจิตให้แก่เด็ก ๆ อย่างมหาศาล

● การศึกษาหลายครั้งชี้ให้เห็นว่าผู้ปกครองชาวเอเชียมักมีรูปแบบการปกครองที่เป็นอำนาจนิยมและมุ่งเน้นผลการเรียนมากกว่าชาวตะวันตก แต่รูปแบบดังกล่าวกลับไม่ก่อให้เกิดผลเสียในหมู่นักเรียนชาวเอเชีย ทั้งนี้ เพราะแม้เด็กชาวเอเชียจะถูกควบคุมอย่างเข้มงวดแต่ก็ได้รับการปฏิบัติอย่างอบอุ่น ด้วยความเอาใจใส่และความรักในเวลาเดียวกันในขณะที่เด็กผิวขาวถูกปฏิบัติอย่างเย็นชา และ

ความรักก็เป็นไปอย่างมีเงื่อนไข

หมายเหตุ : เมื่อพ่อแม่อเมริกันมีลูกน้อยลงและไม่มีความเวลาให้ลูก ๆ สิ่งที่พวกเขาทำคือการทุ่มเททางวัตถุ เด็กอเมริกันบริโภค “ของเล่น” ร้อยละ ๔๕ ของการผลิตทั้งหมดในโลก และในแต่ละปีเด็กอเมริกันแต่ละคนได้ของเล่นเพิ่มเฉลี่ยคนละ ๗๐ ชิ้น สหรัฐฯ ใช้เงินโฆษณาสินค้ามากที่สุดในโลกโดยใช้เงินถึง ๒๑๔,๐๐ ล้านดอลลาร์ หรือร้อยละ ๕๐ ของการโฆษณาทั้งโลกและจากจำนวนเงินดังกล่าว ๑๒,๐๐๐ ล้านดอลลาร์เป็นการโฆษณาพุ่งเป้าไปยังเด็ก ด้วยเหตุนี้ เมื่อเด็กอเมริกันมีอายุ ๑๒ ปีพวกเขาก็เห็นโฆษณามาแล้ว ๒๐๐,๐๐๐ ครั้ง และกลายเป็นนักบริโภคนิยมเต็มตัวเหมือนพ่อแม่เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่

๑๓. สรุป

ความจริงที่ต้องย้ำอีกครั้งคือ “ทุนนิยมที่เห็นแก่ตัว” ได้เร่งเร้าให้เกิดลัทธิบริโภคนิยมและการยึดติดใน “วัตถุนอกกาย” (extrinsic motivation) แทนที่จะสนใจในเป้าหมายหรือแรงบันดาลใจที่อยู่ภายใน (intrinsic motivation) และนั่นส่งผลให้เกิดความทุกข์ยากทางอารมณ์ (emotional distress) ซึ่งจิตแพทย์เรียกว่า “การป่วยทางจิต” (mental illness) โอลิเวอร์ฯ ศึกษาพบว่าความไม่เท่าเทียมของรายได้ ความไม่มั่นคงในงาน อาชีพการออมที่ลดลง ราคาทรัพย์สินที่พุ่งสูงขึ้น และการที่ต้องทำงานหนักขึ้นตั้งแต่ปลายทศวรรษ ๑๙๗๐ (๒๕๑๓) ได้ทำให้ครอบครัวและสังคมแตกสลายและการป่วยทางจิต (psychiatric morbidity) ของชาวอเมริกันและอังกฤษเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดสิบ ๆ ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประชาชนบนแผ่นดินใหญ่ของยุโรปซึ่งรัฐบาลไม่ใช้ระบบทุนนิยมเสรี และให้ความช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยและรายได้น้อยในสังคม

การที่คนคนหนึ่งจำเป็นต้องอย่างยิ่งยวดที่ต้องหาเงินเพื่อใช้สนองความต้องการพื้นฐานอันได้แก่อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค

ไม่ถูกจัดไว้ในกลุ่มคนที่เห็นแก่ตัวและหลงติดในวัตถุ ตัวอย่างเช่นชาวยุโรปตะวันออกที่เดินทางไปทำงานในยุโรปตะวันตกซึ่งมีค่าแรงสูงกว่าในถิ่นเดิมของเขา ๖ เท่า ไม่ถือว่าเป็นพวกเห็นแก่ตัวและยึดติดวัตถุ เพราะเขาต้องการได้เงินเพื่อส่งไปให้ครอบครัวที่ยากจน สิ่งที่เขาทำถือว่าเป็น **“ความจำเป็น” (need)** ไม่ใช่ **“ความโลภ” (greed)** ในทางตรงกันข้าม สำหรับผู้คนในประเทศร่ำรวยซึ่งสามารถสนองความจำเป็นพื้นฐานได้แล้ว แต่ยังคงเชิดชูเงินตรา การครอบครองทรัพย์สินเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ การหวังรูปลักษณ์ของตนเอง และความมีชื่อเสียงอย่างไม่หยุดหย่อน พวกเขาคือกลุ่มเสี่ยงที่จะได้รับความทุกข์ทางจิตใจและมีอาการ **“รวยแต่ไร้สุข”**

การศึกษาเมื่อปี ๒๕๔๖ พบว่าผู้ที่หาความสุขจาก “ภายนอก” มองงานที่ทำว่าเพื่อการ “ทำเงิน” ในขณะที่ผู้ที่หาความสุขจาก “ภายใน” จะเห็นว่าการงานคือแหล่งของการบรรลุซึ่งปัญญา การแสดงตัวตนและการแสดงความชำนาญ โอฬารยิ่ง จึงสรุปว่าการแก้ไขนั้นง่ายมาก ผู้คนควรจะหันไปหาความสุขจาก “ภายใน” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักการเมืองต้องชี้แนะและชักชวนให้ผู้คนหันไปใช้ “ทุนนิยมที่ไม่เห็นแก่ตัว” (unselfish capitalism) ที่รับผิดชอบต่อสังคมและความ “อยู่ดีมีสุข” ของส่วนรวมมากกว่าการเติบโตและกำไรสูงสุดของคนกลุ่มน้อย ถ้าพวกเขาทำอย่างจริงจังเช่นเดียวกับการที่มาร์กาเร็ต แทชเชอร์ และโรนัล เรแกน เปลี่ยนสังคมที่เป็นปกติให้เป็นสังคมที่เห็นแก่ตัวและเชิดชูวัตถุนิยม ก็ไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่พวกเขาจะไม่สำเร็จ จุดเริ่มต้นในเรื่องนี้ก็คือการยอมรับก่อนว่าการมีสุขภาพที่ดีดีมีรากฐานจากการ **ทะนุถนอมระหว่าง ๖ ปีแรกของชีวิตและย้อนไปถึงเมื่อตั้งครรภ์ได้ ๖ เดือน** มีหลักฐานมากมายที่ชี้ให้เห็นว่าสิ่งแวดล้อมในวัยเริ่มแรกมีผลต่อสุขภาพจิตที่ดีในภายหลัง การรับส่งเด็กที่โรงเรียนหรือการอยู่ดื่มนมที่บ้าน และการมีเวลาเอาใจใส่เป็นสิ่งที่สำคัญ สิ่งที่ทำให้ความเสียหายต่อครอบครัว

และสังคมตลอด ๓๐ ปีคือการกดดันให้ความสำคัญของเด็กต้องออกทำงานนอกบ้าน ฉะนั้นผู้ปกครองต้องพิจารณาใหม่ถึงลำดับความสำคัญของการเพิ่มรายได้กับการเอาใจใส่เด็ก ๆ

ขณะนี้ ดูเหมือนว่ายังไม่มีนักการเมืองใด ๆ ให้ความสำคัญกับการเสนอแนะข้างต้นอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลปัจจุบัน (ยอร์ช บุษ) ซึ่งดูเหมือนจะมุ่งแยกผู้ปกครองออกจากเด็ก ๆ ในขณะเดียวกัน ดูเหมือนผู้เสี่ยงเลือกตั้งจะเปื้อนหายากกับทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวมากขึ้นเรื่อย ๆ และกำลังมีพลังขนาดมหึมาระดับโลก ที่จะทำให้การเปลี่ยนแปลงระดับพื้นฐานเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ใน ๒-๓ ทศวรรษ ในไม่ช้าก็เร็ว จะมีนักการเมืองหรือพลังทางการเมืองที่ปรากฏตัวออกมา นำเสนอทางเลือกใหม่ที่แตกต่างกัน ผู้คนจะถูกชี้ให้ตระหนักว่าการได้ชัยชนะหรือความร่ำรวยไม่ใช่สิ่งที่น่าชื่นชมเราต้องรู้จัก **“พอเพียง”** เมื่อเราสามารถสนองความจำเป็นต่าง ๆ ได้แล้ว โลกที่ใช้ภาษาอังกฤษถูกไฮแจ็กโดยทุนนิยมที่เห็นแก่ตัวตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมา แต่เราจะมีทางเลือกที่ดีกว่าอยู่ไม่ไกลนัก

หมายเหตุ: ไมเคิล ไรท์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษซึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาของนิตยสารศิลปะและวัฒนธรรม (เพิงเสียวชีวิต) เคยกล่าวว่า **“คนไทยชอบความสำเร็จ ไม่ชอบความพ่ายแพ้ ดังนั้นเมื่อคนไทยศึกษาตะวันตกจึงศึกษาแต่เรื่องสำเร็จ ไม่ยอมศึกษาเรื่องที่ตะวันตกพ่ายแพ้ ไม่เคยศึกษาปัญหาของตะวันตก ชาวสยามจึงหลับตาหลับเลือกของตะวันตกโดยไม่รู้เขาคิดอะไร ฝันอะไรกลัวอะไร และพ่ายแพ้อะไร ไม่สนใจความลับสนความยุ่งยาก และความบกพร่องทางปัญญาของตะวันตก ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบทเรียนที่สำคัญประเทศไทยเป็นทาสวัฒนธรรมฝรั่งไม่ใช่เพราะเรียนฝรั่งมากไป แต่เพราะแทบไม่รู้จักรัฟ้ง หากชาวสยามจะเอาตัวรอดในสถานการณ์ปัจจุบันก็ต้องรีบเรียนรู้ตะวันตกอย่างแตกฉาน”**

๒

ภาพ www.raorakprajaoyuhua.com

ช้างพระราชา

ช้างตัวประเสริฐของพระราชา ประกอบด้วยองค์ ๔ ย่อมเป็นช้างควรแก่พระราชา เป็นช้างต้น (ช้างพระที่นั่งของพระราชา) ถึงการนับว่าเป็นราชพาหนะ ซึ่งองค์ ๔ เป็นइन

๑. ช้างตัวประเสริฐของพระราชาในโลกนี้ เป็นสัตว์สำเหนียก (จดจำเอาใจใส่) คือ เอาใจใส่มนสิการ (ไตร่ตรองไว้ในใจ) ถึงเหตุการณ์ที่นายควาญช้างจะให้กระทำ ที่ตนเคยทำก็ตาม ไม่เคยทำก็ตาม ประมวลเหตุการณ์ทั้งหมดไว้ด้วยใจ คอยเงี่ยหูฟังอยู่

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัย (ธรรมะและข้อบังคับในพุทธศาสนา) นี้จดจำ กระทำธรรมวินัยที่พระตถาคต (เป็นคำที่พระพุทธเจ้าใช้ตรัสถึงพระองค์เอง) ประกาศแล้ว แสดงธรรมอยู่ กระทำไว้ในใจ ประมวลธรรมวินัยทั้งปวงไว้ด้วยใจ เงี่ยโสตลงสดับธรรมอยู่นี้แหละภิกษุย่อมเป็นผู้สำเหนียกอย่างนี้

๒. ช้างตัวประเสริฐของพระราชา เป็นสัตว์กำจัดได้ คือเข้าสู่สงคราม

แล้วย่อมกำจัดข้างบ้าง พลข้างบ้าง ม้าบ้าง พลม้า บ้าง รถบ้าง พลรถบ้าง พลเดินเท้าบ้าง

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมอดกลั้น ย่อมละ ย่อมบรรเทาซึ่งกามวิตก (การครุ่นคิดไปในกาม) ที่บังเกิดขึ้นแล้ว กระทำให้พินาศ ให้ถึงความไม่มีวิตก (การครุ่นคิดไปใน การป้องกัน) ที่บังเกิดขึ้นแล้ว กระทำให้พินาศ ให้ถึงความไม่มี

ย่อมอดกลั้น ย่อมละ ย่อมบรรเทาซึ่ง พยาบาทวิตก (การครุ่นคิดไปในการป้องกัน) ที่ บังเกิดขึ้นแล้ว กระทำให้พินาศ ให้ถึงความไม่มี

ย่อมอดกลั้น ย่อมละ ย่อมบรรเทาซึ่ง วิหิงสาวิตก (การครุ่นคิดไปในการเบียดเบียน) ที่ บังเกิดขึ้นแล้ว กระทำให้พินาศ ให้ถึงความไม่มี

ย่อมอดกลั้น ย่อมละ ย่อมบรรเทาซึ่งธรรม อันเป็นบาปอกุศล (กรรมชั่ว) ที่บังเกิดขึ้นแล้ว กระทำให้พินาศ ให้ถึงความไม่มี **นี่แหละภิกษุ ย่อมเป็นผู้กำจัดได้อย่างนี้**

๓. ข้างตัวประเสริฐของพระราชา เป็นสัตว์ อดทน คือ เข้าสู่สงครามแล้ว ย่อมอดทนต่อการ ถูกทำร้ายด้วยหอก ด้วยดาบ ด้วยหาว (ไม้ที่ เลี้ยมแหลม) อดทนต่อเสียงอื้ออึงแข็งแรงแห่ง กลองรบได้

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ย่อม อดทนต่อความหนาว ความร้อน ความหิว ความ กระหายแม้ลัสมิ์ผัสแห่งเหลือบ ยุง ลัทธิเลื่อยคลาน

ลม แดด และมีปกติอดทนต่อคำว่ากล่าวอัน หยาบคาย อันร้ายกาจที่บังเกิดขึ้นแล้ว อดทนต่อ ทุกขเวทนาที่เป็นไปทางกายอย่างรุนแรง อย่าง เผ็ดร้อนอันไม่น่ายินดี ไม่น่าพอใจ แทบจะเอา ชีวิตไปเสีย **นี่แหละภิกษุเป็นผู้อดทนอย่างนี้**

๔. ข้างตัวประเสริฐของพระราชา เป็นสัตว์ ไปได้เร็ว คือ นายควาญช้างจะใช้ไปสู่วิถีใด แม้ จะเคยไปหรือไม่เคยไปก็ตาม ย่อมเป็นสัตว์ไปสู่วิถี นั้นเร็วพลันทันที

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เป็น ผู้ไปได้เร็วแม้วิถีใดที่ไม่เคยไปโดยกาลนาน ก็เป็น ผู้ไปสู่วิถีนั้นได้เร็ว คือ ความระงับ (ทำให้สงบ) สังขาร (สภาพปรุงแต่ง กาย-วาจา-ใจ) ทั้งปวงได้เร็ว ความสละคืออุปธิ (กิเลส) ทั้งปวงได้เร็ว ความ ลีนต้นมหา (การดิ้นรนปรารถนา) ได้เร็ว ความ คลายกำหนด (ความใคร่ในกามคุณ) ได้เร็ว ความ ดับ (กิเลส) ได้เร็ว นิพพาน (สภาวะสิ้นกิเลสทั้งปวง) ได้เร็ว **นี่แหละภิกษุเป็นผู้ไปได้เร็วอย่างนี้**

นี่คือข้างตัวประเสริฐของพระราชา ประกอบ ด้วยองค์ ๔ ย่อมเป็นสัตว์ที่ควรแก่พระราชา เป็น ข้างต้น ถึงการนับว่าเป็นราชพาหนะชั้นยอด ดุจดั่งภิกษุผู้ประกอบด้วยธรรม ๔ ประการนี้ ย่อมเป็นผู้ควรของค่านับ เป็นผู้ควรของต้อนรับ ควรแก่ทักษิณา (ของทำบุญ) ควรทำอัญชลี (การ เคารพนอบไหว้) เป็นนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่น ยิ่งไปกว่านี้ **๒** (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑ “นาคสูตร” ข้อ ๑๑๔)

ชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

ขอเชิญผู้สูงอายุ นักวิชาการและผู้สนใจเข้าร่วมการประชุมทางวิชาการ การแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเทคโนโลยีสารสนเทศและความรู้ในประชากรผู้สูงอายุ

ICT for All Symposium on “Reach The Unreached And Bridge The Digital Divide for Elderly People”

วันเสาร์ที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๒.๓๐-๑๗.๓๐ น.

สถานที่ ณ กรุงเทพมหานคร (จะแจ้งให้ทราบภายหลังทางโทรศัพท์ และ www.ictforall.org)

แจ้งความประสงค์เข้าร่วมงานได้ที่ **นายทศพนธ์ นรทัศน์ โทร. ๐๘๑๒๖๑๐๒๗๖**

หรือ info@ictforall.org หรือตู้ ปณ.๒ ปณ.๗.ราชเทวี กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๑

(ค่าลงทะเบียน ๕๐ บาท เพื่อเป็นค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม ชำระที่หน้างาน)

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินั้นทะ

เวอร์กรรมผู้นำแตกแยก วีรกรรมผู้นำแตกต่าง

“...ในบ้านเมืองนั้นมีทั้งคนดีและคนไม่ดี ไม่มีใครทำให้ทุกคนเป็นคนดี ได้การทำให้บ้านเมืองมีความปรกติสุขเรียบร้อย จึงมิใช่การที่ทุกคนเป็นคนดี

หากแต่อยู่ที่การส่งเสริมคนดี ได้คนดีปกครองบ้านเมือง และควบคุม “คนไม่ดี” ไม่ให้ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายได้...”

พระราชดำรัส ธันวาคม ๒๕๑๒

สถานการณ์วิกฤติการเมืองที่แตกแยกยุ่งเหยิง เกิดจากพวกลาวเลวหยิบมือเดียว ขึ้นมาเป็นใหญ่ใช้อำนาจคดโกง

ประชาชนทุกคน จึงมีหน้าที่ช่วยกันขวางกัน อย่าให้คนเลวขึ้นมาใช้อำนาจในบ้านเมืองพร้อมกับสนับสนุนคนดี ๆ แม้มีน้อยให้ได้โอกาสรับใช้แผ่นดินเต็มที่

น่าเสียดายกลยุทธ์บายทางการเมืองที่ในหลวงทรงชี้แนะไว้ตั้งสี่สิบปีก่อนแล้ว บรรดานักการเมืองแทนที่จะนำพาถือปฏิบัติเข้าทางเป้าหมายดังพระประสงค์ กลับวิปริตเป็นตรงข้าม คือตำราหมาล่าลิ้น สวนทางกันประชาชนซึ่งหูด

สว่าง รู้ทัน พร้อมกับเข้ามามีส่วนร่วมกว้างขวางอย่างขนานใหญ่

แม้ว่าสังคมจะเกิดแตกแยกทางความคิดที่แตกต่าง มีพันธมิตรเลื้อไหล่อง มีกลุ่มเสื้อแดง เสื้อขาว หรือน้ำเงินอื่น ๆ เหล่านี้นับเป็นธรรมชาติของประชาธิปไตยอันกำลังตื่นตัว ก้าวหน้า เหมือนบัวสีเหล่า ช่วยไม่ได้ ต้องมีพวก ล้าหลังต่าง ๆ เป็นธรรมดา

จริงอยู่ที่ทิศทางการเมืองของผู้คน ต่างขัดแย้งหลากหลาย แบ่งฝ่ายแบ่งสีต่างมีพรรคพวกกันไม่ใช่น้อย ๆ ถึงกระนั้น มันก็ไม่เห็นจะต้องทะเลาะตบตีกันทำไม เช่นฝ่ายเสื้อเหลือง

ยื่นหยัดลั่นตอหิงสาอยู่แล้วเต็ม ๆ ส่วนเลือดแดง จะตบมือข้างเดียว มันก็ไม่ดัง หรือจะทำเอือน ทำถ่อย มันเท่ากับฆ่าตัวตาย ทำไปทำไมต้อง ชุมมูอย่างลั่นติ ด้วยภาวะจำยอมจำนนหรือ ไม่ก็ตามที ถือว่าเลือดแดงมาถูกทางดีแล้วนี่

ดังนั้น ใครจะถือหางพรรคแดง ใครจะทุ้มเท พรรคเหลือง อุดมการณ์การเมืองที่แตกต่าง ย่อมเหมือนกับศรัทธาศาสนา แล้วแต่จะนิยม นับถือบูชาพระเจ้าไหน ๆ ไม่ว่ากันเลยว่าต่างคน ต่างมีสิทธิมนุษยชนเต็มที่อยู่แล้วทั้งหมด ลำคัญ เพียงว่าอย่าเป็นปฏิปักษ์ต่อความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชน

จุดยืนพื้นฐานของการอยู่ช่วยกันของลัทธิ สังคมในบ้านเมืองซึ่งมีข้อแปดและวัฒนธรรมน้ำใจ เหล่านี้ ทำให้คนไทยทุกคนต่างสมัครสมาน สามัคคีกันได้ดีเพียงพอ

โดยเฉพาะยิ่งเข้าใจยึดถือสารานุกรม ๖ หลักการทำให้เป็นที่ระลึกถึงกัน คือ

เมตตาในกายกรรม วชิรกรรม และมโนกรรม มีน้ำใจแบ่งปันข้าวของ มีศีลและทิวาสเสมอกัน ข้อ ผูกพันเหล่านี้ ยิ่งทำให้เข้าใจเป็นสายสัมพันธ์ยืนยาว

เก้าไม่ถูกที่คัน

ขณะนี้ ทางรัฐบาลและพรรคการเมือง กำลังหาเรื่องแก้ไขรัฐธรรมนูญหลายประเด็น เพียงเพื่อประโยชน์พวกนักการเมืองเป็นสำคัญ

เป็นต้นว่าจะแก้ไขข้อเสียให้เบาลง ไม่ต้องยุบพรรค ส่อเจตนาให้เห็นว่าไม่คิดจะเลิก ข้อเสีย ยังอยากเสีย เกิดจับได้ไล่ทันขอให้โทษ เบาเฉพาะตัวก็แล้วกัน แบบนี้เมื่อไหร่ ปัญหา ข้อเสียจะหมดจากเมืองไทยได้สักที

ตัวอย่างข้อเสีย เป็นเรื่องต้นเหตุใหญ่สุด ก็ว่าได้ เมื่อไม่เลิกข้อเสียคนติยอมเข้าสู่อำนาจ การเมืองได้ยากมาก ขณะเดียวกันคนเลวชาติ ย่อมทุ้มเงินเดินเข้าสภาอย่างสบาย วงจรอุบาทว์ ของการโกงกินจึงไม่มีวันสิ้นสุดได้เลย

เพียงแค่นักการเมือง หาเรื่องคิดแก้รัฐธรรมนูญตัวเองโดยอ้างสมานฉันท์ มันฟังขึ้นที่ไหน

มันยิ่งแตกแยกทันทีที่เห็นใจต่างหาก อย่างน้อย ๆ พวกพันธมิตรฯ ย่อมค้านแหลกแน่ ๆ

มันเป็นไปไม่ได้ ที่จะรวบรัดตัดความ โดย นักการเมืองเท่านั้น แม้จะเป็นสิทธิของ ส.ส.แต่ ไม่คิดหรือว่า รธน. ๕๐ ได้มาด้วยประชามติกว่า ๑๔ ล้านเสียง ลำพัง ส.ส.หรือ ส.ว.แค่ตัวแทน จะทำเรื่องคอขาดบาดตาย โดยไม่ฟังเสียง คัดค้านของตัวการได้อย่างไร

จริงอยู่ รธน.ปัจจุบันยังมีข้อบกพร่อง น่าจะ ต้องเปลี่ยนแปลงได้ แต่ควรทำโดยองค์กร อิสระ เพื่อปฏิรูปการเมืองใหม่ในองครวมทั้งหมด

เช่นว่าไม่มีที่ไหนในโลก เขียนรัฐธรรมนูญ ให้เกิดระบบเผด็จการโดยพรรคการเมืองเหมือนกับประเทศไทย ศ.ดร.อมร จันทรสมบูรณ์ ชี้ให้เห็นประเด็นร้ายแรงในข้อนี้

ประชาธิปไตยของไทย ไม่มีแยกอิสระระหว่าง อำนาจอธิปไตยกับอำนาจอการบริหาร พรรค การเมืองที่ผูกขาดเสียงข้างมากในสภา ก็ได้เป็น รัฐบาลถาวร ส.ส. ห้าคนรวมตัวกันต่อรอง ใคตัว รมต.ได้ การแย่งชิงอำนาจอรัฐเช่นนี้เป็น งานเสียสละสร้างสรรค์บ้านเมืองได้หรือ...

การบังคับให้ ส.ส.ต้องสังกัดพรรค นายก- รัฐมนตรี ต้องมาจาก ส.ส.เท่านั้น พรรคไล่ ส.ส. ออกได้ถ้าไม่ยกมือตามมติพรรค กติกาแบบนี้ มันผิดประชาธิปไตยสากล

ประเด็นประชาธิปไตยของไทยต้องเป็นทาส ของทุนนิยมสามัญ ด้วยกติกาผิด ๆ ข้างต้น รวมทั้งเลือกตั้งต้องหาเสียงและซื้อเสียง อุปสรรคเหล่านี้ขวางทางคนดีไม่ให้เข้าสภาได้ ง่าย ๆ แต่ก็กีดกันคนเลวไม่ได้เลย

เรื่องอันเป็นประโยชน์ได้เสียของประชาชน ดังกล่าวมา น่าเสียใจที่นักวิชาการอาจารย์ ทั้งหลายไม่ยักรู้เท่าทัน และบอกให้ประชาชน หายใจบ้าง ที่แสนล่งเวช คือ ระบอบทักษิณ ยอมรับกันได้อย่างไรว่าถูกกฎหมายในเมื่อบ่อน ทำลายสังคม อีกทั้งเป็นประชาธิปไตยสุดไส้ เผด็จการโคตรโกง

ปัญหาแก้ รธน. จึงไม่ง่ายอย่างที่เพ้อฝัน

โดยเฉพาะต้นเหตุใหญ่อยู่ที่ตัวคนเสียสละ หรือ เห็นแก่ตัวเอาเปรียบ ท่านถึงว่า ถ้าไม่ลดกิเลส กู้ประเทศไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด!

พิทักษ์สันติราษฎร์ หรือพิฆาตสันติชน

คงไม่ประหลาดที่ตำรวจ จะถูกกล่าวขวัญมากที่สุดพวกหนึ่ง ท่านองเดียวกับนักการเมืองที่มีโอกาสเข้าไปกินตำแหน่ง ก็กินบ้านโกงเมืองไปด้วยเป็นส่วนใหญ่

กรณีเจ็ดตุลาหิมพิ ผ่านไปเกือบครบปี ค่อยปรากฏผลกรรม เมื่อ ปปช.ตัดสินชี้มูลความผิดตำรวจใหญ่ที่เกี่ยวข้องโดยตรง นอกจาก ผบ.ตร. พล.ต.อ.พัชรวาท วงษ์สุวรรณแล้ว มี พล.ต.ต. อำนาจ นิยมมะโน แห่งกองบัญชาการนครบาล ทั้งสองราย ถูกย้ายออกจากตำแหน่งตามระเบียบ ร่ายหลังออกมาได้ ปปช.:-

“อย่าว่าตำรวจเกียร์ว่าง คำว่าเกียร์ว่าง คือมีเกียร์ให้เข้า แต่ไม่เข้า แต่นี่ไม่มีเกียร์ ไม่มีเกียร์คือไม่มีกติกา แผนกรกฎ ท่านบอกว่าใช้ไม่ได้ ท่านบอกว่าเกินกว่าเหตุท่านก็เขียนมาให้ผมสิ แล้วผมจะทำตามที่ท่านเขียน...” (ไทยโพสต์ ๑๐ ก.ย. ๕๒)

ครับ ก็ไม่ทราบ นายตำรวจผู้ขึ้นมารับผิดชอบงานสำคัญอย่างไร อ้างว่าไม่มีกติกาในการจัดการกับผู้ชุมนุม...

เมื่อเปิดฉากสงครามไล่ยิงผู้ชุมนุมมือเปล่าตายเจ็บพิการ คราวเจ็ดตุลาตำรวจเจอคดีทำเกินกว่าเหตุหลังจากนั้น เรามักเห็นตำรวจทำสองมาตรฐาน ที่กับเสื้อแดง พวกนี้ปล่อยเกียร์ว่างไม่รู้เป็นข้ออ้างยังงี้พิกล จนเกิดกรณีพิพาท มาถึงสงกรานต์เลือดเดือด เช่นนั้นกระมัง!

ใครจะเล่นตลกกระอ้างว่าไม่มีกติกา ก็แล้วแต่ที่สำคัญตำรวจมีสามัญสำนึกบ้างรีเปลาเอ๋ย ในสงครามอริราชศัตรู ทหารยังไม่ยอมยิงถึงคนไม่มีอาวุธในมือเลย แต่งานชุมนุมเจ็ดตุลา ชาวพันธมิตรฯ โดนกวาดล้างด้วยอาวุธสงครามยิ่งกว่าในสนามรบเสียอีก ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ช่างทำได้ผิดมนุษย์เพียงใด...

นี่เป็นอุทาหรณ์ เมื่อผู้มีอำนาจเกิดขาดมโนธรรมสำนึกอย่างร้ายแรง จนเคยมีคำคุยในยุคหนึ่งว่าภายใต้ดวงอาทิตย์ ไม่มีอะไรที่ตำรวจไทยทำไม่ได้!

ตำรวจคงทำอะไร ๆ ได้หมด ยกเว้นจับตำรวจด้วยกัน โดยเฉพาะทักษิณ ชินวัตร เป็นนักโทษหนีคดี ปานนี้ยังไม่มีการถอดยศเลย

“ทุกวันนี้ตำรวจทำงานแบบทำไปวัน ๆ ไม่มีความรัก ความภูมิใจในงานไม่ว่างานด้านไหน มันก็ตกต่ำไปหมด ลองไปถามชาวบ้าน ๑๐๐ คนจะมีสักกี่คนที่ชื่นชมตำรวจ...”

“ผมมองว่า การซื้อขายตำแหน่งมีจริง มีมาตั้งแต่อดีตแล้ว แต่ปัจจุบัน ภาพมันชัดเจนกว่ามาก เห็นได้จากตำรวจที่ไม่มีผลงาน พอถึงฤดูโยกย้ายกลับได้ตำแหน่งสูงขึ้น ๆ ทั้งที่ไม่ได้ทำงาน ซึ่งมี ๒ ประเด็น คือ เป็นเด็กใคร เล้นสายของใคร และมีเงินพอกับตำแหน่งมากน้อยแค่ไหน

ถาม แล้วจะแก้ไขอย่างไร?

พล.ต.ต. คงเดช ชูศรี : การที่เราจะหยุดพฤติกรรมหรือวงจรอุบาทว์ได้มีทางเดียว คือ เราจะต้องปฏิวัติวงการตำรวจเสียใหม่ ให้เหมือนประเทศอื่น ๆ ซึ่งเป็นระบบสากล คือประเทศไทยจะต้องยกเลิกยศตำแหน่งตำรวจทั้งหมดออกไป” (คมชัดลึก ๑๒ ก.ย. ๕๒)

แม้กระทั่งคนในกองทัพลึกากี่เอง ยังเห็นว่าควรปฏิวัติตำรวจเสียที คงมีอำนาจล้นฟ้าเกินไป บ้างแนะให้กระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น โดยในจังหวัดให้ขึ้นกับผู้ว่าป็นต้น

ยิ่งงานจราจร ควรเป็นของเทศกิจไปเลย ไม่เห็นจะต้องใช้นายพลนายพันมาเกี่ยวทำไม

ปัญหาตำรวจจุดเริ่มต้นของกระบวนยุติธรรมเป็นเรื่องยาว

แค่นายกรัฐมนตรีจะตั้ง ผบ.ตร. ยังยุ่งเหยิงชะมัด ตั้งไข่มดต้มไขกันอยู่นั้นแหละ

วีรกรรมนักรักชาติ เวรกรรมนายชาชาติ

ประเด็นต่าง ๆ ของชาติบ้านเมือง เมื่อถือ

หลักประชาธิปไตย ต้องเคารพเสียงข้างมากพอ เสียงส่วนใหญ่ไม่เอื้อให้เปลี่ยนแปลงทางสร้างสรรค์ การเปลี่ยนแปลงอาจต้องชะงัก ก็แล้วแต่พวกมากลากไป

ความจริง ประชาธิปไตยจะถือเพียงเสียงข้างมากข้างน้อย ออกจะตื่นเขินกันไป เจาะลึกลงไปอีก น่าจะดูว่าเป็นเสียงประชาชนผู้ดีผู้เลวแค่ไหนกันแน่ เพราะถ้าฟังคนเลวทราเป็นมาตรฐาน มันคงจะปลัดัดกตาน หรือไม่ออกนอกวงจรรอบาหวไปได้

ฉะนั้น การเริ่มต้นเปลี่ยนแปลง จึงอยู่ที่คนมีปัญญาดี ซึ่งแน่นอน ย่อมเป็นชนส่วนน้อย ประชาธิปไตยจึงต้องให้สิทธิ์ให้โอกาสชนส่วนน้อย ทำตามที่เขาเชื่อถือก่อน พอผลปรากฏประจักษ์อย่างไร มหาชนส่วนใหญ่ถึงค่อยศรัทธารับรอง

เช่นกรณีเขาพระวิหาร กลุ่มคนรักชาติที่ไป

ชุมนุมหลายพันคนเพื่อเรียกร้องสิทธิ์ดินแดนที่เขมรบุกรุกปักหลักสร้างบ้านวัดอย่างสบาย ในขณะที่ยกไทยห้ามเข้าเขตนั้น กลายเป็นเสียอธิปไตยไปโดยพลตินัยให้ครอบครองปรักรษ์

พร้อมกันนั้น ปรากฏกลุ่มชาวบ้านจัดตั้งมาดักทำร้ายข้างทางด้วยก้อนอิฐหินมีดไม้ กระทั่งยิงปืนประเเปิด โดยตำรวจชุดปราบจลาจลหลายร้อยนายไม่ขัดขวางเต็มกำลังทั้งที่สามารถปล่อยให้ชบวนกลุ่มคนรักชาติผู้มาอย่างสงบปราศจากอาวุธ ต้องบาดเจ็บกันไปเกือบยี่สิบราย

ปรากฏการณ์ ที่หมู่บ้านภูมิซรอล สะท้อนให้สังคมประจักษ์ชัดว่าฝ่ายไหนทำเวรกรรมถ่อยเถื่อนฝ่ายใดทำวีรกรรมสันติอดิหงสาเสียสละ จุดเริ่มต้นต่างกำเนิดจากแกนนำเสียงส่วนน้อยทั้งนั้น เพียงแต่ว่าตัวแปรอื่นใดจะขยายมวลชน จนกลายเป็นเสียงส่วนใหญ่ได้ประชาธิปไตยแท้จริงโดยธรรม ๓

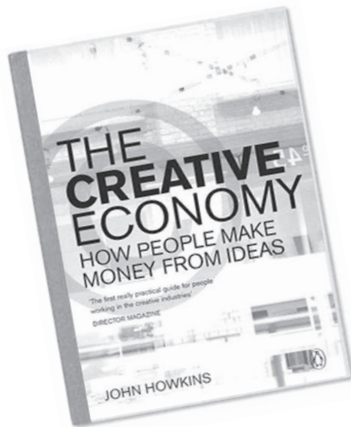
สถาบันฝึกรอบรมผู้นำ มูลนิธิพลตรีจำลอง ศรีเมือง

ขอแสดงความยินดี ในโอกาสครบรอบ ๑๕ ปี น.ส.พ.เราคิดอะไร

ถนนเศรษฐกิจพอเพียง
กำลังสร้างกำลังก่อ ค่อยเป็นค่อยไป
แต่ทันใดนั้น “เรือเอี่ยมยอทซ์” สยาม...
ก็โผล่มาหน้าตาเฉย ตะโกนเรียกผู้โดยสารเปลี่ยนเรือ!

ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ถ้าใครไม่พูด creative economy
พลันจะกลายเป็น นักพัฒนาล่าหลังแล่นเซย
หรือตกโลก!

หรือจะเป็นนักวิชาการ ก็อาจให้ตกล้มภาษา
ท่ามกลางแฟชั่น รูปแบบใหม่ ๆ ผ่านพระ
พรหมที่เป็นมนุษย์ชายหญิง ผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ
ไม่รู้จักเบื่อหน่าย

Creative Economy :

ต้อยอดหรือเกทับเศรษฐกิจพอเพียง

เพียงเราใส่ชุดสนองตัวหนาคน
ออกแบบ ก็จะได้รับคำชมเป็นผู้ทันสมัย
นิวลัค!

“เศรษฐกิจพอเพียง” หลักการ
ดำเนินชีวิตที่เตือนสตินักลงทุน นัก
พัฒนา นักทำมาหากิน

อย่าหลงบูมปามลงทุนแบบนาย
ทุนตะวันตก

ชีวิตจะมีโอกาสเป็นหนี้สูง ความ
สุขจะวังเหี่ยว

ชีวิตต้องพร้อมเสมออย่าประมาท
“พร้อมครับ !”

“เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นทฤษฎี
ชีวิตที่มององค์รวมของทั้งประเทศ
และตกผลึก กลับออกมาเป็นยาวิเศษ
เพื่อช่วยคนไทยให้พ้นหายนะ ด้วยรัก
ด้วยห่วงใย

ถนนเศรษฐกิจพอเพียงกำลังสร้าง
กำลังก่อ ค่อยเป็นค่อยไป

เหตุที่ซ้ำมาก จะใครเสียอีก ถ้า
ไม่ใช่รัฐบาลที่ขาดเอาจริง

คิดแต่จะสร้างฉากสร้างหนัง
ไม่ยอมสร้างชีวิต!

หรือ “เอี่ยมจันทน์สยาม” ค่อย ๆ
ตีโค้งออกจากวงวนไหลเชี่ยว

แต่ทันใดนั้น “เรือเอี่ยมยอซท์”
สยามก็โผล่มาหน้าตาเฉย ตะโกนเรียก
ผู้โดยสารเปลี่ยนเรือ!

ระบบ **“พึ่งตน”** นะดีแล้ว แต่ต้อง
มี **“รายได้”**

วงจรอุบาทว์กำลังจะกลับมาหรือ
อย่างไร นายทุนเปลี่ยนเสื้อผ้าทำเป็น
ชุดเศรษฐกิจพอเพียง แต่ธาตุแท้
กลับเป็นทุนนิยม

เหล่าสาวกผู้ไม่รู้ ต่างก็ดีใจ เป็น
ทฤษฎีใหม่ ทฤษฎีกู่วิกฤตประเทศ!

เจ็บแล้วต้องจำ ยำต้องให้แซบ!

●●

คนรุ่นใหม่
มักจะอหังการ
อวดฉลาด
ชอบรื้อทิ้งของเก่า
อ้างหน้าตาเฉย
ล้ำสมัย ไม่ทันยุค
แต่พอทุกอย่าง
ฉิบหาย
เราก็หาใคร
รับผิดชอบ
ไม่ได้

●●

“นักคิดใหม่” สร้างสรรค์ก็มาก
แต่ทำลายก็แยะ

เราทิ้งไร่นาพอเพียงมาเป็นไร่นา
หาเงิน

เราทิ้งชีวิตลงแรงมาเป็นชีวิตลงทุน
เราทิ้งชีวิตไม่ต้องใช้เงิน มาเป็น
หาเงินหามรุ่งหามค่ำ

เราทิ้งตำราเก่า ๆ ทิ้งนกกางเขน
หนูนิดหนูน้อย มาเป็นอะไรก็ไม่รู้

เราทิ้งวิชาศีลธรรม แล้วก็บอกครู
ทุกคนให้บูรณาการ แทรกทุกวิชา

ความคิดดี แต่หากห่างไกลพื้นฐาน
ที่เป็นจริง เราจะได้แค่ “ฉาก” เป็น
แค่ภาพจำลอง แต่ไม่มีเนื้อแท้

คนรุ่นใหม่มักจะอหังการ อวด
ฉลาดชอบรื้อทิ้งของเก่าอ้างหน้าตาเฉย
ล้ำสมัยไม่ทันยุค

แต่พอทุกอย่างฉิบหาย เราก็หา
ใครรับผิดชอบไม่ได้

ปฏิบัติการบ่อนทำลายประเทศ
ล้นมาจากทฤษฎีบริหารจัดการทั้ง
หลาย ผู้บริหารรุ่นแล้วรุ่นเล่า ผลัดกัน
ครองเมือง

กว่าจะรู้ว่าบ้านเมืองบอบช้ำ ก็
สายไปทุกที

ต้องรู้ทันนักวิชาการ

ต้องฉลาดทันเกม

การปฏิเสศทฤษฎีใหม่ ๆ มิใช่
ความโง่หรือความเซย

ผู้นำต้องกล้าหาญ กล้ายืนหยัด
ของเก่ายังเตาะแตะ นี่เอาของ
ใหม่มาโปะลงไปอีก

เขาไม่เรียกต่อยอดหรอกแต่นี้คือ
การเกทับ-หักโค่น!

**ศรีเอถิบ ฮีโคโนมิ แกเป็นใคร
มาจากไหน ถึงอหังการนัก?**

๒

แด่นวิหาร - หาญท้า ทวงคืน

● โอบอ้อม หอมจันทร์

๑๙ กันยายน ๒๕๕๒

ทางเข้าอุทยานแห่งชาติเขาพระวิหาร

ท้องฟ้าจวนค่ำคล้ำ

มืดลง

อาทิตย์เจียนอัสดง

ลับหล้า

จรดโลกที่โค้งลง

ตะวันตก

พระวิหารเบื้องหน้า

ย่างเท้าไปถึง

เนินสู่ภูหนึ่งนั้น

นอนสงบ

ซึมซับภาพพานพบ

จบถ้วน

วีรภาพมิสยบ

ยอมชน เท้าใคร

วีรจิตพิสูทธิ์ล้วน

แนแท้สัจธรรม

มือกำธงชาติกล้า

โบกไสว

สู่อริปไตยไทย

เทิดสร้าง

กำจายเปล่งเสียงไกล

กัมปนาท

หนักแน่นตระหนักรู้

ทามฟ้าแลดิน

ใครยินเสียงหนึ่งนี้

บ้างนา

เพลงชาติแห่งประชา

ร่วมร้อง

ตำรวจกับทหารกล้า

เกณฑ์ทัพ

เห็นต่าง-ต่างพี่น้อง

ร่วมเชื่อเดียวกัน

ลัมพันธ์มิตรภาพพ้อง

ไทย-ขแมร์

แดนเขตพลิกผันแปร

กล่าวอ้าง

วอนเกิดอย่าแยแส

เกลียดโกรธ ไฉไล

น้องพี่ใจเกือกกว้าง

ก่อไว้หนหลัง

สีพึงเพราะก้อนอิฐนี้

เดียวรา

เชิญท่านครอบครองปรา-

สาทไว้

แดนไทยชัฏอาณา

คามเขต

โยมิอาจกรายไกล

ย่างเท้าเที่ยวหรือ

ถือส่วนรวมร่วมสร้าง

สังคมคน

ควรหมั่นนุชยชน

เร่งร้อน

โยถือประโยชน์ตน

เฉือนชาติ

ผลประโยชน์ทับซ้อน

ซ่อนเร้นกระหายหิว

ขบวนรีวชัยปล้วน

มวลประชา

รินเลือดหยาดน้ำตา

ต่างข้าว

ผนึกจิตกายา

เป็นหนึ่ง

แม่เจ็บปวดรวดร้าว

ร่วมสู้สุดใจ

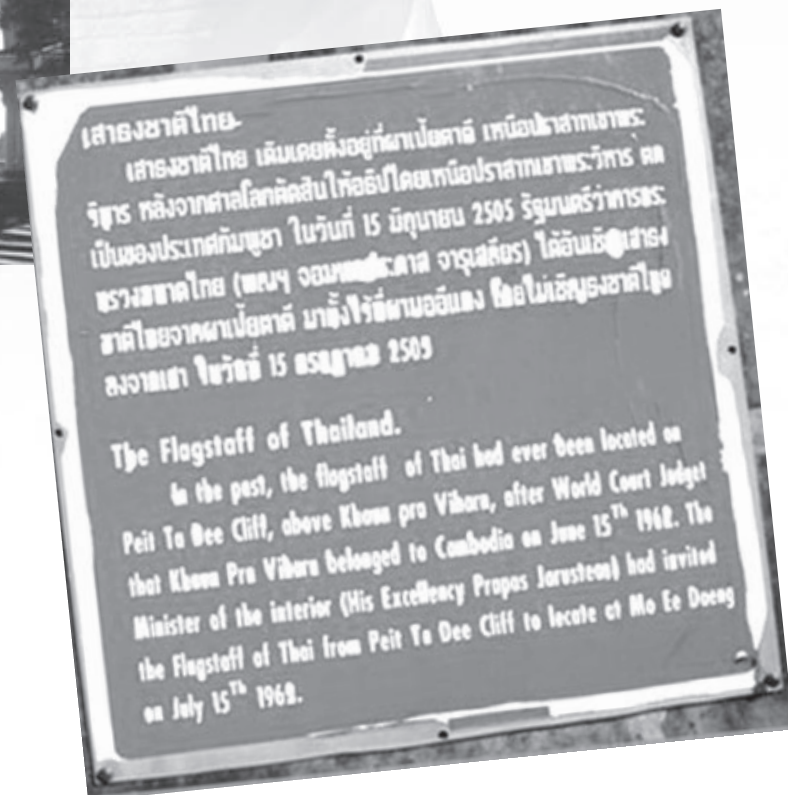

คำสองคำ

สูญเสียบราสาทพระวิหาร
ตำนานอยุธยาจ๋าจำได้
มาวันนี้อาจเสียอธิปไตย
สีพันไร่โยจึงยอมอ่อนน้อมมัน
รัฐบาลขุนทหารท่านวางเฉย
อุเบกขากระไรเลยหรือชาลัน
ซื้ออาวุธประดับไว้ไม่ผลักดัน
ๆทั้งนั้นเพื่อค่าคอมฯ จึงพร้อมเพรียง

● อิสรา

๒๙/๙/'๕๒

ฎีกาแดง ทำให้แจ่มแจ้งซึ่ง “อรรถา”

(ตอนจบ)

ปัญหาข้อขัดแย้งของสังคมไทยในปัจจุบัน ไม่ทราบจะจบอย่างไร เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะ ตี ๑ ส่วนต้องไปคานกับหัวอีก ๓-๔ ส่วน กรณีกลุ่ม สี่เหลี่ยงออกมาปกป้องชาติและสถาบัน นอก จากจะถูกเล่นงานจากฝ่ายสีแดงแล้ว ยังถูกล่ม จากสื่อมวลชนที่อยู่ฝ่ายเดียวกับพวกผีไม่แบ่ง แลมองนายกา ฝ่ายความมั่นคงในปัจจุบัน ได้ บอกว่า ทั้งสี่เหลี่ยงสีแดงคือพวกมีปัญหา ซึ่งก็

เป็นธรรมดาของผู้มีอำนาจรัฐยุคทุกสมัย จะ เลือกอยู่ข้างผลประโยชน์ของตนเอง มากกว่า เลือกอยู่ฝ่ายประชาชน

เราจึงได้เห็นผู้มีอำนาจทั้งหลายต่างเข้าเกียร์ ร่วงเมื่อเกิดมีอบฎีกาแดง ต่างคนต่างรักษา “อรรถา” ตัวเอง เพื่อให้ตนดูดีดูน่าเลื่อมใสบ้าง (“อรุปรอรรถ”) หรือเพื่อรักษาเก้าอี้ของตนให้ ปลอดภัยไว้ก่อนบ้าง (“โอพาริกอรรถา”) เมื่อต่าง

คนต่างแก่งแย่งเพื่อ “อิตตา” (“ตัวกู-ของกู”) เป็นส่วนใหญ่ถึง ๓ ใน ๔ ส่วน บ้านนี้เมืองนี้จึงมีทิศทางไปสู่ความล่มจม ถ้าไม่หันมาเห็นแก่บ้านแก่งเมืองมากกว่าเห็นแก่ “อิตตา” ของตนเอง

จากคำถามเรื่องอิตตา-อนัตตาของผู้ฟังรายการ **สงครามสังคม ธรรมะกับการเมือง** เมื่อวันที่ ๓ ส.ค. ๒๕๖๒ นั้น คำตอบของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ น่าจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้อิตตาทั้งหลาย เพื่อให้ประเทศชาติของเราได้กลับคืนสู่ภาวะสุขสงบอย่างเก่า ขอทบทวนคำถามครั้งที่แล้วดังนี้

“ผมได้อ่านบทความของหลวงตาบัวแล้วรู้สึกมึนงง ไม่รู้จะเชื่อฝ่ายไหนดี เพราะธรรมกายบอกว่านิพพานเป็นอิตตา ท่านพุทธทาสบอกว่านิพพานเป็นอนัตตาและเป็นธรรมชาติ หลวงตามหาบัวบอกว่านิพพานไม่เป็นทั้งอิตตาและอนัตตา เพราะอนัตตาเป็นเพียงทางที่ไปสู่นิพพานเท่านั้น จึงต้องขอพึ่งปัญญาของหลวงพ่อช่วยอธิบายเรื่องนิพพานให้ความกระจ่าง หายสงสัยด้วยเถิดครับ”

อาตมาขอแนะนำคุณอย่างหนึ่งว่า หากหนังสือเรื่อง **“ถอดรหัสอิตตา อนัตตา นิรัตตา”** อาตมาเขียนไว้ บรรยายไว้ เหตุเพราะเขาเถียงเรื่องอิตตา อนัตตานี้แหละ อาตมาเลยต้องเขียนหนังสือขึ้นมาเล่มหนึ่งชื่อ **ถอดรหัสอิตตา อนัตตา นิรัตตา** (ซึ่งมีเนื้อหาที่น่าสนใจที่ได้คัดมาบางส่วนดังนี้)

“ตัวกูของกู” เกิดจาก “อุปาทาน” ที่บานปลาย

“...จะเห็นได้ว่า “อุปาทาน” นี้เอง เป็นตัวหลักสำคัญที่เดียวที่ก่อให้เกิดความเป็น “ตัวตน” หรือ “อิตตา”

กล่าวคือ ผู้ที่มีความสำคัญมันหมาย (สัญญา) ในสภาพใดสภาพหนึ่ง แล้วยึดมันถือมันสภาพนั้นอยู่ในจิต (อุปาทาน) โดยไม่รู้ว่า ตนหลงมันหมาย แล้วยึดสภาพนั้นไว้-ฉวยสภาพนั้นไว้อย่าง

สำคัญ สำเร็จเสร็จสม (สัญญา) เป็นตนเป็นของตนเข้าไปแล้ว

ลักษณะที่ก่อให้เกิด “ตัวตน” หรือเกิดเป็น “ตัวกู ของกู” มันก็เกิดขึ้นมาเพราะ “อุปาทาน” อย่างนี้เอง

เรื่อง “อุปาทาน” ดังว่านี้มันต้องเรียนรู้ให้ถ่องแท้มาก่อนชัด และฝึกปฏิบัติให้จริง กระทั่งมีญาณรู้แจ้งเห็นจริงสภาพของ “ความเป็นตัวตน” กันอย่างมีสภาวะแล้วเห็นสภาวะ “ตัวตน” นั้นๆ ด้วย “ภาวนามยปัญญา หรือ วิปัสสนาญาณ” จึงจะรู้ว่า “ตนยึดความเป็นตัวตน” นั้นๆ อยู่อย่างไร และจะต้องละล้าง “ตัวตน” แบบใดตรงไหน

เพราะ “ความเป็นตัวตน” นั้น มิใช่ว่า จะ “รู้จักความเป็นตัวตน” หรือจะพ้น “ความเป็นตัวตน” ได้ด้วย “การกล่าวการพูดถึง” หรือ การรู้ได้จากได้ยินได้ฟังได้อ่านมาแล้วก็เอามาพูดมาถกเถียงมาวิจัยกันแค่ภาษาคำพูด หรือ เพียงขบคิดผกผันคะเนเอา ซึ่งก็รู้จัก “อิตตา” ได้แค่จากเหตุผล ถ้าได้แค่นี้ก็เป็น “อิตตา” กันแค่ “รู้” แค “เข้าใจ” แล้วก็เอาที่ “รู้” ที่ “เข้าใจ” เท่านั้นเองมา “พูดกันเป็นตุเป็นตะ” ถ้าเป็นแค่นี้ ก็นี้แหละคือ “อิตตา” ปากเปล่า ที่ชื่อว่า การยึดถือคำพูดว่าเป็นตน จึงเรียกว่า **“อิตตวาทุปาทาน”**

ดังนั้นถ้าไม่เรียนให้รู้ จนมีญาณหยั่งรู้อบถวนปล่อยให้เป็น “การหลงยึด” ที่สั่งสมความหลงจนเลอะเทอะ และหนาแน่นหลงผิดมากอย่างจัดจ้าน ก็ยังหลงปั่นลิ่งนั้น นึกเอาสภาพนั้นขึ้นมายึดมันถือมัน “เป็นตัวเป็นตน” จนหลอกตัวเองได้สำเร็จเสร็จสม ก็เป็น “อิตตา” ที่หลงยึดกันอยู่เต็มบ้านเต็มเมืองตามประสาปุถุชน หรือแม้แต่เป็น “อริยบุคคล” แล้วก็ตาม ก็ยังเหลือ “อุปาทาน” ส่วนที่ยังไม่ได้กำจัดจนกระทั่งหมดเกลี้ยง “ตัวตน” สมบูรณ์นั้นๆ ก็ต้องเรียนรู้และละล้างที่เหลือให้หมดสิ้น

ซึ่ง “อุปาทาน” นั้นหมายถึงอะไรต่ออะไรต่าง ๆ ในโลก และ แม้ไม่มีในโลกก็ตาม ทั้ง

รูปธรรมและนามธรรมทั้งรูป ที่ผู้นั้นหลงยึดมั่นว่าหยาบ กลาง ละเอียต จนกระทั่งเป็น “อตฺตา” เพราะยังไม่ได้เรียนรู้ว่า “อตฺตา” คืออะไร? “อุปาทาน” เป็นอย่างไร? เมื่อยังอวิชชา ก็หลงติดหลงยึดมั่นในสิ่งนั้นสภาพนั้นเป็น “ตัวตน” หรือ “ของของตน” ผู้ติดยึดนั้นจึงถือว่าเป็นผู้ที่ “เข้าครองอตฺตาหรือได้อตฺตา” (อตฺตปฏิลาภ) นั้น ๆ เข้าแล้วโดยไม่รู้ตัวอยู่เสมอแหละ เพราะตนเองไม่มีภูมิ ไม่มี “วิชา” ที่จะรู้เท่าทัน ความเป็น “อตฺตา” หรือ “อุปาทาน” ตามประสาปุถุชน

แม้คนที่ได้เรียนรู้มาจากรับตำราหรือจากครูบาอาจารย์มาแล้วอย่างดีก็ตาม แต่ถ้ารู้ “อตฺตาหรืออุปาทาน” เพียงแค่ “สุดมยปัญญา และจินตามยปัญญา” ยังไม่ได้ปฏิบัติจนเกิด “ภาวนามยปัญญา” กระทั่งรู้เห็นสภาวะจริงและสามารถละลด “อตฺตาหรืออุปาทาน” จางคลายลงได้ด้วย “วิชา” ซึ่งได้แก่ ฌาน (แบบพุทฺธ) , วิปัสสนาญาณ เป็นต้น (วิชาข้ออื่นต่อจากนั้นอีกก็มี มโนมยิทธิ , อิทธิวิธี , ทิพยโสตะ , เจโตปริยญาณ , ปุพเพนิวาสานุสติญาณ , จุตูปปาตญาณ , อาสวักขยญาณ) ผู้นั้นก็ยังคงมี “อตฺตาหรืออุปาทาน” นั้น ๆ อยู่ ยังไม่ได้ลบล้างคลายความเป็น “อตฺตาหรืออุปาทาน” ลงแม้เล็กแม้น้อย เพราะคนผู้นี้มีภูมิเพียงแค่ “รู้” อาจจะเป็น “ผู้รู้” อย่างยอดเยี่ยมก็ได้ แต่ยังไม่มิมรรคผล

รู้ซึ่งให้ถึงอตฺตา ๓

พระพุทฺธเจ้าตรัสถึง “การได้อตฺตา” หรือ “การเข้าครองตัวตน” (อตฺตปฏิลาภ) ไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒ มี ๓ ประการ

๑. การเข้าครองหรือได้อตฺตาที่หยาบ (โอฬาริกอตฺตปฏิลาภ)

โอฬาริกอตฺตา (สมบัติข้าใครอย่าแตะ!) ได้แก่ อวิชชา (ธาตุโง่ที่อยู่ในจิต) มันหลงยึดมั่นเอา “อุปาทาน” ที่ยึดแล้ว และแล้วก็ “ยึดมั่นแนบแน่น” จนถึงขั้นหลงสนิทราวกับว่า ตัวเองเป็นสิ่งนั้น

หรือสิ่งนั้นเป็นตัวเอง มันยึดในส่วนของหยาบที่เป็นวัตถุ เข้าไปเป็นตัวกุสณิทเลย เช่น หลงยึดจริงจังเหลือเกินว่า ทอง ๆ เงิน ๆ นี่เป็นของตน เพชรนิลจินดาทรัพย์ศฤงคาร ก็หลงยึดเป็นตัวกู เป็นของกู แม้ข้าวของบ้านช่องเรือนชานก็หลงยึดเป็นตน เป็นของตน ดินนี้ก็หลงยึดเป็นตัวกูของกู หรือแม้แต่ตนของเรา หมูของเรา หมาของเรา คนที่ติดหมาก็ยึดหมาเป็นตัวเรา ก็หลงสังเกตดูเอาเถิดติดกันนักกันหนาหรือแม้แต่ตำแหน่งยศชั้น กระทั่งสรรพเสริญลอม ๆ แล้ง ๆ แท้ ๆ ก็หลงเสพหลงติดเป็นอตฺตา หลงยึดเป็นตนเป็นของตนสนิทยิ่งนัก จนยากที่จะละวางปลดปล่อยกันได้ มีกันเต็มบ้านเต็มเมือง

๒. การเข้าครองหรือได้อตฺตาที่สำเร็จด้วยใจ (มโนมยอตฺตปฏิลาภ)

มโนมยอตฺตา (ร้ายยิ่งกว่าปั้นน้ำเป็นตัว จนจมอยู่กับช่องนี้ช่องเดียวไม่เกี่ยวกับใคร) ได้แก่ อวิชชา (ธาตุโง่ที่อยู่ในจิต) มันหลงยึดมั่นเอา “รูปที่สำเร็จด้วยจิต” ที่ จิตเป็นตัวปั้นหรือนิรมิตแท้ ๆ ที่จิตปั้นสำเร็จจริงแต่เป็นของไม่จริง ซึ่งเป็นสิ่งที่เหมือนจริงในความรู้สึกนึกคิด ๆ จึงฝังความเชื่อมั่นได้สูงยิ่ง สำหรับผู้มี “ปรากฏการณ์” ด้วยตัวเอง ทั้ง ๆ ที่เป็นอุปาทาน ซึ่งเป็นภาพลวงตาที่ปั้นขึ้นมาจากมัลลแห่ง ๆ จนกลายเป็นรูปธรรมกันทีเดียว เช่น เฟ่งดิน เฟ่งเปลวเทียน เฟ่งลูกแก้ว เฟ่งพระพุทฺธรูป แล้วก็นั่งสมาธิเข้าไป “ปั้นนิมิต” ปั้นนิมิตดินอย่างนั้น ไฟอย่างนั้น ลูกแก้วอย่างนั้น พระพุทฺธรูปแบบนั้นอยู่ในสมาธิ แล้วก็ปรากฏนิมิตตามนั้นขึ้นในสมาธิ ก็ล้วนเป็นการปั้นนิมิตขึ้นมาจนสำเร็จในจิต อันชื่อว่า “รูปที่สำเร็จด้วยจิต” ทั้งสิ้น แม้แต่รูปที่สำเร็จในจิตที่เป็น “ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” คือระลึกย้อนอดีตจนเห็นภาพในอดีตได้ก็ตามเป็นก็ “รูปที่สำเร็จด้วยจิต” เพราะว่า “รูป” เหล่านั้นไม่ใช่ของจริง แต่เป็น “อตฺตา” ที่ปั้นขึ้นมา เพราะเป็นเพียง “รูป” ที่เราปั้นขึ้นมาจาก “สัญญา” ของ

เราเอง ที่เคยพบเคยเป็น เคยมีมาแล้ว ไม่ใช่ “รูปนั้นเป็นความจริงของสิ่งนั้น หรือของผู้นั้นคนนั้น ล้วนนั้น” เช่นคนผู้เห็นภาพ “หลวงปู่แหวนนั้นอยู่บนเมฆ” ก็ดี คนผู้เห็นภาพ “หลวงพ่อดสดปรากฏอยู่บนท้องฟ้ากลางดวงอาทิตย์” (ดังที่เป็นข่าวกันก็ตาม) ก็ล้วนเป็นอัตตา (มโนมยอัตตา) อันเกิดจาก “อุปาทาน” ที่ยึดมั่นถือมั่นถึงขีดถึงขั้นจริงทั้งสิ้น ภาพนั้นเห็นจริงๆ แต่เป็นภาพที่เกิดจาก “อุปาทาน” ซึ่งไม่ใช่ของจริงในโลก

๓. การเข้าครองหรือได้อัตตาที่หาอุปมิได้ (อรุโป อตตปฏิลาโภ)

อรุปอัตตา นั้นคือรูปที่สำเร็จด้วยสัญญา หมายถึงสภาพที่เราสำคัญมั่นหมายอยู่ในจิต แล้วก็หลงยึดเป็นตัวเป็นตนจนสำเร็จ “อรุปอัตตา” นี้มันยึดแล้วจะไม่รู้ตัวเองง่าย ๆ เลย อรุปคือสภาพที่ไม่มีรูป เช่น รสเสพสมอยู่ในจิตทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นรสอร่อยทางลิ้น หรือรูปสวยงามทางตา เสียงไพเราะทางหู แม้แต่ “ทิฏฐุปาทาน” ก็เป็นอรุปอัตตา ซึ่ง “**ความเห็นนี้แหละ ที่ยึดเป็นตัวกูของกูได้อย่างสำคัญ**” โดยเฉพาะผู้ที่เรียนรู้มามากแล้วยึดความรู้ของตนมีกันเต็มในวงการปัญญาชน หรือ ยึดศักดิ์ศรี ยึดความเก่งความสามารถ ยึดความเห็นของตน ยึดความคิดฝันของตน ยึดอารมณ์อย่างนั้นอย่างนี้ของตน ล้วนยึดเป็นตัวเป็นตนได้ทั้งสิ้น

“อรุปอัตตา” นั้นรวมไปถึง รูปमानที่ไม่มีนิमितก็เป็นอรุปอัตตา หากเสพติดหรือยึดสุขอยู่แต่กับรูปमानก็นั้นแหละ อรุปอัตตา ส่วนอรุป-मानนั้นก็โดยตรงอยู่แล้ว ย่อมเป็นอรุปอัตตาแน่นอน

“อัตตา” อย่างไร ๆ ไม่ว่า “โอฬาริกอัตตา” หรือ “มโนมยอัตตา” และหรือ “อรุปอัตตา” แต่ละล้วน “ไม่เที่ยง” อีกทั้งไม่ใช่ “ตัวตน” ที่แท้จริง ที่สำคัญคือมันยังพาทุกข์พาหลงสุข และพาติดอยู่ในวัฏสงสารอยู่ทั้งสิ้น

บทสรุป หากผู้ใดสามารถละล้างมันได้อย่างหมดสิ้นทุก “อัตตา”

การพิจารณา “ธรรมในธรรม : อุปาทานขันธ ๕ , आयตนะ ๖”

ซึ่งแม้แต่ “ขันธ ๕” และ “อายตนะ ๖” เราก็สะอาดบริสุทธิ์แล้ว

เพราะเราได้ปฏิบัติละล้างกำจัดนิรวณ ๕, ตัณหา, อุปาทานใดๆ สำเร็จจนกระทั่ง “สิ้นอาสวะ” มาก่อนแล้วก็ตาม บัดนี้เราเหลือ “ขันธ ๕” แม้จะสะอาดปราศจากกิเลสอาสวะปานนี้จริง เรายังจะต้องปฏิบัติทำใจในใจอย่างแยบคายกับ “ขันธ ๕” ให้ได้ขั้นสุดว่า **นั่นไม่ใช่เรา เราไม่ใช่มัน** เป็นการปล่อยวาง “อุปาทานขันธ ๕” ให้เป็นท้ายสุด จบสุดครบบริบูรณ์

“อายตนะ ๖” ก็นัยเดียวกัน เช่นกัน เมื่อสามารถทำใจในใจอย่างแยบคายสำเร็จได้จริงว่า **นั่นไม่ใช่เรา เราไม่ใช่มัน** “อายตนะ ๖” ก็เพียงเป็นเหตุปัจจัยที่ประกอบกันอยู่ให้ผู้เป็น “อาริยมนุษย์” ทำประโยชน์แก่โลกแก่สังคมชนิด “**ไม่เป็นอัตตา**” หรือ “**ไม่มีตัวตน**” อย่างสนิทสุด ๆ จึง “**ไม่เห็นแก่ตัว**” เพราะไม่เหลือ “**เศษฐิติแห่งความเป็นตน**” จริงสนิทตั้งแต่ยังไม่ “ตาย” ไปจากโลก

ดังนั้นความเห็นแก่ “อายตนะ” ใดที่ยังเป็น “อัตตา” หรือที่ยังเห็นแก่อะไรก็ตามที่อยู่ใน “**เมืองนิพพาน**” ใน “**อายตนะนิพพาน**” จึงไม่มีแล้ว เพราะสูญสิ้นสนิทจริง “ชาติ” หรือ “ภพ” ก็จบอยู่สุขอยู่หลุด ๆ ณ บัดเดี๋ยวนี้ ชีวิตก็อยู่อย่าง “ชาติ” ล้วนแล้ว “พรหมจรรย์” อยู่จบแล้ว **ชนิดสูงสุด สัมบูรณ์** ไปจนกว่าจะ “ปรินิพพาน” ก็เท่านั้น “**ชาติ - ภพ**” มันจบแล้วตั้งแต่ยังเป็นๆ

เมื่อนั้นผู้นั้น ก็จะรู้จริง รู้แจ้ง รู้จัก “นิพพาน” ได้เองด้วยตนเองว่า

“นิพพาน” นั้น “**ไม่เป็นอัตตา**”

“นิพพาน” นั้น “**ไม่เป็นนิรัตตา**”

“นิพพาน” นั้น เป็น “อนัตตา” แท้จริงอย่างไร ด้วยประการฉะนี้ **☞**

(๑ เมษายน ๒๕๔๒ สมณะโพธิ์

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๓๐<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

การปฏิบัติที่ไม่ผิดของพุทธชนิดที่มีผลไปสู่นิพพาน
ต้องปฏิบัติเริ่มต้นตั้งแต่“หัวข้อศีล”
ตามที่ต้นสมათาน เราจะปฏิบัติ“จรณะ ๑๕”
หรือจะปฏิบัติ“มรรค อันมีองค์ ๘”
หรือจะปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
หรือทุกหลักธรรมของพุทธ
ข้อที่ระบุงการปฏิบัติจริงๆ ก็คือ“อภินิหารปฏิบัติ ๓”
(การปฏิบัติที่ไม่ผิดไปจากแบบพุทธ ๓ ข้อ) นั่นเอง
ให้เกิด“สัทธรรม ๗” และเกิด“มาน ๔”
จนกระทั่งสั่งสมลงเป็น“อัปนาสมาธิ”เป็นที่สุด

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน**
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนป่านนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อจะ
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแนนอนโยมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แคคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

●●●

[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

**ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่ใช้เงินไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมือง
แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขึ้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมัตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระโคตรรัตน** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหัตต”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”**
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมัตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๔” เพื่อบริยายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้อย่าง**

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล**(อัตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิฏฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล**(นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ“ทำทาน”อย่างไรวินิจฉัยจะเป็น“ผล”สุ่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเชื่อถือหรือความเห็น**(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กันได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง“**ทาน**”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง“**ประโยชน์**”แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง“**มรรคผล**” สูนิพพานจริงๆ

ส่วน“**ทาน**”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“**ทาน**”ในสังคมของ“บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก“**ประโยชน์**”ขั้นสูงขึ้น คือ“**สัมปรายิกัตถะ**”ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ“**เทวนิยม**”เพราะเข้าใจเรื่อง“**ศรัทธาและศีล**”ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น“**อเทวนิยม**” โดยเฉพาะเรื่อง“**ศีล**”ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง“ไม่สัมมา” เพราะแยก“**ศีล**” แยก“**สมาธิ**” แยก“**ปัญญา**”เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง“**ไตรลักษณ์**”อย่างเป็น“**ปรมัตถธรรม**”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“**มิจฉาทิฏฐิสูต**”-**ลักขณาทิฏฐิสูต**-**อิตถาทิฏฐิสูต**” ซึ่งต้องมี“**สัมพัส**”เป็นปัจจัย” และต้องมี“**องค์รวม**”ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง“**เวทนาในเวทนา**”ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “**โดยความเป็นอนัตตา**”(อนัตตโต) **ชนิดที่มี“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า “**อนัตตา**”นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ“**รู้**”(ซานาติ)“**เห็น**”(ปััสสตี)อย่างสัมพัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ“**ศีล**” จนกระทั่งนำพาให้เกิด“**สัมมาสมาธิ**”และเกิด“**ปัญญา**” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง“**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**”อย่างเป็น“**องค์รวม**”ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ“**ศีล**” ก็ย่อมเกิด“**ศรัทธา**” และ“**ศรัทธา**”ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆบริบูรณ์ด้วย“**องค์ธรรม**”นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี“**วิชา ๔**” ที่สามารถรู้“**ปรโลก**”หรือ“**โลกหน้า**” แบบพุทธ เทียบอ่านต่อได้]

“**ประโยชน์**”(อัตตะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“**สุข**” ก็เป็น“**สุขพิเศษ**”(อุปสมสุข) ถ้าเป็น“**กุศล**”ก็เป็น“**โลกุตระกุศล**”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“**ทุกข์ขาริยสัจ**” เป็น“**บรมประโยชน์ขั้นสุดตมัตถะ**” หรือ“**ประโยชน์**”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“**อรหัต**” จึงจะเป็นผู้มี“**สุขชนิดบรมสุข**” (ปรมสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง“**อริยชา ๘**” และกำลังจะได้สาธยายถึง“**ปัจจุสมุปบาท ๑๒**” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก“**อริยชา**” ซึ่งเราจะได้อธิบายความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจากผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“**ปรโลก**” อันก็คือ “**สัมปรายภพ**” ซึ่งตามทิฏฐิ“**เทวนิยม**”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ“**ปรโลก**”เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ“**อเทวนิยม**” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิฏฐิ”**(มิจฉาทิฏฐิ) แค่เรื่อง“**ปรโลก**”เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“**สัมปรายิกัตถะ**”ประโยชน์ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น“**อริยะ**”จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**โลกุตระ**จึงจะเป็น**มรรคผล**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรรยา

ถึงพร้อมอย่างไร “**จรรยา**”ที่เกิด**“วิชา”**นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรงันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้นั้น จึงเป็น**“พุทธธรรมอนุ”** หรือ **ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ศาสนาพุทธใช้เพื่อกำหนดการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ**

เมื่อได้อ่าน **“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”** แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆว่าศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมานั้น **“เว้นขาด”**อะไรบ้าง หรือ**“ไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้างแล้วคุณจะ-งง!”** แทบจะไม่อยากจะทำอีกเลยทีเดียว เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องที่พระพุทธองค์ให้**“เว้นขาด”**นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็**“เว้นขาด”**ได้จริง **“ไม่มี”**ในวงการพุทธเป็นศาสนาพุทธ**“อเทวนิยม”** จงตามบริสุทธิต่อปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้**“เว้นขาด”**ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ **ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยังไม่บริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอารยะก็**ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง**“ศรัทธา ๑๐”** ข้อที่ ๘ คือ **“อยู่ป่าเป็นวัตร”** ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้กันสำคัญอย่างหนึ่งของ**วิถีสันติ**แห่ง**พุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุพพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่**“พหุสุต”**นี้ คือ**“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุตตริมุสสุตรธรรมของตน”** เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น**“คุณวิเศษ”** (อุตตริมุสสุตรธรรม)นั้นๆจริง]

เพราะ**“ความสงบสันติ ๓”**ซึ่งพระบาลีก็คือ**“วิเวก ๓”**อันเป็น**หลักธรรมของพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้** ได้แก่ **กายวิเวก-จิตวิเวก-อุปธิวิเวก**นั้น มีความหมายสำคัญไปถึงขั้น**ปรมาตถธรรม** ไม่ใช่แค่เพียงขั้น**สมมติธรรม**ที่เป็นเรื่องเบื้องต้นเท่านั้น แต่เป็น**“การบรรลุธรรม”** ต้องทำความเข้าใจกับคำว่า ภาวะของ**“การบรรลุธรรม”**ให้ลึกซึ้งดีๆ โดยเฉพาะของพุทธนั้นเป็น**“โลกุตระธรรม”** ไม่ใช่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ใดที่ได้รับคำสอนของพระพุทธเจ้าแค่ภาคบรรยายถึงองค์ประกอบเบื้องต้น ซึ่งเป็นขั้นวัตรธรรมขั้นรูปธรรมหรือแค่อธิบายถ้อยคำต่างๆเท่านั้น ที่ยังไม่เข้าถึงความเป็น**“ปรมาตถธรรม”**แล้วหลงเข้าใจเอาว่า เป็นภาคผลที่หมายถึง**“ความบรรลุโลกุตระธรรม”** ก็ยังเป็นมิจฉาปฏิญญาอยู่

เช่น **กายวิเวก** ก็หมายเอาแค่ **“อยู่ในที่สงัด”** ซึ่งหมายถึง **การเอากายไปอยู่ในสถานที่ที่เงียบสงัดๆ หรือดำรงอิริยาบถและเที่ยวไปแต่ผู้เดียว** เท่านั้น เป็นอันจบเรื่อง

จิตวิเวก ก็หมายเอาแค่ **จิตอยู่นิ่งๆไม่คิดไม่นึก หรือจิตดับไปไม่รู้รู้อะไร** เนื่องจากได้**ดับสัญญาไปทั้งสัญญา ดับเวทนาไปทั้งเวทนา** เป็นต้น คือผลสำเร็จ [ซึ่งนั่นมันคือ **อัสสัมภิวัตถ์ ยังไม่ใช่ดับสัญญาในสัญญา ดับเวทนาในเวทนา**]

อุปธิวิเวก ก็หมายเอาแค่..ก็เลศถูกกดข่มไว้ หรือจิตสงบลงด้วยวิธีปฏิบัติอันยังไม่สัมมาทิฐิ ได้แค่ก็เลศพักไปเป็นยกๆ หรือแค่ก็เลศตกผลึกไปนอนนิ่งนานอยู่ในอนุสยเพียงแค่นั้น ซึ่งยังไม่บริบูรณ์ ดีไม่ดียังมีฉาปฏิญญาด้วยซ้ำ

เหตุก็เนื่องจาก**ไม่ได้เรียนรู้และปฏิบัติอย่างสัมมาทิฐิ** กระทั่งผิดพลาดไปตามลำดับ และที่สุดเต็มครบบริบูรณ์ ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“ปหาราหสสูตร”**(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) ว่า **“ดูกรปหาราหะ มหาสมุทราต ลุ่ม ลึกลงไปตามลำดับ ไม่มีใครกั้นเหมือนแหวน หนึ่งใด ในธรรมวินัยนี้ ก็ฉะนั้นเหมือนกัน เป็นไปตามลำดับอย่างลาด ลุ่ม ลึกลง**

ไปโดยลำดับ มิใช่จะมีการบรรลุผลโดยตรง นี้เป็นธรรมที่น่าอัศจรรย์อันไม่เคยมีมาประการที่ ๑ ในธรรมวินัยนี้ที่ภิกษุทั้งหลายเห็นแล้วว่า จึงอภิมยอยู่ ฯ”

ความว่า **ลาด ลุ่ม ลึกลงไปตามลำดับ** นี้ เป็นตัวชี้ที่ยืนยันว่า ศาสนาพุทธต้องมีเบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย **ไปตามลำดับ** นั่นคือ ศาสนาพุทธต้องเรียนรู้และปฏิบัติให้เป็นไปตามขั้น **ตอน เนื้อต่อ ต้น กลาง ปลาย** ไต่เรียงลาด ลุ่ม ลึกลงไป เหมือนฝั่งทะเลที่ลาดลุ่มลงไป ทอดยาวเป็นไปตามลำดับ **ไม่โกรกชั้นเหมือนเหว**

นั่นคือ ไม่ใช่เริ่มปฏิบัติแล้วก็พรวดดังลงไป ตัดลัดจากต้นพรวดเดียวถึงปลายเลย **เหมือนตกเหว** จากที่หนึ่งไปสู่ที่หนึ่ง ชนิดที่ไม่มีขั้น ไม่มีชั้น ไม่มีตอน ไม่ไต่เรียงจากต้นแล้วค่อยสูงขึ้นๆไปเป็นกลาง แล้วค่อยไต่ระดับขึ้นๆไปสู่ปลาย หรือจากต่ำแล้วก็มีคุณธรรมไต่เรียงสูงขึ้นๆไปอย่างลาดปูจากต่ำไปสู่สูง ชนิดที่สูงขึ้นๆๆอย่างมีลำดับ

อย่างทุกวันนี้ สังคมพุทธไม่มีอารยธรรมขั้นต้น ขั้นกลาง ขั้นปลายอะไรกันเลย ยืนยันความรู้ความจริงที่มีคุณธรรมตามขั้นตอนกันไม่ได้แล้ว มันขาดแหง มันขาดหายไปหลายส่วนหลายเรื่อง ดังนั้น จึงไม่มีโสดาบันให้เห็นกัน ไม่มีสัททาคามีให้รู้จัก ไม่มีอนาคามีให้พบเคารพนับถือกันแล้ว จะมีก็แต่ผู้เริ่มปฏิบัติแล้วก็บรรลุดพรวดตรงไปเป็นอรหันต์เลย สมัยนี้มีแต่อย่างนี้ ดังที่เห็นกันอยู่

ยิ่งเป็นฆราวาสทุกวันก็เขาดัดตั้งกันไปแล้วว่าฆราวาสไม่มีสิทธิ์เป็นอรหันต์ แม้แต่โสดาบันก็เออะ ดูเหมือนจะหายไปจากโลกของศาสนาพุทธกันแล้ว อย่างว่าแต่ไม่มีในฆราวาส แม้กับภวชที่เป็นโสดาบันก็จะไม่มีกันแล้ว จะมีแต่เชื่อกันว่าพระเท่านั้นที่เป็นอรหันต์ได้ สมัยนี้ แต่ก็ไม่ค่อยแน่ใจกันเท่าไรหรอกนะ ก็จำใจเชื่อๆไป ว่า พระรูปนี้เป็นอรหันต์

นั่นก็เพราะการศึกษาและการปฏิบัติของพุทธทุกวันนี้มีจกาทิฎฐิแล้วจริง เห็นใหม่ลว่าไม่ตรงตามคำสอนอยู่ต่างๆ

ยิ่งพระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ว่า **มิใช่จะมีการบรรลุอรหัตผลโดยตรง** นั่นก็ยิ่งชี้ชัดว่า การบรรลุธรรมของพุทธนั้น เริ่มปฏิบัติแล้วจะต้องบรรลุไปตามลำดับ โสดาปัตติมรรคแล้วก็โสดาปัตติผล แล้วจึงจะสัททาคามีมรรค-สัททาคามีผล อนาคามีมรรค-อนาคามีผล และอรหัตมรรค-อรหัตผล

จะเอาแต่นั่งสมาธิ-เดินจงกรม เดินจงกรม-นั่งสมาธิ แล้วก็พรวดบรรลุสูงสุดได้เป็นอรหันต์เลย โดยไม่มีรายละเอียดที่จะต้องรู้แจ้งเห็นจริง“จิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน” ซึ่งต้องรู้“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ว่าสภาวะของ“จิต..เจตสิก..รูป”จริง ๆ หรือ“สัตว์โอปปาติกะ”นั้นๆเป็นอย่างไร ด้วย“วิซชา ๘” หรือต้องมี“นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจจัยปริคคพญาณ-สัมมสนญาณ-อุทยัพพญาณุสสนาญาณ...”เป็นต้น ไปจนครบ“ญาณ ๑๖”นั้นแหละ จึงจะรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กายวิเวก-จิตวิเวก-อุปวิเวก”ที่แท้จริงว่าเป็นอย่างไร ด้วย“ปัจจัยตัดัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”(ตมณีญาณรู้)

ที่สมัยนี้ ชาวพุทธเกือบทั้งนั้นในโลก ไม่มีเบื้องต้น-ท่ามกลาง-บั้นปลายดังที่อาตมากล่าวมาแล้วนั้น เพราะเรียนรู้โลกุตรธรรมของพุทธกันไม่“สัมมาทิฎฐิ”เกือบหมดสิ้นแล้วจริง ดังนั้น การปฏิบัติจึงมีตามที่เราเห็นกันอยู่ทั่วไป สอนๆกันอยู่ทั่วไป คือ จะได้“จิตวิเวก”หรือก่อเกิด“อริจิตสิกขา”ได้เพียงเป็น“โลกียธรรม”เท่านั้น ไม่บรรลุ“โลกุตรธรรม”ของพุทธ

เพราะปฏิบัติกันหนักอยู่แต่“นั่งหลับตาทำสมาธิ” โดยหลงว่า นี่คือ **วิธีปฏิบัติอันเอก** ที่จะพาบรรลุ“จิตวิเวก” จึงไม่สามารถหมด“ภพ”สิ้น“ชาติ”ลงไปได้ อย่างเก่งก็ไปได้แค่“รูปภพ-อรูปภพ”กันเท่านั้น แต่ไม่รู้ว่าตนหลงภพ ติดชาติ

เนื่องจากไม่“สัมมาทิฎฐิ”ในหลัก“**ทิฎฐิ ๑๐**”ของพุทธอันได้แก่ ๑.ทานที่ให้แล้ว(ทินนัง) ๒.ยัญที่บูชาแล้ว(ยัญญัง) ๓.สังเวทที่บ่วงสรวงแล้ว(หุตัง) ๔.ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้ว(สุกตทุกกฏานัง กัมมามัง ผลัง วิปาโก) ๕.โลกนี้(อัยง โลโก) ๖.โลกหน้า(ปรโล โลก) ๗.มารดา(มาตา) ๘.บิดา(ปิตา) ๙.สัตว์ที่เป็นอุปปาติกะ(สตัตา อุปปาติกา) ๑๐.สมณพราหมณ์ทั้งหลาย ผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ด้วยตนเองในโลก(โลกะ สมณพราหมณา สัมมัตตดา สัมมาปฏิบัตินา เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง **สยง อภิญา** สัจฉิกัตวา ปเวเทนตตี) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๔-๒๕๘) ชัดเจนยิ่ง ซึ่งสำคัญมากสำหรับการปฏิบัติ“มรรคอันเมืองค ๘”

หากไม่เข้าใจอย่างดีเป็น“สัมมาทิฎฐิ”แล้ว จะปฏิบัติ“มรรค อันเมืองค ๘” ไม่บรรลุปรมัตถ์ ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ไม่บรรลุปรมัตถ์ ไม่ว่าจะปฏิบัติ“ไตรสิกขา-

ขณะ ๑๕”ล้วนไม่บรรลุปรมาตม์ ทั้งนี้ เพราะโยนิโสมนสิการ“ไม่เป็น ปฏิบัติไม่แยกคาย(โยนิโส) ไม่ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโส) เพราะภพหรือแดนเกิด(ภพ,สัมภว)ก็ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึงไม่สามารถดับ“การเกิด”(ชาติ) อย่างสัมพัสดุ“ตัวตนของสักราช”(ไม่พ้นสักราชปฏิภาณ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นอัตตา)นั่นเอง ส่วนมากโยนิโสมนสิการได้แค่“ตรรกะ” คือ มีผลแค่สมมุติปัญหาหรือจินตตามปัญหาเท่านั้น ยังไม่สามารถบรรลุผลถึงขั้นภาวนามยปัญญา

เพราะปฏิบัติเพ่งกสิณสะกดจิตหรือนั่งหลับตาทำสมาธิเข้าไปอยู่ในภวังค์กันทั้งนั้น ซึ่งมันไม่ใช่“อภิญญาปฏิบัติ” (อภิญญาปฏิบัติ ๓ นั้น คือ การปฏิบัติที่ไม่ผิดไปจากหลักปฏิบัติของพุทธ ๓ ข้อ) จึงไม่สามารถจะบรรลุ“จิตวิเวก”อย่างสัมมาทวิภาณีได้

และหรือเพราะปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-สักราชปฏิภาณสูตร-อัตตานุทิสสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๕-๒๕๖) จนพ้น“อัตตานุทิส” ชนิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”ตั้งแต่“สักราชปฏิภาณ”ตลอดไปทุก“อัตตา”ซึ่งมีถึง ๓ อัตตา ได้แก่ โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรุณอัตตา และที่สุดสามารถกำจัด“ตัวตนของกิเลส”(อัตตา)ทั้ง ๓ นั้นหมด ล้วน“ตัวตน”ตายสูญสิ้นไปไม่เหลือเศษ อย่างเป็นวิทยาศาสตร์

เพราะถ้าผู้ใดปฏิบัติได้ผลแค่ภายนอกหรือจบตันๆ แต่“อยู่ในสถานที่เงียบๆ สงัดๆ หรือดำรงอิริยาบถ และเที่ยวไปแต่ผู้เดียว”เท่านั้น ก็ขัดแย้งกับความเป็น“ศรัทธา”ตามที่กำลังสาธยายกันอยู่นี้ไงละ เห็นได้ชัดเจนไหม

ก็พระพุทธพจน์ที่นำมายืนยันให้เห็นอยู่ไหนไต่ว่า“ศรัทธา”ที่เจริญขึ้นสูงขึ้น นั้นยิ่งจะ“เข้าสู่บริษัท” ซึ่งก็คือ “เข้าสู่สังคมหมู่คณะบุคคล” ตามพระพุทธพจน์เรื่อง“ศรัทธา”ที่เรากำลังอธิบายกันอยู่นี้เองเห็นอยู่ใต้ง่ายๆ ละ เพราะยิ่งจะสัมพันธ์อยู่กับหมู่ชนสังคมเป็น“ธรรมกถึก”แสดงธรรมแก่คนมีประโยชน์ต่อหมู่ชนเป็นอันมาก(พหูชนิตายะ) มิใช่แค่..อยู่ในสถานที่เงียบสงัดดำรงอิริยาบถเที่ยวไปแต่ผู้เดียว อยู่เท่านั้น เห็นชัดไหมว่า ขัดแย้งกันหรือไม่สมบูรณ์ตรงไหน อย่างไร

“ความสงบสงัด”หรือ“วิเวก”ที่เป็น“ผลของการบรรลุ

ธรรม”นี้ จึงมิใช่เพียงหมายเอาแค่ความไม่อีกกระที่กครึกโครมของสถานที่ แค่ความเงียบของสิ่งแวดล้อมหรือแค่ดำรงชีวิตโดดเดี่ยว เทียบไปแต่เดียวดายเท่านั้น

และ“กายวิเวก”ก็ดี “จิตวิเวก”ก็ตาม ก็ไม่เพียงแต่หมายเอาการอยู่นิ่งๆของกาย การไม่กระตุกกระดิกของกายเท่านั้น คือความสงบทางกาย(กายวิเวก) เพราะคำว่า“กาย”นี้ มีใช้หมายเอาแค่ทางวัตถุ แค่ความหยาบเพียงภายนอกหรือแค่ร่างกาย แต่หมายถึงความประชุมของเจตสิกธรรมอันได้แก่ เวทนา สัญญา สังขาร นั้นต่างหากคือ ปรมาตม์

หรือเพียงแต่การอยู่นิ่งๆของ“จิต”ที่สงบไม่คิดไม่นึกอยู่ในภวังค์ ไม่ได้รับรู้เต็มอายตนะ ๑๒ ตาหูจมูกลิ้นกาย..ปิด ไม่รับรู้ และไม่ทำงานอะไรคือความสงบสงัดหมายเอาแค่การอยู่เฉยๆ การอยู่เฉยๆ การไม่มีอะไรรับรู้ ไม่มีอะไรกระทบสัมผัส การไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับหมู่เหล่า กับกลุ่มชนสังคมที่เรียกว่า“บริษัท” ซึ่งเป็นการหนีปลีกไปจากสังคม ดังเห็นความขัดแย้งอยู่ชัดๆ ว่า มันปลีกจากสังคมบริษัทหมู่กลุ่มคน ไม่ใช่“เข้าสู่บริษัท หรือเข้าสู่หมู่สังคม” หรือไม่เป็น“ประโยชน์ต่อหมู่ชนเป็นอันมาก”(พหูชนิตายะ) เพราะฉะนั้น..มันเห็นอยู่ไหนไต่ว่า เอาแต่ตัวผู้เดียว ประโยชน์ตนแต่ผู้เดียว เทียบไปแต่ผู้เดียว ต่างหาก

พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ในข้อ ๒๖ ข้อ ๓๐ ข้อ ๓๔ และข้ออื่นๆอีกมากที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยัน“ปรมาตมธรรม”ของพระองค์ว่า คัมภีระ(ลัทธิ) พุทธสา(เห็นได้ยาก) ทูรโนพุทธา(รู้ตามได้ยาก) สันตา(สงบอย่างเป็นปรมาตม์) ปณิศา(ประณีตสุขุมยิ่ง) อตักกาวจรา(จะคาดคะเนต้นแดนเอมิได้) นิปุณา(ละเอียดพิเศษถึงขั้นนิพพาน) ปณทิตเวทนียา(รู้ได้เฉพาะบัณฑิตที่บรรลุอาริยธรรม)

ดังนั้น คำว่า“วิเวก” อันหมายถึงแค่ การหนีเข้าป่าไปอยู่โดดเดี่ยวแต่ผู้เดียว ออกไปจากสังคม แล้วก็หลงว่าความเงียบเพราะหนีห่างจากวัตถุภายนอก คือ “สงบ” หลงว่า “ไม่มีความวุ่นวายของสังคมครบถ้วนแล้ว คือ “สงบ” และหลงติดอยู่ในป่า ว่านั่นคือ “ได้ความสงบ” แล้วนั่นเป็นความหลงผิดแน่ๆ

เพราะฉะนั้น..ยังมิใช่“ความสงบ”ที่เป็นปรมาตมธรรมยังเป็นเพียงคำอธิบายให้เห็นนัย“ความสงบ”ของสมมติธรรม ที่เป็นเชิงรูปธรรมหรือเชิงบุคคลลาภฐานอันเป็น

เบื้องต้นเท่านั้นเอง ยังไม่ใช่“ความสงบ”อันเป็น“ปรมาตมธรรม” ซึ่งหมายถึงการบรรลุมรรคผลเป้าหมายแท้จริงเลย

ลองฟังคำตรัสของพระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๙๙ “อุปาสีสูตร” ดูบ้าง มียืนยันอยู่ต้งๆชัดเจนดังนี้

“ครั้งนั้นแล ท่านพระอุปาสีเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคยังที่ประทับ ถวายบังคมแล้วนั่ง ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง ครั้นแล้วได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ปรารถนาเพื่อสร้อยเสพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงบ

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า ดูกรอุปาสี เสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงบ อยู่ลำบาก ทำความวิเวกได้ยาก ยากที่จะอภิมยในการอยู่ผู้เดียว (ทุกครั้ง ปวิเวกั ทุภิมมัง เอกัตเต) ป่าทั้งหลายเห็นจะน่าใจของภิกษุผู้ไม่ได้สมาธิไปเสีย

ดูกรอุปาสี ผู้ใดพึงกล่าวอย่างนี้ ว่า เราเมื่อไม่ได้สมาธิ จักสร้อยเสพเสนาสนะ คือ ป่าและราวป่าอันสงบ ผู้นั้นจำต้องหวังข้อนี้ คือ จักจมลง(สังสัทติ) หรือจักฟุ้งซ่าน(อุปปีลวติ) ...เปรียบเหมือนกระต่ายหรือเสือปลาลงสู่ห้วงน้ำใหญ่ หวังจะเอาอย่างข้างใหญ่สูง ๗ คอก หรือ ๗ คอกกึ่งกระต่ายหรือเสือปลานั้นจำต้องหวังข้อนี้ คือ จักจมลง(สังสัทติ) หรือจักลอยขึ้น(อุปปีลวติ)

ชัดเจนใหม่ว่า ป่าและราวป่าอันสงบ อยู่ลำบาก ทำ

“ความวิเวก”ได้ยาก “ยากที่จะอภิมยในการอยู่ผู้เดียว”

เห็นใหม่ว่า “วิเวก”หรือ“ความสงบ” ไม่ใช่หมายเอา ป่าหรือราวป่าอันสงบ หรือหมายเอาความเงียบสงบสงบของป่าของราวป่า หรือแม้แต่“การอยู่ผู้เดียว”ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำให้เกิด“ความสงบ”อันเป็นความอภิมยที่ผู้ปฏิบัติจะพึงได้พึงบรรลุถึง

ป่าหรือราวป่าอันสงบ ก็เป็น“ความสงบ”ชนิดหนึ่งแน่นอน แต่มีคนละชนิดกับ“วิเวก”ตามที่หมาย มันคนละฝา คนละตัว “ความสงบ”นั้นเป็น“สมมติสัจจะ” มันยังไม่ใช่“ความสงบ”ที่เป็น“ปรมาตมสัจจะ” ถ้าคุณไปสู่ว่า คุณก็ได้“ความสงบ”นั้นทันที โดยไม่ต้องปฏิบัติอะไร ถึงป่าก็สำเร็จความสงบแล้ว แต่“ความสงบ”ที่เป็นมรรคผล คุณต้องปฏิบัติจึงจะเกิดมรรคผล มันคนละฝาคคนละตัวกันแท้ๆ ก็คล้ายกันกับ..ที่คนทั่วไปยังไม่เข้าใจหรือเข้าใจไม่ได้

ง่าย ๆ ถึงความเป็นฝา-เป็นตัวว่า คนที่ทำได้ ก็ต้องได้ดี คือ “ได้ดี”ที่เป็น“กรรม”(ทำ) แต่คนส่วนใหญ่ก็ยังไปเข้าใจว่า คนทำแล้วแล้ว“ได้เงิน” หรือคนทำแล้วแล้ว“ได้ลาภได้ยศ ได้สรรเสริญได้สุข”ว่า คือ“ดี” ที่คนผู้“ทำแล้ว”ได้ ทั้งๆที่ “เงิน” หรือ“ลาภยศสรรเสริญสุข”มันไม่ใช่“กรรม” มันไม่ใช่สิ่งที่เรียกว่า“ทำ”หรือไม่ใช่“การกระทำ” มันเป็นแค่“ฝา” มันยังไม่ใช่“ตัว”ของ“กรรม” มันไม่ใช่“ตัวการกระทำ” ไม่ใช่ “ผล”ที่เป็น“กรรมอันทำแล้ว” ซึ่งหมายถึง“วิบาก”

“เงิน”หรือ“ลาภยศสรรเสริญสุข”มันคือฝาหม้อ

“กรรม”หรือ“วิบาก” มันคือตัวหม้อ ต่างหาก

มันคนละสิ่ง คนละส่วนกัน

คุณ“ทำ”ฝาหม้อ คุณก็ต้องได้“ฝา”

คุณ“ทำ”ตัวหม้อ คุณก็ต้องได้“ตัว”

“ทำเงิน” ก็ต้อง“เกิดเงิน”

“ทำดี”ก็ต้อง“เกิดดี”ในตน “ได้ดี”ใส่วิบากของตน ไม่ใช่“ทำเงิน” คน“ทำดี”ไม่ได้“เงิน”ก็ถมเถิดไป “เงิน”เป็นผลข้างเคียง หรือเป็นผลพลอยได้เท่านั้น มันไม่ใช่ผลตรง

คน“ทำชั่ว”ก็ต้อง“เกิดชั่ว”ในตน “ได้บาป”ใส่วิบากของตน ไม่ใช่“ทำเงิน” คน“ทำชั่ว”ไม่ได้“เงิน”ก็ถมเถิดไป “ชั่ว”หรือดีเป็นผลตรง มันไม่ใช่ผลข้างเคียงหรือผลพลอยได้เท่านั้น

ทำ“ความสงบ”ที่เป็น“สมมติสัจจะ” ก็เกิด“ความสงบ”ที่เป็นสมมติ อยู่ในวงวนของโลกียธรรม

ทำ“ความสงบ”ที่เป็น“ปรมาตมสัจจะ” ก็เกิด“ความสงบ”ที่เป็นปรมาตม ออกจากโลกียะ เข้าสู่โลกใหม่คือโลกุตระธรรม

“ความสงบ”ที่เป็นปุคคลาธิษฐานหรือเป็นสมมติสัจจะ ก็อย่างหนึ่ง ฉันทะ ส่วน“ความสงบ”ที่เป็นธรรมาธิษฐาน หรือปรมาตมสัจจะ เป็นอาริยะนั้นก็อีกอย่างหนึ่ง ฉันทะนั่นแหละ

เพราะฉะนั้น ภายวิเวก-จิตวิเวก จึงเป็น“ความสงบ”ที่ไม่ใช่หมายเอา ส่วนตื้นๆง่ายๆ ต้องศึกษากันให้ลึกซึ้ง

ต่อมาก็ “อุปธิวิเวก” ก็ยิ่งลึกล้ำมากเรื่อง เพราะ อุปธิ หมายถึง กาม กิเลส เบญจขันธ์ อภิสังขาร เป็นต้น

เพราะฉะนั้น กามจะ“สงบ”(วิเวก) หรือจิตจะ“สงบจากกาม”ก็ต้องศึกษาจนสามารถมี“ญาณ”คือ“วิปัสสนาญาณ” หรือต้องมี“นามรูปปริจเจทญาณ-ปัจฉยปริคคทญาณ” เป็นต้น รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”(สัkkายะ)ของ“ดับ”กาม

ให้ถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของกาม หรือดับ“เหตุ”(สมุทัย)ที่ทำให้เกิดตัวตนของกาม(อัตตา)

กิเลสจะ“สงบ”(วิเวก) หรือจิตจะ“สงบจากกิเลส”ก็ต้อง“ดับ”กิเลสให้ถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของกิเลสอื่นๆ หรือดับ“เหตุ”(สมุทัย)ที่ทำให้เกิดตัวตนของกิเลสอื่นๆ(อัตตา)

โดย“ดับ”ตรงๆแม่นยำๆเฉพาะกิเลสให้ถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของกิเลสอื่นๆ หรือตรงๆแม่นยำๆเฉพาะ“เหตุ”(สมุทัย)ที่ทำให้เกิดตัวตนของกิเลสอื่นๆ(สักกายะ) เท่านั้น

สำหรับ..เบญจขันธ์จะ“สงบ”(วิเวก)นั้น อันนี้ก็ต้อง“ดับ”สิ่งที่จะทำให้เบญจขันธ์“ไม่สงบ” หรือดับ“ตัวเหตุ”ที่ทำให้รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ“ไม่สงบ”

มิใช่ไป“ดับ”เอาตัว“เบญจขันธ์”ที่อยู่ตรงๆอย่างพาหิร แต่ต้องดับ“อุปาทาน”ที่มีอยู่กับขันธ์ ๕ “อุปาทาน”ต่างหากที่เป็น“เหตุ”(สมุทัย)เป็น“ตัวการ”(สมุทัย)ที่ทำให้“ไม่สงบ” นั่นก็คือ มิใช่ไป“ดับ”เอาเต็มตัวของ“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”(ขันธ์ ๕)อย่างพาหิร ที่อยู่ตรงๆให้ดับ“ขันธ์ทั้ง ๕”ไปดุ้นๆทั้งหมด

เพราะถ้าที่อยู่อตรงๆพาหิรไป“ดับ”เอา..“รูป” ซึ่งหมายถึง มหาภูตรูป อันคือ ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ ที่ประกอบกันเข้าเป็นร่างกายที่มีชีวิต ถ้า“ดับรูป”นี้ของผู้ใด ก็เท่ากับ“ดับความเป็นชีวิตของร่างกายผู้นั้น”ให้ตายเน่าเข้าโลง หรือทำลายดิน-น้ำ-ลม-ไฟของคนที่ผู้นั้นให้สูญหายไปเท่านั้นเอง

หรือถ้า..ที่อยู่อตรงๆพาหิรไป“ดับ”เอา..“เวทนา” ซึ่งหมายถึง อุปาทนารูป อันคือ นามรูป หรือนามธรรม ที่อยู่ในภายในจิตหรือในตัวเรา ซึ่งเป็นเจตสิก คือ ความรู้สึก หรืออารมณ์ ดังนั้นถ้า“ดับความรู้สึก หรือดับอารมณ์”ไปดื้อๆที่อ้อๆ ก็เท่ากับ“ดับสภาวะความเป็นอารมณ์ หรือดับสภาวะความรู้สึกของคนผู้นั้น” คนผู้นั้นก็เป็นคน“ไม่มีความรู้สึกอะไรเลย หรือไม่มีอารมณ์อะไรเลย” ก็เท่ากับเป็นคนสลบหรือคนชาไปทั้งสมอง ไม่มีความรู้สึกหรือไม่มีอารมณ์ใดๆทั้งหมด เพราะดับเวทนา(อารมณ์หรือความรู้สึก)ทั้งหมดไปสิ้นเลย [ฉะนั้นแล้วคือ “นิโรธ”ในลัทธิยัชดาบสทั้งหลาย หรือในศาสนาอื่นๆที่ไม่ใช่พุทธ และแม้แต่ชาวพุทธเองเท่านั้นแหละผู้ที่ยังมีจิตกามอยู่ ก็จะดับ“เวทนา”อย่างพาหิรต้องว่านั่นแทบทั้งนั้น แล้วมันใจว่าจะนี่เองคือ“นิโรธสมาบัติ” ซึ่งมักจะเกิดจากการปฏิบัตินั่งหลับตาทำสมาธิ

แบบยัชดาบส หรือแบบสามัญที่ทาสมาธิกันทั่วไปทั้งหลาย]

และในเรื่องของ“สัญญา”ก็นัยคล้ายๆกัน ถ้า..ที่อยู่อตรงๆพาหิรไป“ดับ”เอา..“สัญญา” ซึ่งหมายถึง อุปาทนารูป อันคือ นามรูป หรือนามธรรม ที่อยู่ในภายในจิตหรือในตัวเรา

...

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ขันธ์ ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ขันธ์ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ขันธ์ ๔, อวิชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นไป トラบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ฆาตนา”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้ส่งผลมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สัมผัส**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของฆาตนา”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ฆาตนา-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจฆาตนา”**ต่างหาก ณะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานะนี่ที่เดียว

ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานะนี่นี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพัณฺธุ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดรูปลักษณ์ใดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดารี”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินนั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** ส่งผลเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียวอันคือทรัพย์คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๔-๗๔ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๔-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพัณฺธุ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหาริย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลออ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหาริย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สถิตสัมปชัญญะ และสันโดษ

คนคนนี้พูดจาใช้ภาษาคารม(วาตะ)อย่างนี้เป็น “ปกติ” โดยไม่รู้ ไม่เคยฝึกฝนเรียนรู้เลยว่า *ตนมีกิเลส* ในการพูดจาใช้ภาษาคารมนั้นๆ ซึ่งกิเลสตัวร้ายของเรานั้นแหละมันบงการให้เราพูดจาใช้ภาษาคารมนั้นๆอยู่ อย่างเป็น *ข้าศึกแก่กุศล, ข้าศึกแก่ใจ* (วิสุกะ) โดยไม่รู้ ฤทธิ์มันแค่ไหน อย่างไร

เมื่อรู้ดีแล้ว ก็ปฏิบัติ“ศีล”ที่ตนสมารถนั้นอย่าง สัมมาทวิญญู กล่าวคือ ปฏิบัติ“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา”อย่างเป็นองค์รวม

ไม่ใช่ปฏิบัติ“ศีล”ก็แยกเป็นส่วนหนึ่งเป็นเรื่องของกายกับวาจาเท่านั้น ส่วนปฏิบัติ“จิต”ให้เป็น“ฌาน” ให้เป็น“สมาธิ”ก็แยกไปเป็นอีกส่วนหนึ่ง ไปปฏิบัติอีกต่างหาก ไม่เกี่ยวข้องกับการมีอิริยาบถทางกายทางวาจา ข้ามีหนากิ่งหนึ่งหลับตาสะกดจิต หรือไปเพ่งกลืนแล้ว หลับตาทำสมาธิทำฌาน ถือว่านั่นคือ “อริจิตสิกขา” หรือ ทำสมาธิทำฌาน โดย“ศีล”กับ“กาย-วาจา”ไม่ได้อาศัยกัน และกันอย่างเป็นปฏิสัมพันธ์กันเลย

แม้แต่“ปัญญา”ก็แยกไปเป็นส่วนที่จะปฏิบัติให้ เกิด“ปัญญา”ก็เป็นอีกส่วนหนึ่ง ด้วย

ซึ่ง“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” หรือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”นั้น การปฏิบัติที่ไม่ผิดของพุทธ ชนิดที่ผิดพลาดไปสู่นิพพาน ก็ต้องปฏิบัติเริ่มต้นตั้งแต่ “หวัชข้อศีล”ตามที่ตนสมารถนั้นแหละ เราจะปฏิบัติ “จรณะ ๑๕” หรือจะปฏิบัติ“มรรค อันมืองค์ ๘”หรือจะ ปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” หรือทุกหลักธรรมของพุทธ

ข้อที่ระบุนการปฏิบัติจริงก็คือ“อปณณกปฏิบัติ ๓” (การปฏิบัติที่ไม่ผิดไปจากแบบพุทธ ๓ ข้อ)นั่นเองให้เกิด “สังกรรม ๗” และเกิด“ฌาน ๔” จนกระทั่งสังสมลง เป็น“อัปปนาสมาธิ”เป็นที่สุด โดยขาด“วิชา ๘”ตามรู้ ตามเห็น(อนุปัสสี)ไปด้วยอย่างสำคัญไม่ได้เลย หรือปฏิบัติ เป็นการศึกษาและปฏิบัติไปด้วยกันพร้อมๆกัน เกื้อกูล กันปฏิสัมพันธ์กัน กระทั่งสามารถ“กำจัด”หรือ“ฆ่าอกุศล จิต”ที่มันเป็นตัวการหรือเป็น“เหตุ”(สมุทัย)ให้“ดับสูญสิ้น สนิท”อย่างสมบูรณ์ จนเที่ยง(นิจจัง) ยั่งยืน(ธูวัง) ตลอดกาล(สัสสตะ) ไม่แปรเปลี่ยนไปเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหริง) ไม่กลับกำเริบอีก(อสังกุปปัง) กระทั่งเป็น“ปกติ” ตาม“ศีล”ของแต่ละคนที่ได้สมารถาน ของตนแต่ละฐานะ

ดังนั้น คำว่า“ปกติ”ที่เป็นความหมายของ“ศีล” จึงไม่ใช่แค่ในความหมายง่ายๆตื้นๆเช่นๆ ตามที่ยัง *มิจจาทิฏฐิ* แต่เป็น“ความปกติ”ของ“จิตขั้นอรหัตผล” ที่เดียว ซึ่งเป็น“*อรหัตผล*”ของ“ศีล” แต่ละข้อ แต่ละฐานะของคนที่ยบรรลุ

“ปกติ”ของคนที่มีศีล”จึงได้แก่ คนที่ไม่ละเมิดศีล ข้อที่ศาสนาห้ามไว้ให้“เว้นขาด”(เวรมณ)นั้นๆได้อย่าง เป็น“ปกติ” โดยตนไม่ต้องฝืน ไม่ต้องทน ไม่ยาก ลำบากอะไรเลย เพราะตนจะไม่ประพฤติดตาม“ศีล” ข้อนั้นห้ามไว้ ชนิดที่“เว้นขาด”อยู่เป็นปกติวิสัยของตน ได้ง่าย และมีปัญญาเข้าใจดีด้วยว่าตน“ไม่ทุกข์ไม่สุข (อุเบกขา,อทุกขมสุข)”อยู่อย่างนั้นเป็นคุณงามความดีแล้ว ที่ตนเป็นอยู่ โดยไม่มีใจใดๆจะเข้าไปละเมิด“ศีล”นั้นเลย หรือจิต“ปกติ”ที่สยุดอดนั้นก็คือ จิตเป็น“กลาง (มัชฌิมา)” จิตไม่มีกิเลสทั้งในส่วนข้างเป็น“กาม”(กาม สุกัลลิกะ)-ไม่มีกิเลสทั้งในส่วนข้างเป็น“อัตตา”(อัตตกิลมละ) ไม่บวก-ไม่ลบไปในข้างไหน ไม่ดูด-ไม่ผลักอะไรเลยที่ตน เว้นขาดตาม“ศีล”ข้อนั้นๆอย่างเป็น“กลาง”อยู่“ปกติ”

ส่วน“ปกติ”ของคนที่ยัง“ไม่มีศีล” ก็คือคนผู้ละเมิด “ศีล”อยู่เป็น“ปกติ” เช่น คนที่ยังฆ่าสัตว์อยู่เป็น “ปกติ”เฉยเลย โดยไม่รู้สึกลัวว่าตนผิดอะไร

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

อยากรักษาคนไข้
ต้องมากมีการคบหา
รักษาคนอื่นยิ่งกว่า
ต้องเมตตามากของตน

ผู้รักษาตน (อสังกยชาดก)

WS- ศาสตราประทับอยู่ ณ พระเชตวันมหาวิหาร ทรงกล่าวถึงอุบาสกชาวนครสาวัดถิคนหนึ่ง

อุบาสก (ชายที่ยึดถือพระพุทธรูป-พระธรรม-พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง) นั้น เป็นพระอาริยสาวก (ศิษย์ของพระศาสดาผู้มีจิตใจสูงประเสริฐ) ซึ่งเข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน (ผู้เข้าถึงกระแสธรรมที่เที่ยงต่อการตรัสรู้) แล้ว ได้เดินทางไปกับกองเกวียนขบวนหนึ่ง

ระหว่างทาง ตกเย็นพวกพ่อค้าเกวียนทั้งหลายจะพากันหยุดเกวียน ตั้งเพิงพักที่ป่าแห่งหนึ่ง อุบาสกนั้นก็บ่าเพิงเพียร เดินจงกรม (เดินไปมาโดยมีสติกำกับไม่ให้กิเลสครอบงำ) อยู่บริเวณโคนไม้ต้นหนึ่ง

ในเวลานั้น มีพวกโจร ๕๐๐ พากันคบคิดว่า

“พวกเราต้องปล้นกองเกวียนนี้ให้ได้”

ต่างพากันถือดาบ ถือธนู ถือไม้พลอง ยกพวกมาดักชุมล้อมบริเวณนั้นไว้ แต่ยังไม่ไ้

ลงมือปล้นเสียที ก็เพราะเห็นอุบาสกนั้นเดินไปมาอยู่ เหล่าโจรคิดกันว่า

“ผู้นี้ต้องเป็นยามเฝ้าดูแลที่ปักแน่นนอน ต้องคอยให้ยามอ่อนล้างวงหลับเสียก่อน จะได้เข้าบุกปล้น”

จึงยังไม่บุกจู่โจม ดักชุมคอยหาโอกาสอยู่อย่างนั้น แต่อุบาสกนั้นก็บ่าเพียรเพียร เดินจงกรมทั้งปฐมยาม (ยามต้น ๑๘.๐๐-๒๒.๐๐น.) มัชฌิมยาม (ยามกลาง ๒๒.๐๐-๐๒.๐๐น.) กระทั่งถึงปัจฉิมยาม (ยามสุดท้าย ๐๒.๐๐-๐๖.๐๐น.)

จนฟ้าเริ่มสว่าง พวกโจรเห็นว่าไม่ได้ช่อง ไม่ได้โอกาสเสียแล้ว พากันถอยห่างด้วยความไม่พอใจ เหวี่ยงไม้พลองทิ้งก้อนหิน หลบหลีกหนีหายกันไปหมด

ครั้นอุบาสกนั้นเสร็จกิจ เดินทางกลับคืนสู่นครสาวัดได้เข้าเฝ้าพระศาสดา แล้วทูลถามว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ผู้ที่รักษาตน ก็เป็น

ผู้ที่รักษาผู้อื่นด้วยหรือ พระเจ้าข้า”

“ถูกแล้วอุบาสก ผู้รักษาดน ย่อมชื่อว่ารักษาผู้อื่น ด้วยความอดทนด้วยการคบหากัน ด้วยการพัฒนา ด้วยการกระทำให้มาก

ส่วนผู้รักษาผู้อื่น ย่อมชื่อว่ารักษาดน ด้วยความอดทน ด้วยความไม่เบียดเบียน ด้วยจิตเมตตา ด้วยความเอ็นดู

ผู้รักษาดนชื่อว่ารักษาผู้อื่น รักษาผู้อื่นก็ชื่อว่ารักษาดน อย่างนี้แหละ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ คำของพระองค์ตรัสไว้ถูกต้องดีแล้ว เพราะข้าพระองค์เดินทางไปกับกองเกวียน เติมน้ำจนเต็มโคนไม้ด้วยจิตรักษาดน แต่กลับรักษากองเกวียนทั้งหมดจากโจรไว้ได้ พระเจ้าข้า”

“ดูก่อนอุบาสก แม้ในกาลก่อนบัณฑิตทั้งหลายรักษาดนอยู่ ก็เป็นอันรักษาผู้อื่นด้วยเช่นกัน”

อุบาสกได้ฟังอย่างนั้นจึงทูลอาราธนา(ขอร้อง) ให้ทรงเล่า พระศาสดาก็ตรัสเรื่องราวนั้น

.....

ในอดีตกาล มีมาณพคนหนึ่ง ในตระกูลพราหมณ์ ได้เห็นโทษในกาม (รูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสที่น่าใคร่ น่าพอใจ) เบื่อหน่ายในชีวิตครองเรือน จึงออกบวชเป็นฤๅษี (ผู้บำเพ็ญพรตแสวงธรรม) อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย)

อยู่มาวันหนึ่ง พระฤๅษีเกิดความคิดว่า

“เราน่าจะออกจากป่า ไปแสดงธรรมในที่อื่น ๆ บ้าง”

จึงจาริก (เดินทาง) ไปตามชนบทต่าง ๆ กระทั่งได้พบกับกองเกวียนขบวนหนึ่ง พักอยู่ที่ป่าแห่งหนึ่ง ก็แวะพักบ้างไม่ห่างกองเกวียนนัก พระฤๅษีตั้งจิตอยู่ด้วยความสุขในฌาน (สภาวะจิตแน่วแน่สงบจากกิเลส) เติมน้ำจนเต็มโคนไม้

ปรากฏพวกโจร ๕๐๐ พวกนั้นมาแอบชุมนุมอยู่ หมายปล้นกองเกวียนนั้น แม้มีดเค็มแล้ว พวกโจรก็ยังคงเห็นพระฤๅษีเดินไปมาเหมือนเป็นเวรยาม จึงคิดว่า

“ถ้าฤๅษีนี้เห็นพวกเราเข้า คงตะโกนบอกพวกชาวเกวียนทั้งหลายแน่ ๆ ต้องรอท่านพัก

เสียก่อน พวกเราค่อยบุกปล้น”

โจรทั้งหมดพากันเฝ้ารอ แต่พระฤๅษีก็บำเพ็ญเพียรอยู่อย่างนั้นตลอดคืนจนกระทั่งรุ่งเช้า พวกโจรเห็นว่าหมดโอกาสแล้ว จึงทิ้งไม้ ทิ้งหินที่เตรียมมาใช้ปล้นไว้ แล้วตะโกนว่า

“ชาวเกวียนทั้งหลาย พวกท่านทุกคนจะต้องถูกปล้นขนานใหญ่แน่นอน หากไม่มีฤๅษีนี้มาเดินเป็นเวรยามให้ ฉะนั้นจงกระทำสักการะใหญ่แก่ฤๅษีนี้เถิด”

กล่าวจบ พวกโจรก็พากันหลบหนีไป บรรดาชาวเกวียนที่ตื่นแล้วได้ยินเสียง ออกมาเห็นของที่พวกโจรทิ้งไว้ ก็พอที่จะรู้เรื่องราวได้ จึงพากันไปหาพระถึงที่พัก แล้วถามขึ้นว่า

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ ท่านได้เห็นพวกโจรหรือ”

“ใช่ เราเห็น”

“พระคุณเจ้าไม่หวาดกลัวหรือ”

“ผู้ที่หวาดกลัวเพราะเห็นพวกโจร จะมีเฉพาะแก่คนมีทรัพย์ แต่อาตมาเป็นผู้ไร้ทรัพย์ จะต้องกลัวทำไม เพราะเมื่ออาตมาอยู่ในบ้านก็ตาม ในป่าก็ตาม ความหวาดกลัว ความครั่นคร้ามไม่มีทั้งนั้น

เราไม่มีความระแวงในบ้าน ไม่มีภัยในป่า เราได้ขึ้นเดินทางตรง (ทางธรรม) ด้วยเมตตา (คิดช่วยเหลือผู้อื่น และกรุณา (ลงมือช่วยเหลือผู้อื่น) แล้ว”

พวกชาวเกวียนได้ฟังอย่างนั้น พากันเกิดจิตยินดี สักการบูชาแก่พระฤๅษี แล้วเจริญพรหมวิหาร ๔ (๑.เมตตา ๒.กรุณา ๓.มุทิตา = พลอยยินดีเมื่อเขาได้ดี ๔. อุเบกขา = ใจเป็นกลางวางเฉยกิเลสได้) ตลอดชีวิต ไปเกิดในพรหมโลกแล้ว

.....

พระศาสดาตรัสชาดกนี้จบ ทรงเฉลยว่า

“ชาวเกวียนในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธบริษัท ในบัดนี้ ส่วนพระฤๅษีได้มาเป็นเรตถาคต” ๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๙ ข้อ ๓๗๑)

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๓๗

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๒๑๑)

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

thossaphol@ictforall.org

วิกฤติเป็นโชคอย่างหนึ่ง... ข้อคิดเพื่อการพ้นทุกข์

ป็นธรรมชาติของโลกที่มนุษย์ทุกคนต่างต้อง
6 ประสบกับทุกข์และสุขครั้งแล้วครั้งเล่าในช่วง
ชีวิตตั้งแต่เกิดจนตาย จะมากหรือน้อยก็แตกต่างกัน
กันไปตามแต่กรรมที่ตนได้ทำมา หลายต่อหลาย
คนก็หาทางออกด้วยการทำร้ายตัวเอง การฆ่าตัว
ตาย เพียงเพราะคิดว่าเมื่อตายแล้วทุกข์ก็จะหายไป
แต่เขาเหล่านั้นหารู้ไม่ว่าการมีชีวิตอยู่นั้น จะ
สามารถทำอะไรดี ๆ ให้แก่ชีวิตได้มากกว่า เพราะ
ยังมีสิ่งดี ๆ ที่เรายังค้นไม่พบรออยู่ข้างหน้ามากมาย

ผู้เขียนรู้สึกเสียดายทุกครั้งที่ได้ยินข่าว
นักศึกษาหลายคนที่มีผลการเรียนดีแต่ฆ่าตัวตาย
เพียงเพราะมีผลการเรียนบางส่วนไม่ดี นักธุรกิจ
หลายคนที่มีประสบปัญหาวิกฤติก็หาทางออกด้วย
การฆ่าตัวเองหรือฆ่าคนในครอบครัวเพื่อหนีปัญหา

หรือความทุกข์ที่ประสบอยู่ ซึ่งการกระทำเหล่านี้
เป็นความคิดและทางออกที่ผิดโดยสิ้นเชิง

ในความเป็นจริงแล้วเพียงเรา**รู้เท่าทันทุกข์
และสุข** รู้ว่าใด ๆ ในโลกนี้ล้วนเป็นสิ่งสมมติ และ
มีความคิดใน**เชิงบวก** (Positive Thinking) เราก็
จะสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข มีโอกาส
และช่องทางมากมายที่จะนำเราไปสู่ความสำเร็จ
เพราะหนทางสู่ความสำเร็จของแต่ละคนย่อมมี
ความเป็นหนึ่งเฉพาะตัว ไม่ใช่การนำตนเองไป
เปรียบเทียบกับความสำเร็จของใครคนใดคนหนึ่ง
หลายคนที่เป็นทุกข์ก็เพราะการเอาตัวเองไป
เปรียบเทียบกับเพื่อน หรือคนรอบข้าง ยก
ตัวอย่างเช่น เมื่อเราเห็นเพื่อนร่วมงานมีความ
เจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน หากเราคิดว่าจะ

ต้องเอาชนะเขา ความทุกข์ก็เกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย แต่หากเรามองหาทางเดินในอีกทางหนึ่งที่เราคิดว่าเราทำได้ดีที่สุด มันก็จะนำเราไปสู่ความสำเร็จได้โดยไม่ทำให้ตนเองทุกข์ใจและไม่ทำให้คนอื่นต้องทุกข์ตามไปด้วย

ดร.จอห์น เอฟ. ดีมาร์ตินี (Dr. John F. Demartini)

ผู้เขียนได้มีโอกาสอ่านหนังสือ The Breakthrough Experience ของ ดร.จอห์น เอฟ. ดีมาร์ตินี (Dr. John F. Demartini) ได้รับการแปลเป็นไทยโดย เอกชัย อัครวนธนาท ดร.จอห์น ดีมาร์ตินีได้กล่าวถึงมุมมองสู่การพ้นทุกข์และการเผชิญหน้ากับภาวะวิกฤติของชีวิตได้อย่างรู้เท่าทันความเป็นจริง และสร้างโอกาสสู่ความสำเร็จจากวิกฤตินั้น ซึ่งผู้เขียนเห็นว่ามันคือความจริงที่จะนำเราไปสู่ความสำเร็จและดำรงชีวิตในโลกนี้อย่างมีความสุข ดร.จอห์น ดีมาร์ตินี (๒๕๕๒: ๑๔-๑๘) ได้กล่าวไว้ว่า “ทุก ๆ อย่างที่เกิดขึ้นล้วนเป็นส่วนสำคัญของระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ที่โลบนิซ, โอนัสโตว์, เซนต์ออกัสติน รวมทั้งปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายรู้ซึ่งเป็นอย่างดี แม้แต่เรื่องเลวร้ายที่สุดก็มักมีสิ่งดี ๆ ซ่อนอยู่ ผู้มีปัญญารู้ดีถึงความจริงอันยิ่งใหญ่และไม่ทุกข์ร้อนกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ขณะที่คนปัญญาน้อยจะสุขทุกข์ไปตามประสบการณ์ด้านดีร้ายที่ตัวเองได้พบ จนกว่าจะเข้าใจมันอย่างถ่องแท้

สิ่งที่คนเราขาดแคลนในสมัยเด็ก มักกลายเป็นสิ่งที่เขาใฝ่ฝันหรือเป็นแรงบันดาลใจให้เขาอยากได้เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่ โรคภัยไข้เจ็บในวัยเด็กมักสร้างนักกีฬาหรือนักบ๊อบบี้ผู้ยิ่งใหญ่ขึ้น คนที่คิดว่าตัวเองไม่ได้รับความรักจะหาทางแบ่งปันความรักให้แก่ผู้อื่นอย่างสุดหัวใจไปตลอด

ชีวิต คนที่รู้สึกไม่มีค่าจะเกิดแรงผลักดันอันทรงพลังที่จะทำประโยชน์ให้แก่โลกเพื่อให้ตัวเองรู้สึกมีค่า คนที่เคยมีชีวิตอย่างยากจนข้นแค้นจะสะสมเงินทองจำนวนมาก สิ่งที่ทำให้รู้สึกขาดแคลนจะทำให้เกิดค่านิยม เราถูกโปรแกรมให้ค้นหาสิ่งที่เราคิดว่าเราขาดแคลนมากที่สุด

แม้ว่าตอนนั้นผมจะไม่รู้เรื่องแบบนี้ “เรื่องเศร้า” ของความบกพร่องในการเรียนและการอ่านได้กลายเป็นสิ่งที่ทำให้ผมมีอิสระในการทำตามความฝันและพบปะกับผู้คนจำนวนมากที่พิเศษเหมือนผมซึ่งได้กลายเป็นผู้นำทางให้แก่ชีวิตของผม ผมค้นหาความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะทำในสิ่งที่ผู้คนบอกผมว่าทำไม่ได้ ผู้คนบอกว่าผมจะไม่สามารถอ่าน เขียนหรือสื่อสารกับใคร แต่ทุกวันนี้ผมใช้เวลาว่างกว่า ๓๐๐ วันในแต่ละปีเดินทางทั่วโลกเพื่อทำในสิ่งนั้น

การมีปัญญาคือการรู้ได้ในทันทีว่าวิกฤตเป็นโชคร้ายหนึ่งและยังเป็นสติปัญญาที่สูงขึ้นที่จะรู้ว่าโชคก็สามารถทำให้เกิดวิกฤตได้เช่นกัน ถ้าเรารู้ได้เช่นนั้น เราจะไม่มีเวลาที่จะเผชิญกับความยากลำบากหรือดีใจที่ได้พบกับโชคดี เราจะยังคงตั้งมั่นที่ตรงกลางไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นรอบตัวเรานั้นเป็นความลับข้อหนึ่งของการเอาชนะตัวเอง

เมื่อคุณรู้แล้วว่าเรื่องเลวร้ายไม่ได้มากนักเช่นนั้น และเรื่องดี ๆ ก็ไม่ได้ยอดเยี่ยมเท่าไรนัก คุณจะสามารถซาบซึ้งในบุญคุณทุกเรื่องที่เกิดขึ้น จดสมดุลง่ายๆ ไม่ใช่มองโลกในแง่ดีหรือร้าย มันยืนหยัดมั่นคงอยู่ตรงกลางโดยไม่เอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง มันเป็น “ความซาบซึ้งรู้คุณ” และนั่นเป็นทั้งสติปัญญาและพลังอำนาจอันแท้จริง สรรพสิ่งล้วนอยู่สมดุล และเมื่อคุณรู้แล้ว คุณจะจริงใจกับตัวเองแทนที่จะทำอะไรด้วยความหวังหรือความกลัว คุณจะยังดำรงอยู่บนวิถีชีวิตของคุณต่อไป

เมื่อคุณปรุ้งแต่งว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ดีหรือเลว และพยายามแสวงหาหมายภาพของสิ่งที่คิดว่าดีกว่า คุณจะไม่มีวันดำรงอยู่หรือไม่วันพอใจกับ

ชีวิตของคุณในแบบที่มันเป็น คุณจะคิดว่า ลักวันหนึ่ง ฉันจะหาทางทำให้ลูกและเมียของฉันรู้ว่าฉันรักพวกเขามากเพียงใด ลักวันหนึ่งเมื่อทุกอย่างดีขึ้น ฉันจะเริ่มทำธุรกิจนั้น เดินทางไปที่นั่น หรือเขียนหนังสือเรื่องนั้นคุณมีชีวิตอยู่บนหมู่เกาะที่ชื่อ “ลักวันหนึ่ง” ซึ่งมันไม่มีอยู่ในเรื่องจริง

นีโพลีเยน ฮิลล์ ผู้แต่งหนังสือเรื่อง Think and Grow Rich เคยกล่าวไว้ว่า “อย่ามองหาโอกาสที่ไกลออกไปในกาลและอวกาศ แต่จงชื่นชมมันจากสิ่งที่คุณมีอยู่ เพราะสิ่งที่คุณมีอยู่เป็นสิ่งที่สมบูรณ์แบบและมีความสมดุลอยู่แล้ว” ณ ตอนนี้คุณมีทุกอย่างที่เติมเต็มชีวิตของคุณแล้ว

วัตถุประสงค์ข้อหนึ่งของสัมมนาประสบการณ์เปลี่ยนชีวิตคือการช่วยให้คุณมองเห็นจุดสมดุลที่คุณมีอยู่ด้วยตาในของคุณ เมื่อไหร่ที่คุณรู้สึกซาบซึ้งรู้คุณอย่างแท้จริง คุณได้ตื่นขึ้นจากความหลับใหลแล้ว

การค้นพบอันยิ่งใหญ่ ในการค้นหาหลักการที่เป็นเหตุเบื้องหลังแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์และความสำนึกรู้ ผมพบสิ่งที่เรียกว่าการค้นพบอันยิ่งใหญ่ (the Great Discovery?) โดยบังเอิญแต่ละช่วงในชีวิต คุณจะไม่มีวันลุกขึ้นโดยไม่ล้มลงก่อน หรือตกต่ำโดยไม่ดีขึ้น บวกแล้วก็ลบ ลบแล้วก็บวก สรรเสริญแล้วก็ให้ร้าย ลงบแล้วก็รุ่งวาย ทุกอย่างล้วนมาด้วยกันเป็นคู่ มันสลับกันไปอย่างสมดุลโดยไม่มีที่ติ และนั่นคือสิ่งที่เรียกว่าระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์

ที่แรก นี่อาจเป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่น่าตื่นเต้น แต่เมื่อคุณเข้าใจอย่างถ่องแท้ คุณจะพบว่ามันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์อย่างแท้จริง ถ้าคุณเห็นอะไรเพียงด้านเดียวโดยไม่เห็นอีกด้านหนึ่งชีวิตของคุณกำลังถูกบดบังด้วยมายาภาพ จงหยุดมันตั้งแต่บัดนี้และคิดทบทวนชีวิตของคุณให้ถี่ นึกถึงยามที่คุณถูกวิพากษ์วิจารณ์หรือถูกทำให้อับอายจดจำช่วงเวลาและบุคคลหรือกลุ่มคนอันจำพวะนั้นไว้ เมื่อคุณรำลึกถึงช่วงเวลาเฉพาะที่ถูกทำให้อับอายนั้นได้ ใครครวญดูอีกครั้งแล้วเราจะพบว่า

ในเวลาเดียวกันที่คุณถูกทำให้อับอายนั้น มีบางคน (หรืออาจเป็นตัวคุณเอง) กำลังดึงคุณขึ้นมาหรือยกย่องคุณอยู่ นอกจากนั้น ทุกครั้งที่คุณได้รับการยกย่อง ก็เป็นเวลาเดียวกันที่มีบางคนว่าร้ายหรือกำลังดูถูกคุณอยู่ การมีปัญญาจะเป็นเครื่องบอกให้คุณรู้ว่าทั้งสองด้านเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นไปพร้อม ๆ กันและเท่าเทียมกัน

เราทุกคนอยู่ในโลกที่มีสองด้าน เราทุกคนต่างก็มีสองบุคลิก เรามีด้านหนึ่งยกให้สูงขึ้นและอีกด้านหนึ่งดึงเราให้ต่ำลง เรายกย่องและตำหนิตัวเราเอง เพราะไม่มีใครทำให้เราได้ดีหรือตกต่ำได้มากเท่ากับตัวเราเอง การปฏิบัติของผู้อื่นที่มีต่อเราเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเราที่ถูกกดทับเอาไว้ ไม่มีใครเอาเปรียบเรา พวกเขาเพียง “สะท้อน” สิ่งที่เป็นตัวเรา

ครั้งหนึ่ง ผมเคยเป็นที่ปรึกษาให้แก่แพทย์ผู้หนึ่งในลอสแอนเจลิส ซึ่งบอกว่า “จอห์น ผมต้องการคำแนะนำ ผมถูกคนไข้ปฏิเสธการรักษาติด ๆ กันมาหลายคน พวกเขาบอกว่าไม่อาจรับการรักษายาบาลนานขนาดนั้นได้ทั้งที่มันเป็นเรื่องจำเป็น”

“แล้วคุณตอบพวกเขาว่าอย่างไรล่ะ” ผมถาม

“ก็เฉยแหละ ผมไม่รู้อะไรจะตอบว่ายังไง และผมก็เสียคนไข้ไปเรื่อย ๆ ผมมาหาคุณก็เพื่อขอคำปรึกษาไง”

เขาวางแผนการรักษาพยาบาลให้คนไข้ของเขาซึ่งได้ผลดีมาแล้วเป็นเวลาหลายเดือน แต่แล้วจู่ ๆ เขาก็ถูกปฏิเสธซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผมรู้ดีว่าโลกนี้เป็นกระจกเงาสะท้อนอะไรบางอย่าง ดังนั้นจึงถามเขาว่า “ทำไมคุณถึงล้มเลิกการแต่งงานทั้งที่คบกันมาตั้งนานแล้ว”

เขาเพิ่งตกลงใจที่แต่งงาน เขารักผู้หญิงคนนั้นมาก และด้านหนึ่งในตัวเขาบอกว่าเขาต้องแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้นให้ได้ แต่เขาก็กลัวเพราะเขาเคยพบความผิดพลาดมาก่อน ลับดาห์เดียวกับการที่เขาล้มเลิกการแต่งงานกับเธอ เขาเริ่มได้รับการปฏิเสธแบบเดียวกันนั้นจากคนไข้ของเขา

ความกลัวการแต่งงานของเขามาจากเรื่องเงินทอง
ดังนั้น เมื่อผมช่วยหาทางออกเรื่องการแต่งงาน
ของเขาก็หมดไป และคนไข้ของเขาก็เริ่มหยุด
ปฏิเสธเขา “ปัญหา” ด้านการเงินของเขาช่วยให้
เขาเข้าใจและเอาชนะความกลัวในเรื่องชีวิตคู่
และเปิดหัวใจของเขาให้แก่ผู้หญิงที่เขารัก

ผู้คนปฏิบัติต่อคุณเหมือนกับที่คุณปฏิบัติต่อ
ตัวเองแบบไม่รู้ตัว ทำที่ที่พวกเขาแสดงต่อคุณ
สะท้อนทำที่ภายในที่คุณมีต่อตัวคุณ คือการรู้ซึ่ง
ในสิ่งที่คุณเชื่อและรู้สึกเกี่ยวกับตัวเอง คน
ส่วนมากดำเนินชีวิตโดยขาดสติและไม่รู้สึกตัว
พวกเขามีชีวิตเร่งรีบและตกต่ำ มีอารมณ์ขึ้น ๆ
ลง ๆ ไปตามสถานการณ์ แต่ไม่สามารถมองเห็น
ความสมดุลและระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้งไม่รู้
ว่าตัวเองถูกห้อมล้อมด้วยความรักอยู่ตลอดเวลา
วัตถุประสงค์ของผมคือการทำให้คุณรู้ว่าคุณมี
ความรักอันแสนวิเศษอยู่รอบตัวในทุกขณะของ
ชีวิต...”

ผู้เขียนไม่แน่ใจว่า ดร.จอห์น เอฟ. ดีมาร์ตินี
ได้นำแนวคิดนี้มาจากหลัก “อุเบกขา” (ภาษาบาลี:
อุเบกขา ภาษาสันสกฤต: อุเบกขา) ในพระพุทธ-
ศาสนาอันหมายถึง ความความวางเฉยแบบ
วางใจเป็นกลาง ๆ โดยไม่เอนเอียงเข้าข้าง
เพราะชอบ เพราะชัง เพราะหลง และเพราะกลัว
เช่นไม่เสียใจเมื่อคนที่ตนรักถึงความวิบัติ หรือ
ไม่ดีใจเมื่อศัตรูถึงความวิบัติ มิใช่วางเฉยแบบ
ไม่แยแสหรือไม่รู้ไม่ชี้ ทั้ง ๆ ที่สามารถช่วยเหลือ
ได้เป็นต้น อันเป็นหลักที่องค์สมเด็จพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าได้วางไว้เมื่อ ๒,๕๐๐ กว่าปีล่วงมาแล้ว
(พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช), ๒๕๕๒:
ออนไลน์)

ในโพชฌงค์ ได้กล่าวว่า “...อุเบกขามีเหตุ
ประกอบด้วยทั้งสัมมาสติ สัมมาสมาธิและสัมมา
ปัญญาอันยิ่ง กล่าวคือ การมีสติรู้เท่าทัน พร้อม
ทั้งปัญญาหรือปรีชาที่แจ่มแจ้ง ดังเช่น เข้าใจใน
ความเป็นเหตุปัจจัย ที่เมื่อมีการปรุงแต่งย่อม
เกิดเวทนา หรือเห็นความไม่เที่ยงเมื่อไปยึดไป

อยากยอมเป็นทุกข์ ฯลฯ มีสติเห็นตามความเป็น
จริงดังนี้แล้วจึงอุเบกขาเป็นกลาง กล่าวคือเมื่อ
เกิดความรู้สึก (Feeling) คือ เกิดเวทนาอย่างไร
ก็ตาม เป็นสุข เป็นทุกข์ หรือเฉย ๆ ก็เป็นไป
อย่างนั้นตามธรรมหรือธรรมชาติ แต่เป็นกลาง ที่
เกิดขึ้นด้วยเจตนาตั้งใจ ตั้งมั่น โดยการสำรวม
คือการระวัง ไม่เอนเอียง ไม่แทรกแซง ไม่ไป
ปรุงแต่งคือฟังชันไปในธรรมคือสิ่งนั้น ๆ ที่สติรู้
เท่าทันตามความเป็นจริง...” (อุเบกขาแบบต่างๆ,
๒๕๕๒: ออนไลน์)

นอกจากนี้ ยังมีความสอดคล้องกับหลัก
“**โลกธรรม ๘**” (Worldly Conditions) อันหมายถึง
เรื่องของโลกซึ่งมีอยู่ประจำกับชีวิต สังคม
และโลกของมนุษย์ เป็นความจริงที่ทุกคนต้อง
ประสบด้วยกันทั้งนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่า
จะชอบหรือไม่ชอบก็ตาม อยู่ที่ว่าใครจะประสบ
มาก หรือประสบน้อยช้าหรือเร็วกว่ากัน
โลกธรรม แบ่งออกเป็น ๘ ชนิด จำแนกออกเป็น
๒ ฝ่ายควบคู่กัน ซึ่งมีความหมายตรงข้ามกัน คือ
ฝ่ายอิฏฐารมณ์ อารมณ์ที่น่าปรารถนา และฝ่าย
อนิฏฐารมณ์ อารมณ์ที่ไม่น่าปรารถนา ดังนี้

โลกธรรมฝ่ายอิฏฐารมณ์ คือ ฝ่ายที่มนุษย์
พอใจมี ๔ เรื่อง คือ

๑. **ได้ลาภ** คือ ได้ผลประโยชน์ ได้ทรัพย์สิน
เงินทอง ได้บ้านเรือนหรือที่สวน ไร่นา

๒. **ได้ยศ** คือ ได้รับแต่งตั้งให้มีฐานันดรสูงขึ้น
ได้ตำแหน่ง ได้อำนาจเป็นใหญ่เป็นโต

๓. **ได้รับสรรเสริญ** คือ ได้ยิน ได้ฟัง คำ
สรรเสริญคำชมเชย คำยกยอ

๔. **ได้สุข** คือ ได้รับความสบายกาย สบายใจ ได้
ความเบิกบาน ร่าเริง ได้รับความบันเทิงใจ

โลกธรรมฝ่ายอนิฏฐารมณ์ คือ ฝ่ายที่มนุษย์
ไม่พอใจมี ๔ เรื่อง คือ

๑. **เสียลาภ** คือ ลาภที่ได้มาแล้วเสียไป

๒. **เสื่อมยศ** คือ ถูกลดความเป็นใหญ่ ถูก
ถอดออกจากตำแหน่ง ถูกถอดอำนาจ

๓. ถูกนินทา คือ ถูกตำหนิติเตียนว่าไม่ดี ถูกผู้อื่นพูดถึงความไม่ดีของเราในที่ลับหลังเรียกว่าถูกนินทา

๔. ตกทุกข์ คือ ได้รับความทุกข์ทรมานกาย ทรมานใจ หรือจิตใจ

ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรเที่ยง ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีอะไรเป็นตัวของเราเอง ไม่มีใครในโลกนี้จะพบแต่ความสมหวังตลอดชีวิต จะต้องพบกับคำว่าผิดหวังบ้าง ผู้มีปัญญาได้รับการศึกษาอบรมมาอย่างดีแล้วพึงทำใจเอาไว้กลาง ๆ ว่ามีคนนินทาก็ต้องมีคนสรรเสริญ มีสุขก็ต้องมีทุกข์ มีลาภย่อมเสื่อมลาภ มียศก็ย่อมเสื่อมยศ หากเราหวังอะไรเกินเหตุ เมื่อเวลาเราผิดหวัง ไม่สมหวัง ให้ทำใจไว้ว่านั่นคือโลกธรรมทั้ง ๘ คือ มีได้ก็ต้องมีเสื่อมได้ เป็นของธรรมดาในโลกนี้ ไม่ว่าสัตว์หรือบุคคลใด ก็ย่อมหนีสิ่งเหล่านี้ไปไม่พ้น เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์ ก็ย่อมหนีสิ่งเหล่านี้ไปไม่พ้นอย่างแน่นอน เพราะเมื่อไม่สมปรารถนาที่ตัวเองคิดไว้ จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียอกเสียใจ รำพึงรำพันกับตัวเองถึงความไม่สมหวัง จะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์มาก เพราะฉะนั้นจงใช้สติปัญญาหมั่นพิจารณาอยู่เนื่อง ๆ ว่า สิ่งใดเกิดขึ้น ก็ต้องมีเสื่อมไปเป็นของธรรมดาเหมือนโลกธรรมทั้ง ๘ ประการ เราเกิดเป็นมนุษย์ทุกคนจะต้องตกอยู่ในโลกธรรม ๘ กันถ้วนหน้า จะได้ไม่ต้องเศร้าโศกเสียใจเป็นทุกข์ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างเป็นสุข” (วัดประยุรวงศาวาส, ๒๕๕๒: ออนไลน์)

เมื่อรู้เราได้รู้ว่าทุกข์และสุขเป็นธรรมดาของชีวิต ดังพุทธศาสนสุภาษิตที่ว่า “กมฺมุนา วตฺตติ โลโก หรือ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” อันหมายความว่า คนและสัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นไปต่าง ๆ นานา ทุกข์ก็มี สุขก็มี ดีก็มี ชั่วก็มี มิได้เกิดแต่ผู้ใดอื่น มิได้เกิดแต่อะไรอื่น มิใช่เกิดแต่เหตุใดทั้งนั้น นอกจากกรรมที่ตนได้กระทำแล้วเองเท่านั้น (ธรรมจักร, ๒๕๕๒: ออนไลน์) การรู้

เท่าทันความจริงของทุกข์และสุขที่เกิดขึ้นในชีวิตอย่างมีสติว่าเป็นเพียงสิ่งสมมติ เมื่อเราเกิดทุกข์ก็พยายามมองหาโอกาสที่เป็นโชคดีจากเหตุแห่งความทุกข์นั้น มิใช่การคิดถึงแต่แง่ลบที่เลวร้าย การปรุงแต่งและฟุ้งซ่านไปต่าง ๆ นานา จนดูเหมือนว่าชีวิตมีดมนไร้ทางออก หมดอนาคต ฆ่าตัวตายดีกว่าซึ่งเป็นวิถีทางที่ไม่ถูกต้องเพราะนอกจากจะเพิ่มความทุกข์ให้ตนเองแล้ว ยังทำให้บุคคลรอบข้างและคนที่รักเรา ประารถนาดีต่อเราพลอยได้รับทุกข์ตามไปด้วย แต่หากเรารู้เท่าทันเหตุแห่งทุกข์ มองเห็นโอกาสและโชคดีที่แฝงในทุกข์นั้น ทำให้เราได้คิดทบทวน วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน ความสามารถสู่ความสำเร็จในตัวเราได้มากขึ้น แน่แน่นอนว่าบางเรื่องก็ต้องใช้ความอดทนต่อความเจ็บปวดทางด้านจิตใจอย่างสูงยิ่ง แต่ก็ต้องตระหนักว่านั่นคือกรรมในอดีตที่เราต้องชดใช้ ถ้าเชื่อในกฎแห่งกรรม เราก็ต้องยอมรับความเจ็บปวดนั้น และตั้งใจทำดีในวันนี้อย่างไม่ย่อท้อ แล้วโอกาสและความสำเร็จในวิถีทางของแต่ละคนก็มีอยู่อย่างมากมายสำหรับทุกคนบนโลกนี้ ๒

อ้างอิง

จอห์น เอฟ. ดีมาร์ตินี, (ผู้เขียน), เอกชัย อัศวณานาท, (ผู้แปล). (2552). ประสบการณ์เปลี่ยนชีวิต The Breakthrough Experience. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ต้นไม้.

ธรรมจักร. (2552). สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม. <http://www.dhammadjak.net/book-somdej4/10.html> ค้นคืนวันที่ 27 สิงหาคม 2552.

พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช), ป.ธ. 9 ราชบัณฑิต. (2548). พจนานุกรมเพื่อการศึกษาพุทธศาสน์ ชุด คำวัด : กรุงเทพฯ: วัดราชโอรสาราม อ้างถึงใน <http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%AD%E0%B8%B8%E0%B9%80%E0%B8%9A%E0%B8%81%E0%B8%82%E0%B8%B2> ค้นคืนวันที่ 27 สิงหาคม 2552.

วัดประยุรวงศาวาส. (2552). โลภกรรม 8 , บอร์ดธรรมะวัดประยุรวงศาวาส. <http://www.oknation.net/blog/mettapc/2009/07/11/entry-1> ค้นคืนวันที่ 27 สิงหาคม 2552.

อุเบกขาแบบต่างๆ. (2552). <http://www.nkgen.com/378.htm> ค้นคืนวันที่ 27 สิงหาคม 2552.

<http://www.inspireyourday.com.au/images/aboutjohn.jpg> ค้นคืนวันที่ 27 สิงหาคม 2552.

● นายนอก ทำเนียบ

เหตุการณ์วันเสาร์ที่ ๑๙ ก.ย. ๒๕๕๒ ที่**คุณวีระ** **๖****สมความคิด** และคณะชาวไทยผู้รักชาติจากทั่วประเทศ เดินทางไปทางคิณพื้นที่รอบเขาพระวิหาร ที่ชาวเขมรเข้ามายึดครองทั้ง ๆ ที่พื้นที่บริเวณดังกล่าวเป็นของคนไทย แต่ฝ่ายรัฐบาล ทหารและตำรวจไทยกลับนิ่งดูตาย เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น รวมไปถึงชาวไทยส่วนใหญ่ก็นิ่งเฉย ขนาด ผบ.ทบ. พล.อ. อนุพงษ์ ก็เคยให้สัมภาษณ์ว่าไทยไม่เสียดินแดนในครั้งรัฐบาลสมัคร แต่คนไทยเข้าไปในดินแดนไทยไม่ได้ ชาวเขมรกลับอยู่ได้

เป็นผลให้คุณวีระและคณะชาวไทยที่รักชาติ ที่ได้รับข้อเท็จจริง (จากการเดินทางไปพิสูจน์มาแล้วว่า มีชาวเขมรรวมทั้งทหารของเขมรมารุกผืนแผ่นดินไทยและยึดครองอยู่จริง) ต้องออกมาปกป้องอธิปไตยในผืนแผ่นดินไทย ในฐานะหน้าที่ของคนไทย โดยในช่วงเช้าของวันที่ ๑๙ ก.ย. ๕๒ ขณะเดินทางไปเพื่อประกาศเจตนารมณ์บนผามออีแดง เพื่อนำผืนแผ่นดินไทยกลับคืนมา ก็ได้ถูกมีอบจัดตั้งซึ่งประกอบด้วยเด็กหนุ่มและชายฉกรรจ์กลุ่มหนึ่งแถวหมู่บ้านภูมิลี (ข่าวว่า มีข้าราชการระดับสูงอยู่เบื้องหลัง) ออกมาดักตี ทำร้าย ขว้างปาด้วยหินระเบิดประทัดยักษ์ ระเบิดขวด ยิงด้วยหนังสติ๊ก ทำให้การรุดของประชาชนผู้รักชาติต้องวิ่งออกไปซบไล่เพื่อป้องกันประชาชนผู้รักชาติไม่ได้รับอันตราย เพราะทหาร ตำรวจไม่สามารถผลักดันและห้ามปรามมีอบจัดตั้งกลุ่มดังกล่าว มิให้เข้าไปทำร้าย

คุณวีระและประชาชนที่เดินทางมาอย่างสันติ สงบ และอหิงสาได้

ส่วนที่บริเวณพระบรมรูปทรงม้า ร.๕ ที่กลุ่มคนเสื้อแดงชุมนุมใหญ่กันอยู่ ไม่มีใครบุกมาทุบตี ทำร้ายจึงชุมนุมได้อย่างสงบ แต่รัฐบาลก็ไม่ค่อยไว้ใจว่ากลุ่มคนเสื้อแดงจะบุกไปทุบตีทำร้ายในสถานที่อื่น ๆ หรือไม่ เพราะมีพฤติกรรมรุนแรงเช่นนั้นให้เห็นกันอยู่บ่อย ๆ โดยเฉพาะการไปบุกตีทำร้ายชาว พธม.ในที่ต่าง ๆ

แม้ในการเดินทางของคุณวีระ ที่ประกอบด้วยชาว พธม.และประชาชนผู้รักชาติ ก็ยังถูกกลุ่มคนเสื้อแดงเข้ามาบุกตีทำร้าย จนการ์ด พธม.จำต้องต่อสู้ป้องกันคณะประชาชนที่รักชาติที่เดินทางมาปกป้องผืนแผ่นดินไทยอย่างสงบ ทำให้มีภาพการต่อสู้นี้ลงใน น.ส.พ.ยักษ์ใหญ่ฉบับหนึ่ง โดยได้ลง

ชาติสงบ ถ้าเสื้อแดงไม่บุกทำร้ายใคร

เปรียบเทียบกับภาพของคนเสื้อแดงที่ชุมนุมอยู่บริเวณลานพระบรมรูปฯ อย่างสนุกสนาน เหมือนจะให้คนเข้าใจว่าเสื้อแดงไม่รุนแรง แต่ พธม.รุนแรง ทำให้ผมได้เห็นความไม่ชอบธรรมในสังคมไทย และความรุนแรงของกลุ่มคนเสื้อแดง ส่วนชาว พธม.นั้นถูกบุกทำร้ายอย่างเหี้ยมโหดอยู่เสมอ จึงต้องลุกขึ้นสู้ป้องกันตัวเอง และยังเดินทางไป อ.กันทรลักษ์ จ. ศรีสะเกษ เพื่อปกป้องแผ่นดินไทยที่ถูกต่างชาติเข้ามายึดครองอีก ด้วยมือเปล่าอย่างกล้าหาญ ซันติ อหิงสา

ขอสรรเสริญวีรกรรมของคุณวีระ สมความคิด กับชาว พธม.และคนไทยผู้รักผืนแผ่นดินไทย ทุกคนที่กล้าหาญชาญชัย สามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ด้วยความเสียสละเฉกเช่นชาวบ้านบางระจัน ที่พร้อมใจออกมาต่อสู้กับชาวต่างชาติที่มารุกรานแผ่นดินไทยของเรา **๒๕**

สัตว์ดีกว่าคน
ตรงที่สัตว์ก่อกรรมทำบาปได้น้อยกว่าคน
และคนจะดีกว่าสัตว์
ตรงที่คนจะมีทางทำคุณงามความดี
ได้มากกว่าสัตว์

ปทบาทแห่งกรรม

โรงพยาบาลสามสิบเตียงประจำอำเภอ ช่วงนี้
เต็มล้นจนต้องเสริมเตียงออกมาบริเวณทางเดิน
เป็นห้องรวมคนป่วยสารพัดโรค ตั้งแต่เด็กเล็ก
วัยสองสามเดือนจนถึงวัยชราหกลีบเจ็ดสิบ

คนไข้ชายรายหนึ่งนอนป่วยเป็นอัมพาต แต่ไร้
ญาติคอยดูแล เพราะก่อนหน้านี้เสียเมียแม่เป็น
ประจำ ไม่ทำงาน ญาติพี่น้องเบื่อบรรเทา
พอเจ็บไข้ได้ป่วยแต่ละคนก็สายหน้า ไม่มีใคร
ดูคำดูดี เวลาจะถ่ายหนักถ่ายเบา จึงตกหนักที่
ผู้ช่วยเหลือคนไข้และพยาบาลต้องช่วยกัน นาน
หลายวันกว่าจะตามหาญาติให้มาเฝ้าได้

คนไข้หญิงวัยสี่สิบกว่าปีป่วยมะเร็งระยะ
สุดท้าย เมื่อสิบกว่าวันก่อนก็ยังพอดูดี หน้าตายัง
คงสดชื่นทักทายผู้คนที่มาเฝ้าไข้ได้ แต่มาถึงวันนี้
เธอไม่สามารถรับรู้ว่ามีใครมาเฝ้าไข้ ญาติมามาก
น้อยแค่ไหน ได้แต่นอนชมหน้าซุบผอม แต่ขาทั้ง
สองข้างบวมเป่งเคลื่อนไหวไม่ได้

ที่ห้องควบคุมโรคอยู่ท้ายสุดของตึกผู้ป่วยใน

คนไข้เป็นหญิงสาววัยยี่สิบกว่าปี มีไข้และปวดติดเชื้อ ร่างกายซูบผอม ผิวลำดำ ตามแขนเป็นลายจุดคล้ายแผลที่เป็น ๆ หาย ๆ ผิวหายากระด้าง หลายปีก่อนเธอมีผิวขาวสวย แต่พอติดเชื้อโรคร้าย ไม่มียารักษาให้หายขาดได้ วันนี้จึงแทบไม่เหลือร่องรอยเธอคนเก่า

เดียงต่อมา คนไข้หญิงวัยห้าสิบกว่าปี เป็นเบาหวานเรื้อรัง มาอนป้วยด้วยโรคเหนียวอ่อนเพลียหมดกำลัง หลายเดือนก่อนคนไข้รายนี้เคยมานอนรักษาแผลที่ฝ่าเท้าซึ่งใหญ่และลึก เวลาเปิดผ้าก๊อชจะมองเห็นกระดูกตรงฝ่าเท้าสีขาวเป็นซี่ ๆ จึงต้องนอนรักษาทำแผลฉีดยาเป็นเดือน ๆ แล้วส่งต่อไปที่โรงพยาบาลจังหวัด ต่อมาอาการลุกลามจนเท้าดำเน่าเสียไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้น หมอจึงต้องตัดขาเอาเนื้อร้ายทิ้งไป

คนไข้เด็กหญิงวัยสองปี เป็นไข้เลือดออกอยู่ที่เตียงหกได้สามวันแล้ว แม่คงจะเหนื่อยอ่อนเพลียมากกว่าลูกที่เป็นไข้ เพราะเห็นพูปหลับบนเตียงบ่อย ๆ เนื่องจากต้องคอยเฝ้าเช็ดตัวลูกตลอดทั้งวันทั้งคืน ความรักห่วงใยจากพ่อแม่ที่มีต่อลูกนั้นช่างมากเหลือล้นยิ่งใหญ่มากกว่าลูก ๆ จะหาสิ่งใด ๆ มาทดแทนพระคุณนี้ได้

ที่เตียงเสริมตรงระเบียบ เด็กชายวัยสิบปีถูกงูกัด ไม่ทันเห็นว่างูชนิดไหน โชคดีที่เป็นรอยเขี้ยวของงูไม่มีพิษ แต่เพื่อไม่ประมาทก็ต้องนอนรักษาอาการให้ครบกำหนดจนกว่าจะพ้นขีดอันตรายถึงจะวางใจได้

พูดถึงคนถูกงูพิษกัดก็น่ากลัว หลายคนแม้จะรักษาหายแล้วแต่นิวที่ถูุกกัดก็หึงงอพิการไปก็มี ที่จริงโอกาสที่งูกับคนจะมาเจอกันไม่ใช่ง่ายนัก เพราะโดยสัญชาตญาณงูจะหลบคนอยู่แล้ว ยิ่งถ้าคนเมตตาต่อเพื่อนสัตว์โลกด้วยกัน โอกาสที่งูถูกงูพิษกัดก็ยิ่งน้อยลงไปอีก เพราะบุญดีกรรมดีจะคอยตามคุ้มครองอยู่เสมอ

ที่ห้องบัตร ญาติของเด็กที่เกิดใหม่ นำกระดาษที่เจ้าหน้าที่กรอกแล้วมาส่งให้ เพื่อแจ้งต่อนายทะเบียนท้องที่กรณีมีเด็กเกิดใหม่ มี

ข้อความระบุเพศ นามสกุล บ้านเลขที่ ชื่อพ่อแม่ของเด็ก มีหลายรายที่ส่งมาจะมีแต่ชื่อแม่ ส่วนพ่อนั้นระบุว่าไม่ปรากฏ หรือไม่ทราบ นึกถึงจิตใจเด็กที่เกิดมาแล้วไม่รู้ว่าเป็นพ่อ น่าสลดใจไม่น้อย หากแม่ให้ความอบอุ่นแก่ลูกไม่พอ ไม่มีศิลปะในการอบรมเลี้ยงพ้อ โตขึ้นเด็กอาจจะก้าวร้าวเป็นปัญหาสังคม เพราะขาดความอบอุ่นผูกพันในครอบครัว ที่พร้อมหน้าความรักพ่อแม่ลูก ใกล้เที่ยงวัน รถกู้ชีพที่บริการนำส่งคนไข้หนักหรือเจ็บป่วยฉุกเฉินที่ประจำการในสำนักงาน อบต.ทุกตำบล แล่นเข้ามา นำสตรีที่นอนมาในรถเข้าห้องฉุกเฉินด่วน เธอท้องร่วงถ่ายเป็นน้ำจนหมดแรง

ที่ห้องปฐมพยาบาลกำลังเย็บแผลหนุ่มวัยรุ่นที่เมาเหล้าขี่มอเตอร์ไซด์แฉลบลงข้างทาง ได้ยินเสียงร้องโอดโอยไม่หยุด กลิ่นเหล้าผสมกลิ่นคาวเลือดคลุ้งไปทั่ว แถมผสมกลิ่นคาวอุจจาระของคนไข้ท้องร่วงทำให้ผู้อยู่บริเวณนั้นหายใจลำบากยิ่งขึ้น แต่พยาบาลในห้องฉุกเฉินยังคงปฏิบัติหน้าที่ดูแลผู้ป่วยโดยไม่แสดงอาการกับกิริยาใด เพราะเมื่อเลือกเรียนในวิชาชีพพยาบาล ก็ต้องยึดมั่นหน้าที่ให้บริการรักษาคนไข้อย่างเต็มที่

“สัตว์ดีกว่าคนตรงไหน และคนดีกว่าสัตว์ตรงไหน” มีคนถามพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ในรายการตอบปัญหาทางทีวีเพื่อมวลชนมนุษยชาติ พ่อท่านได้กรุณาตอบอย่างประทับใจว่า “สัตว์ดีกว่าคนตรงที่สัตว์จะก่อกรรมทำบาปได้น้อยกว่าคน และคนจะดีกว่าสัตว์ตรงที่คนจะมีทางทำคุณงามความดีได้มากกว่าสัตว์”

เมื่อมีบุญในระดับหนึ่งได้เกิดมาเป็นคนแล้ว แต่ถ้าทำความดีไม่มากพอก็จะเป็นตัวละครที่มีวิบากอกุศลนำส่งให้ก่อเกิดมีความทุกข์ทรมานดิ้นรนอยู่ในสังคม ส่วนผู้ตั้งใจถือศีลทำคุณงามความดี กุศลผลบุญจะส่งให้มีความสุขทั้งกายและใจ มีบุญเป็นที่พึ่งอาศัยไปตลอด ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ศีลให้เกิดสุขตราบเท่าชรา

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสพการณ์ได้ร่วมโศก

● ฟาสาง

ไปครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องสนุก
ไม่ใช่ไปท่องเที่ยว เพื่อความบันเทิง
แต่ไปทำเพื่อประเทศชาติ ไปทำในสิ่งที่ยิ่งใหญ่
ตอบแทนบุญคุณผืนแผ่นดินที่ได้กำเนิด
ไปทำหน้าที่ของประชาชนไทยตามรัฐธรรมนูญ
ที่ต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์

ด้วยใจรักดีต่อแผ่นดิน (๑)

ตอน แผ่นดินนี้ไทยคือเจ้าของ

ยามเย็นวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๒ ฉันออกเดินทางจาก
ย.จ.เชียงใหม่ มุ่งตรงสู่จังหวัดศรีสะเกษโดยรถบัสทัวร์ ร่วมไป
กับคณะ มีอาปอ (ฝนไท) อาอ้อย (ต้นกล้า) อาโก้ (ใจจริง) เพื่อ
สมทบกับพี่น้องชนชาวไทยที่รักชาติในการทำหน้าที่ปกป้องรักษา
ผืนแผ่นดิน ๔.๖ ตารางกิโลเมตรรอบปราสาทเขาพระวิหาร ใน
ขณะที่รถได้เคลื่อนออกจากท่ารถ ไกลออกไปทีละนิดๆ ฉันอด
ถามตัวเองไม่ได้ว่า “กำลังไปทำอะไร? คิดอะไรอยู่ถึงได้ไป”

เพราะการไปครั้งนี้มันไม่ใช่เป็นเรื่องสนุก ไม่ใช่ไปท่องเที่ยว เพื่อความบันเทิงแต่อย่างใด แต่ไปทำเพื่อประเทศชาติ ไปทำในสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ตอบแทนบุญคุณผืนแผ่นดินที่ให้กำเนิด ไปทำหน้าที่ของประชาชนไทยตามรัฐธรรมนูญที่ต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ ไปโดยไม่มีกำหนดกลับ โดยไม่รู้เลยว่าจะต้องพบกับสิ่งใด หรืออาจจะไม่ได้มีชีวิตรอดกลับมาอีกเลยก็เป็นได้ “คิดอะไรอยู่?”

ฉันย้อนถามตัวเองซ้ำอีกครั้ง “ไม่รู้สิ” นั่นเป็นคำตอบที่ตอบตัวเองได้ในเวลานั้น พร้อมกับความรู้สึกที่หลังไหลออกมาแทนคำพูดส่ายหูใด ๆ ฉันไม่ได้คิดถึงความยากลำบาก ไม่ได้คิดถึงภัยอันตรายใด ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น เอ๊ะ! ไม่ใช่ไม่คิดถึงสิ แต่ฉันลืมมันไปเลยเสียด้วยซ้ำ รู้แต่ว่ามันอยู่ในสายเลือดของการเป็นนักต่อสู้ไปซะแล้ว พอรู้ข่าวว่ามีอา ๆ จะเดินทางไปด้วยกัน ใจก็คิดแต่อยากไปเป็นส่วนหนึ่งของชาวไทยผู้รักชาติด้วยอีกคน ส่วนจะมีอะไรเกิดขึ้นนั้นก็คงสุดแท้แต่วิบากกรรมที่ฉันได้สั่งสมมา **“เจอร้ายก็ได้ใช้หนี้ เจอดีก็ได้กินบุญเก่า”** เพราะศาสนาพุทธสอนให้เราเชื่อในกฎแห่งกรรม ฉันเลยไม่รู้สึกลัวว่าต้องห่วงหรือกังวลอะไร เพียงแค่เรามีจิตใจที่ดีที่จะกตัญญูตอบแทนพระคุณของประเทศชาติที่ให้เราเกิด ให้แหล่งพักพิงอยู่อาศัย ให้อาหารตลอดจนทุกสิ่งทุกอย่าง จนได้มีชีวิตรอดจวบจนทุกวันนี้ ก็นับได้ว่าคุ้มค่ากว่าสิ่งอื่นใดแล้ว

เราเดินทางถึงจังหวัดศรีสะเกษในเช้าของอีกวัน ใช้เวลาเดินทางทั้งหมด ๑๓ ชั่วโมง และต้องต่อรถเดินทางไปที่ อ.กันทรลักษ์ ซึ่งเป็นที่ตั้งของพุทธสถานศิระโคกอีกทอดหนึ่ง ตลอดสองข้างทางก็ได้เห็นป้ายข้อความคัดค้านการมาครั้งนี้ของประชาชนที่รักชาติด้วยจิตบริสุทธิ์ ไร้ผลประโยชน์แอบแฝงใด ๆ อยู่ตลอดสองฟากฝั่งถนน

จวนเกือบเวลา ๑๑.๐๐ น. จึงได้ถึงทางเข้าบ้านกระแซง เราเข้าไปยังหมู่บ้านวัฒนธรรม

ศิระโคกด้วยรถของอาผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเป็นแนวร่วมคนไทยผู้รักชาติ ที่มาร่วมภารกิจกู้ผืนแผ่นดินไทยเรากลับคืนมาในครั้งนี้ ได้มีน้ำใจช่วยขับรถรับพวกเราที่หอบหิวข้าวของพะรุงพะรังมากมายเข้าไปส่งยังจุดหมายปลายทางนั้นเป็นความประทับใจแรกของฉัน ซึ่งฉันได้สัมผัสและพบเห็นสิ่งดี ๆ เช่นนี้อยู่เสมอใน ๑๙๓ วันการประชุมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เป็นสิ่งที่บ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พันมิตรฯ และคนไทยผู้มีหัวใจแห่งความรักชาติทุกคนเป็นปัญญาชน ชนชั้นปัญญา ผู้มีการศึกษาและมีจิตใจที่ดีงาม

ในช่วงเย็นวันเดียวกันนี้ ฉันก็ได้รับหน้าที่เป็นผู้ช่วยผู้สื่อข่าวในการเกาะติดสถานการณ์ทางคืนดินแดนรอบเขาพระวิหาร ที่รายการสื่อสารความจริงสู่สายตาประชาชน ผ่านสถานี **โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FMTV)** ฉันได้ไปสัมภาษณ์ความรู้สึก เป้าหมายและความตั้งใจของประชาชนที่มาร่วมภารกิจกู้ชาติ ซึ่งประชาชนที่มานั้นล้วนแต่เป็นชนชั้นกลางเสียส่วนมาก เป็นผู้มีฐานะพอสมควร หลายคนถึงแม้ไม่ได้เป็นคนพื้นเพภาคอีสาน ไม่ได้เคยเห็นปราสาทเขาพระวิหารเลยสักครั้ง แต่ด้วยหัวใจของความเป็นไทย พอรู้ข่าวถึงการรุกรานผืนแผ่นดินอันเป็นที่รักของชาวเขมร และการเพิกเฉยไม่ปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอำนาจรับผิดชอบในบ้านเมือง เหล่าประชาชนชาวไทยผู้รักชาติจะอยู่นิ่งเฉยได้อย่างไร? อย่างน้อยก็ออกมาแสดงจุดยืนของประชาชนชาวไทยให้รู้ว่าแผ่นดินที่ชาวเขมรเข้ามายึดครองนั้นเป็นของไทย จะก้าวล่วงมาอยู่บนแผ่นดินของเราไม่ได้ เราจะไม่ยอมเสียดินแดนแม้แต่เพียงตารางนิ้วเดียว เพราะแผ่นดินนี้บรรพบุรุษของเราได้เอามาเลือกเอาเนื้อและชีวิตเข้าแลกไว้มากมาย จะให้สูญสิ้นไปเพราะคนทรยศต่อชาติบ้านเมืองเพียงไม่กี่คนได้อย่างไร?

และนั่นเป็นคำตอบที่แทบจะเป็นเสียง

เดียวกันของประชาชนชาวไทยผู้รักชาติที่ฉันได้รับ

ภารกิจกู้ชาติของเราจะเริ่มต้นขึ้นในยามเช้า
ของวันพรุ่งนี้ ฉันอดอมยิ้มน้อย ๆ ไม่ได้เมื่อนึกถึง
ภาพตัวเองที่เป็นเด็กผู้หญิงตัวกะเบี๊ยก ไม่มีอาวุธ
ไม่เคยผ่านการฝึกรบ การฝึกวิชารักชาติดินแดน
ใด ๆ มีอยู่แค่สองมือเปล่า พร้อมหัวใจดวง
เดียวกันกับประชาชนไทยอีกหลายพันคนที่รัก

ผืนแผ่นดิน ด้วยใจภักดี จงรักภักดีแด่องค์พระ
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว “ไปทำหน้าที่ ใช้หนี้
แผ่นดินและมาทำบุญ” คำพูดประจำตัวคุณลุง
จำลอง ศรีเมือง ดังแว่วขึ้นมาในโสตประสาท
อีกครั้ง พร้อมไปกับรอยยิ้มและแววตาที่เปล่ง
ประกายด้วยความภาคภูมิใจ พรุ่งนี้จะได้ไปทำ
หน้าที่เป็นวีรของชาติแล้วนะ!! ๒ อ่านต่อฉบับหน้า

แบ่งปัน สรรสาระ

ระยะทางแม้นยาวไกล
หากใจมุ่งมั่น
แม้จะเป็นเพียงก้าวเล็กๆ
แต่ก็สามารถไปถึงที่หมาย
ไม่ต่างกัน

,, ก้าวเล็กๆ ,,

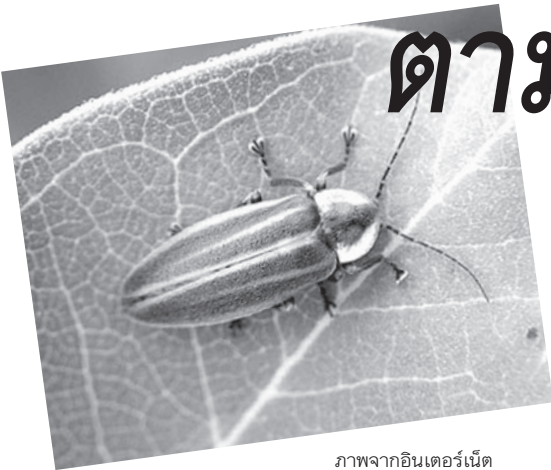
,, ระยะทางแม้นยาวไกล ,, หากใจมุ่งมั่น ,, แม้จะเป็นเพียงก้าวเล็กๆ ,, แต่ก็สามารถไปถึงที่หมาย ,, ไม่ต่างกัน ,,

● ขอบพระคุณ FW.annie buriraim@hotmail.com ●

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณานุญาตให้เผยแพร่ “คินวิญญาน
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

ต้นลำพูแต่ละต้น

เรืองแสงไปด้วยแสงหิ่งห้อยนับแสน ๆ ตัว
เสมือนต้นไม้เปล่งแสงสว่างวูบวาบ
กลางความมืดในยามค่ำคืนอย่างมีชีวิตชีวา

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ช่วงหลัง ๆ ไม่ว่าฉันจะเดินทางไปไหน มักได้ยิน
คนพูดเรื่องหิ่งห้อยกันเป็นช่วง ๆ ทำให้เกิด
คำถามขึ้นในใจตัวเองว่า มีอะไรผิดสังเกตเกี่ยว
กับเรื่องนี้หรือว่าเกิดจากผลกระทบอะไรบางอย่าง
ทำให้บางคนรู้สึกนึกถึงหิ่งห้อย

ฉันเคยได้ยินบางคนพูดว่า เรื่องของธรรมชาติ
เป็นสิ่งเร้นลับ

ผู้ที่มีการฐานจิตใจอิสระถึงระดับหนึ่ง โดย
สัญชาตญาณแล้ว ควรมองทุกสิ่งทุกอย่างได้สอง
แง่สองมุมอย่างเป็นธรรมชาติ

ดังนั้น เมื่อพูดถึงเรื่องธรรมชาติ ก่อนอื่นน่า
จะรู้สึกขบขันใจว่า คือธรรมชาติซึ่งเห็นได้จากกาย
นอก หรือธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากความรู้สึก
ภายในใจตนเอง

ตามรอยหิ่งห้อย

● ระพี สาคริก

อย่างไรก็ตาม หากแต่ละคนมีพื้นฐานการ
เรียนรู้ที่ผ่านพ้นมาจากประสบการณ์ชีวิต ย่อม
มองเห็นลัทธิธรรมได้ว่า ธรรมชาติซึ่งอยู่ในจิตใจ
ตนเองคือพื้นฐานสำคัญที่สุด

หากมองเห็นจุดดังกล่าวแล้วได้ชัดเจน ย่อม
รู้ว่าแท้จริงแล้วธรรมชาติหาใช่สิ่งเร้นลับ จน
กระทั่งทำให้ต้องนำมาถกเถียงกันอย่างกว้างขวางไม่

เมื่อนำเอาเรื่องหิ่งห้อยขึ้นมาพูดกัน ทำให้ฉัน
นึกถึงเรื่องราวของคนยุคก่อน ซึ่งตนได้ยินมา
ตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็ก

ช่วงนั้นในยามค่ำคืน ขณะที่เด็ก ๆ มองเห็นตัว
หิ่งห้อยบินเข้ามาในบ้านทำให้หลายคนรู้สึกตื่นเต้น
หลังจากนั้นจึงแปรสภาพมาเป็นความสนุกสนาน

เมื่อพบว่ามีเด็กคนหนึ่งคนใดวิ่งไล่จับหิ่งห้อย
คนอื่น ๆ จึงมักลุกขึ้นมาไล่ตาม รุมไขว่คว้าตัว
หิ่งห้อยกันอย่างครื้นเครง บางคนถึงกับจับเอาไป
ปล่อยไว้ในมุ้ง ทั้งนี้และทั้งนั้น เนื่องจากช่วงนั้น
คนในเมืองทั่วไปยังกางมุ้งนอนกันเป็นธรรมดา

หลังจากความรู้สึกนึกถึงหึงห้อย กลับมาสู่วิถีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง แม้เพียงช่วงเริ่มแรก แต่ก็ทำให้ข้อมูลเก่า ๆ ซึ่งเข้าไปฝังอยู่ในส่วนลึกของวิญญาณตัวเอง มีโอกาสหวนกลับมาออกมาปรากฏให้เห็นเป็นความจริงเพื่อหวังย้ำความทรงจำถ่ายทอดสู่ชนรุ่นหลัง

ในช่วงนั้น เมื่อผู้ใหญ่สังเกตเห็นเด็ก ๆ ในครอบครัว รุมกันไล่ตามจับตัวหึงห้อย มักร้องล่ำทับออกมาว่า อย่าจับหึงห้อยมาเล่นนะ ระวังมันจะหวนกลับมาทาบด้วยขามรามไหมในครอบครัวเราแตกยับเยิน

ระหว่างนั้นฉันยังเป็นเด็ก จึงไม่ค่อยจะคิดอะไรมากนัก แต่กับรับฟังเอาไว้โดยไม่รู้สึกว่ามันเข้าไปอยู่ในส่วนลึกของหัวใจตัวเองแล้ว อีกทั้งยังนอนสงบอยู่ในนั้นอย่างเป็นธรรมชาติมาเป็นเวลาช้านาน

หลังจากชีวิตผ่านพ้นมาถึงช่วงนี้ ประกอบกับการที่ตัวเองสนใจเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ จากการปฏิบัติ เหนือกว่าการเรียนรู้ในห้องซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากคำสั่งครูและตำรา

นับว่าชีวิตฉันโชคดี ที่มีรากฐานจิตใจเข้มแข็งพอจะช่วยป้องกันไม่ให้อิทธิพลภายนอกมันเข้ามาครอบงำทำลายของจริง ซึ่งอยู่ในใจตนเองได้

ดังนั้น แม้กาลเวลาจะผ่านพ้นมาแล้วร่วม ๗๐ ปี โดยที่ตนไม่ได้คาดหวังอะไรไว้ก่อน หลังจากได้ยินคนพูดเรื่องหึงห้อย จึงทำให้หวนกลับไปค้นหาความจริงจากช่วงก่อน ๆ ทำให้พบว่า ตามที่คนยุคก่อนเคยกล่าวล่ำทับเด็ก ๆ ไว้ว่า อย่าไล่จับหึงห้อยนะ ประเดี๋ยวมันจะหวนกลับมาทาบด้วยขามรามไหลของเราแตกหมด

ฉันเริ่มถึงบางอ้อแล้วว่า แท้จริงแล้วการที่ผู้ใหญ่เห็นเด็กรุมกันไล่จับหึงห้อย ตามประสาของเด็ก ๆ ที่เฮินเฮินนั้น คงไม่นึกถึงผลเสียอันตรายอาจเกิดขึ้นจากเรื่องอื่นซึ่งอยู่รอบข้าง สภาพดังกล่าวอาจไปถึงขั้นทำให้เด็ก ๆ เองนั้นแหละที่ก้าวเข้าไปเหยียบด้วยขามรามไหมภายในบ้านแตกเป็นชิ้น ๆ นอกจากนั้นอาจทำให้ตัวเด็กเอง

ถูกด้วยขามและแก้วแตกบาดเอาอีกด้วย

ถ้าจะกล่าวว่าคนแต่ก่อนใช้กลยุทธ์หลอกล่อเด็กให้เกิดความกลัวก็อาจเป็นได้ แต่ถ้าไม่มองด้านเดียว น่าจะเห็นอีกด้านหนึ่งได้ว่า เพราะคนยุคก่อนมองสิ่งต่าง ๆ โดยไม่ยึดติดอยู่รูปแบบ ดังนั้นสิ่งที่สะท้อนออกมาปรากฏ อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจากการมองในเชิงปรัชญาทำให้แต่ละคนนำไปคิดค้นหาความจริงได้เองก็ได้เช่นกัน

ช่วงหลัง ๆ ตัวหึงห้อยซึ่งเป็นแมลงปีกแข็งตัวเล็ก ๆ ที่บินออกหากินในเวลากลางคืน ซึ่งแต่ก่อนแม้ในเมืองกรุงเทพฯ ก็ยังเห็นได้ทั่วไป แต่มาถึงช่วงนี้มีจำนวนลดน้อยลงไปมาก

ซึ่งแน่นอนที่สุด เมื่อสิ่งใดมีน้อยย่อมทำให้คนรู้สึกสนใจนำมาพูดถึงกันอย่างกว้างขวาง

เมื่อไม่นานปีมานี้เอง ฉันเดินทางไปงานประชุมนานาชาติที่ประเทศมาเลเซีย หลังจากงานเสร็จแล้ว ฝ่ายเจ้าภาพได้จัดรายการนำเที่ยวออกไปสัมผัสวัฒนธรรมชาติที่อยู่นอกเมือง

ก่อนออกเดินทาง ฉันได้รับรายละเอียดแจ้งไว้ว่า ส่วนหนึ่งจะนำไปชมสวนหึงห้อย ซึ่งตอนแรกหลังจากรับทราบแล้ว ตัวเองก็ยังมองไม่เห็นภาพว่า สวนหึงห้อยที่เจ้าภาพจะนำไปชม มีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร

การเดินทางออกจากเมือง กว่าจะไปถึงสวนดังกล่าวก็เป็นเวลาพลบค่ำมากแล้ว เขาจัดให้เรารับประทานอาหารค่ำจนกระทั่งเสร็จเรียบร้อย หลังจากนั้นความมืดจึงเข้ามาปกคลุมบริเวณพื้นที่เอาไว้อย่างรอบ

เราไปถึงสวนจึงรู้ว่า มันเป็นส่วนธรรมชาติที่มีความพร้อมเกี่ยวกับการดำรงชีวิตของหึงห้อย

ฉันมีโอกาสสัมผัสกับลำน้ำชายฝั่งทะเล ซึ่งมีน้ำกร่อย อีกทั้งบริเวณนั้นเป็นป่าชายเลน โดยที่สองปากฝั่งน้ำ มีต้นลำพูขึ้นเรียงรายเป็นระยะทางยาวหลายกิโลเมตร

ฉันสังเกตเห็นว่า ผู้ทำหน้าที่จัดการนำชมครั้งนั้น ได้เข้าไปซื้อบัตรผ่าน หลังจากนั้นจึงนำเสื้อชูชีพสำหรับเดินทางทางน้ำมาแจกคนละตัว

อีกทั้งมีกล่องใส่ขนมและน้ำผลไม้ขวด มามอบให้เราทุกคน

หลังจากเดินลงไปยังท่าน้ำ จึงมองเห็นว่ามีเรือแจวซึ่งติดตั้งหลักแจวเอาไว้สองข้างโดยใช้คนแจวคนเดียว

เราถูกจัดให้ลงไปนั่งในเรือลำละ ๔ คน หลังจากนั้นคนแจวจึงเริ่มทำงานด้วยความระมัดระวัง แม้กระทั่งเสียงแจวกระทบน้ำก็แทบไม่ได้ยินนอกจากนั้นยังห้ามให้ถ่ายภาพ เนื่องจากท่ามกลางความมืด การถ่ายภาพจำเป็นต้องใช้แสงไฟเทียม จึงอาจมีผลทำให้ตัวหิ่งห้อยตกใจ

ระหว่างนั่งไปในเรือ ฉันมองเห็นต้นลำพูแต่ละต้นเรืองแสงไปด้วยแสงหิ่งห้อยนับแสน ๆ ตัวเสมือนต้นไม้เปล่งแสงสว่างวูบวาบกลางความมืดในยามค่ำคืนอย่างมีชีวิตชีวา

ฉันทราบเบื้องหลังว่า บริษัทธุรกิจซึ่งทำเรื่องนี้ ได้รับสัมปทานจากรัฐบาลท้องถิ่น จึงทำหน้าที่อนุรักษ์สภาพแวดล้อมไว้อย่างเข้มงวด ทั้งนี้และทั้งนั้นทำให้เข้าใจว่า อำนาจรัฐใช้ธุรกิจเอกชนเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์ ดังที่กล่าวกันว่าพบกันครึ่งทาง หรืออีกนัยหนึ่งคือแนวร่วมระหว่างภาครัฐกับเอกชน ซึ่งนำมาใช้ในการอนุรักษ์แทนการนำมาใช้กำหนดโครงสร้างเอารัดเอาเปรียบคนระดับล่าง

ฉันทราบภายหลังว่า ความคิดดังกล่าวได้ถูกนำมาใช้ในเมืองไทยด้วย แต่คนท้องถิ่นยังไม่สนใจมากเท่ากับการเที่ยวตามศูนย์การค้า

มีผู้ถามฉันว่า ทำไมตัวหิ่งห้อยจึงต้องอยู่กับต้นลำพู ฉันคิดว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างในธรรมชาติซึ่งยังคงพึ่งพาซึ่งกันและกัน ดังเช่นกล้วยไม้กับเชื้อรากลุ่มหนึ่ง แม้หิ่งห้อยกับต้นลำพูก็เช่นกัน ตัวหนอนหิ่งห้อยมีธรรมชาติที่อาศัยรากต้นลำพูซึ่งโผล่ขึ้นมาจากพื้นเลนเป็นที่อยู่ร่วมกับการหาอาหาร จึงทำให้แม่บินจากไปไกลไม่ได้นาน ในที่สุดต้องหวนกลับมาสู่ที่เก่า

เช่นเดียวกับมนุษย์ซึ่งอยู่ร่วมกันในครอบครัว ถ้าผู้ใหญ่รู้นิสัยอันเป็นธรรมชาติของลูกหลาน แม้

ว่าลูกหลานจะออกไปไหน หากผู้ใหญ่ไม่รู้สึกรู้เป็นทุกข์ แต่หวนกลับมาปฏิบัติตัวเพื่อสร้างความรู้สึกรับรู้ใจให้สัมผัสได้อย่างชัดเจนอยู่ตลอดเวลา ลูกหลานย่อมจากไปไม่ได้นาน ในที่สุดก็หวนกลับมาสู่ที่เดิมอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์

อนึ่งฉันจำได้ว่า มีคำพังเพยซึ่งคนยุคก่อนร้อยกรองเอาไว้ในเชิงเปรียบเทียบว่า หิ่งห้อยตัวน้อย ๆ ฤจะแข่งกับแสงจันทร์ คำพังเพยดังกล่าวน่าจะมุ่งความหมายไปยังประเด็นของการเปรียบเทียบระหว่างชีวิตเล็ก ๆ กับผู้ยิ่งใหญ่ เพื่อเตือนสติคนให้คิดทบทวนใหม่ว่าอย่าพึ่งนำตัวน้อย ๆ ของตนไปเปรียบเทียบกับความยิ่งใหญ่ของผู้อื่น เพราะจะกลายเป็นการดูถูกตัวเองจนเป็นนิสัย หากควรถือความจริงซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจเอาไว้ให้มั่นคงอยู่ได้

หากนำตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนที่มียุทธิพลเหนือกว่าตน ย่อมมีผลหวนกลับมาทำให้รากฐานจิตใจห่างจากความจริงมากขึ้น ผลที่ปรากฏก็คือ ชีวิตตัวเองอันควรมองเห็นโอกาสดำเนินต่อไปอย่างรู้เหตุรู้ผล กลับจำต้องจมลงไปสู่ภาวะมืดมนลึกซึ้งยิ่งขึ้น

สิ่งที่กล่าวมาแล้ว มีตัวอย่างให้เห็นได้ชัดเจน คือ การที่คนไทยผู้มีโอกาสขึ้นไปอยู่ระดับสูงคิดว่า ถ้าไม่เร่งพัฒนาสังคมให้ก้าวหน้าเร็วขึ้นย่อมไม่ทำให้สามารถตามคนชาติอื่นได้ทัน

ผลที่ปรากฏเห็นชัดในปัจจุบันก็คือ ยิ่งมุ่งทิศทางออกไปสู่ด้านหน้าหรือขึ้นสู่ที่สูง ผลอันพึงได้รับซึ่งติดตามมา ยิ่งทำให้คนไทยทั้งชาติจำต้องตกเป็นทาสชนชาติอื่นลึกซึ้งยิ่งขึ้น

แม้เริ่มต้นจากเรื่องหิ่งห้อยเป็นสัตว์ตัวเล็ก ๆ ชนิดหนึ่ง หากเกิดจากความจริงซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจบุคคลผู้มีความมั่นคงแข็งแรง ย่อมช่วยให้สามารถสืบสานเหตุผลไปถึงขั้นเรียนรู้ความจริงจากชีวิตมนุษย์ทุกคนได้อย่างลึกซึ้ง

ดังนั้น แม้เราแต่ละคนจะเป็นคนตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง ถ้าไม่นำตัวและใจไปเปรียบเทียบกับความยิ่งใหญ่ของผู้อื่น ย่อมไม่สร้างปมด้อย จน

กระทั่งทำให้ตัวเองจำต้องตกเป็นทาส หรือไม่รู้สึกรู้สีกหักท้อถอย หากหวนกลับมามุ่งมั่นปฏิบัติจากความจริงซึ่งมีอยู่ในรากฐานจิตใจแล้ว ย่อมยืนหยัดบนพื้นฐานซึ่งตนมีอยู่แล้วได้อย่างสง่างาม อีกทั้งยังทำให้คนทั่วไปรู้สึกเคารพรักและศรัทธาแน่นหนายิ่งขึ้น

ดังนั้น บุคคลใดที่ชีวิตการทำงาน ตกอยู่ในสภาพที่เรียกกันว่า ตัวเล็ก ๆ หากสามารถรักษารากฐานการพึ่งตนเอง เอาไว้ให้มั่นคงอยู่ได้ ย่อมไม่น่าจะไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นซึ่งมีอำนาจและทรัพย์สินเงินทองเหนือกว่า

หากควรภูมิใจในคุณค่าความเป็นคนซึ่งตนมีอยู่แล้ว นอกจากไม่ทำให้รู้สึกมีปมด้อย ยังสามารถยืนหยัดอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมซึ่งมีหลายคนที่มีเครื่องประดับประดานานาชนิดอยู่เหนือตนได้อย่างภาคภูมิใจทำให้ในสายตาผู้อื่นรู้สึกว่า มีความสง่างามอย่างสมศักดิ์ศรี

๕ อ่านต่อฉบับหน้า

ขอแสดงความยินดี ครบรอบ ๑๕ ปี “เราคิดอะไร”

ทกก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์
คุณภาพมาตรฐาน

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

นิทานเรื่อง....แม่มด อ่านก็ที ๆ ก็ชอบ

แบ่งปัน สรรสาระ

กาลครั้งหนึ่ง...อาเธอร์ถูกจับและจะประหารชีวิต แต่กษัตริย์เสนอให้เขาเป็นอิสระ ถ้าหากสามารถตอบปัญหาแสนยากข้อหนึ่งได้ถูกต้อง อาเธอร์มีเวลาหาคำตอบ ๑ ปีเต็ม ถ้าตอบไม่ได้ ก็จะถูกประหาร คำถามนั้นคือ **สิ่งที่ผู้หญิงต้องการจริง ๆ คืออะไร ?**

ปัญหาช่างยากเย็นแม้นักปราชญ์ยังงุนงง เขากลับไปยังอาณาจักรของเขา และเริ่มหาคำตอบจากทุกผู้คน แต่ไม่มีใครให้คำตอบที่น่าพอใจได้ คนส่วนมากจะแนะนำให้เขาไปปรึกษาเรื่องนี้กับยายแม่มดแก่ ซึ่งน่าจะเป็นผู้เดียวที่จะรู้คำตอบ แต่ราคาค่าปรึกษาคงจะแสนแพง

แล้ววันสิ้นปีก็มาถึง อาเธอร์ไม่มีทางเลือกอื่น แม่มดตกลงจะให้คำตอบ แต่อาเธอร์ต้องยอมรับเงื่อนไขแลกเปลี่ยนก่อน **นางแม่มดต้องการแต่งงานกับกาเวน อัศวินผู้ทรงเกียรติสูงสุดของเหล่าอัศวินโต๊ะกลม และเป็นเพื่อนที่สนิทที่สุดของอาเธอร์**

อาเธอร์หนุ่มถึงกับสยอขงขวัญเพราะยายแก่หลังโกงมีฟันเหลือทีเดียว ตัวเหมือนเหมือนโกล้อม ชอบทำเสียงประหลาดน่ารังเกียจ เขาปฏิเสธที่จะให้เพื่อนรักแต่งงานกับหล่อน ฝ่ายกาเวนพอได้รับรู้ถึงข้อเสนอนั้น เขายอมแต่งงาน เพื่อชีวิตของอาเธอร์ และการดำรงอยู่ของอัศวินโต๊ะกลม

และยายแม่มดก็ให้คำตอบแก่ของอาเธอร์

‘สิ่งที่ผู้หญิงต้องการจริง ๆ ก็คือการได้เป็นตัวของตัวเอง’

ทุกคนทราบได้ทันทีว่าแม่มดได้กล่าวอมตะวาจาอันยิ่งใหญ่และอาเธอร์ก็รอดพ้นจากการประหารแน่นอน และก็เช่นนั้นจริง

แต่ทว่า...งานแต่งงานของกาเวนกับนางแม่มดช่างเหลือรับจริงๆ กาเวนส่งผ้าผืนปกติดึงสุภาพอ่อนน้อม ฝ่ายนางแม่มดเม้านั้นออกกลายนิสัยเลวสุดเดช ทั้งกินมูมามด้วยสองมือ ทั้งเรอ ผายลม ทุกผู้คนต่างรู้สึกอึดอัด และแล้วยามค่ำของวันส่งตัวก็มาถึง

กาเวนปลอบใจตัวเองพร้อมรับคืนสยอ เขาก้าวเข้าสู่ห้องวิวาห์ ช่างไม่เชื่อสายตาตนเอง!!!! หญิงสาวแสนสวยที่สุดที่เคยพบพานนอนรออยู่เบื้องหน้า กาเวนงุนงง ? สาวแสนสวยเฉลยว่า

เพราะกาเวนช่างแสนดีกับหล่อน (ยามเป็นแม่มด) ดังนั้น ครั้งหนึ่งของวัน เธอจะอยู่ในสภาพพิกลพิการน่ารังเกียจ ส่วนอีกครึ่งหนึ่งของวัน เธอจะอยู่ในร่างแสนสวยนี้

กลางวันเขาอยากให้เป็นแบบไหน กลางคืนอยากให้เป็นแบบไหน ?

คำถามช่างโหดร้าย!!! กาเวนไตร่ตรอง หญิงสาวสวยยามกลางวันเพื่ออวดเพื่อนฝูง กลางคืนอยู่สองต่อสองเป็นยายแม่มด ? หรือว่าเขาควรที่จะเลือกยายแม่มดตอนกลางวัน แล้วได้สาวสวยเพื่อเรียงระบำยามค่ำคืนดี ??

คุณล่ะจะเลือกอย่างไร ??? (หยุดคิดสักนิดก่อนดูคำตอบ)

กาเวนตอบว่า **‘เขาขอมอบให้เธอเป็นผู้ตัดสินใจเลือกเอง’** เมื่อได้ยินดังนั้น เธอจึงประกาศก้องว่าจะสวยตลอดเวลา เพราะเขาได้ให้ความเคารพและให้เธอเป็นตัวของตัวเอง

นิทานเรื่องนี้ สอนให้รู้ว่า...

๑. ผู้หญิงไม่ว่าจะสวยหรือจะน่าเกลียด ลึก ๆ ช่างในเธอก็คือ แม่มด

๒. ผู้หญิงจะกลายเป็นแม่มด หรือเป็นสาวแสนสวยเมื่อไหร่ ขึ้นอยู่กับความประพฤติของผู้ชาย

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●

หลักสำคัญอาหารที่มีโปรตีน
ใช้โปรตีนอย่างเดียว+ผัก
อาหารแป้ง ห้ามกินกับโปรตีน
แป้งต้องกินกับผัก

อาหารเพื่อสุขภาพ ตอนที่ ๐ ที่ยั่งยืนแข็งแรง

การกินอาหารควรที่จะเลือกกินอาหารให้
ถูกต้อง ดังเช่น...

คนจีน-ญี่ปุ่น-ยุโรป จะกินชุปก่อนอาหาร
กินโปรตีนกับสลัดผักแล้วจึงจะกินแป้งกับผัก

อาหารไทยโบราณ มีแกงจืด, แกงเลียง, แกง
เขียวหวาน, แกงเหลืองที่ใช้ น้ำมะขามเปียก (ช่วย

เพิ่มรสชาติ, ช่วยย่อย ทำให้ไม่อืด) ตามด้วยข้าว
กับผักน้ำพริกต่างๆ ส่วนโปรตีนกินล้วน ๆ คู่กับผัก

หลักสำคัญอาหารที่มีโปรตีน ใช้โปรตีน
อย่างเดียว+ผัก

อาหารแป้ง ห้ามกินกับโปรตีน
แป้งต้องกินกับผัก

สาเหตุเพราะ ‘น้ำย่อย’ ของเราสามารถย่อยโปรตีนชนิดแรกให้เป็นกรดอะมิโนได้ แต่ชนิดที่สองย่อยไม่หมด จึงกลายเป็น ‘แอมโมเนีย’ และ ‘ยูเรีย’ ทำให้ฮีตมีนกินอาหารต่อไม่ได้มาก จำเป็นจะต้องมี ‘ผัก’ เข้าไปผสมอยู่ตลอดเวลา

ส่วน “ขนมหวาน” หรือ “ผลไม้หวาน” ควรกินก่อนอาหาร เพื่อเรียกน้ำย่อย

ผลไม้ที่กินหลังอาหารได้ จะต้องเป็นผลไม้ที่มีเอนไซม์ย่อยในตัวเอง มี...มะละกอ สับปะรด มะม่วงเปรี้ยว-หวาน มะขามเปรี้ยว-หวาน ถ้าผลไม้ที่ไม่มีตัวย่อยเอง จะต้องโปรอให้แบ่งและโปรตีนย่อยก่อน ๓-๔ ชม. จึงเกิดการหมักเป็นแก๊สเป็นแอลกอฮอล์

“น้ำ” ไม่ควรดื่มหลังอาหาร ควรดื่มก่อนอย่างน้อย ๆ ๑ ชม./และหลัง ๒ ชม. เพราะจะทำให้ น้ำย่อยเจือจางย่อยอาหารไม่ได้ เกิดการอืด ยิ่งกินอาหารคำตึมน้ำคำยิ่งแย่มาก ๆ ถ้าเป็นน้ำเย็นหรือน้ำแข็งอีกด้วยยิ่งจะทำให้ฮีตมีนขึ้นไปอีก การที่เราต้องดื่มน้ำตามมาก ๆ เพราะในอาหารที่เรากินมีรสเค็มจัดและมีผงชูรสทำให้คอแห้ง จึงต้องดื่มน้ำไปชำระล้างออก [ควรดื่มน้ำตั้งแต่ตื่นนอนเป็นน้ำอุ่นก่อนหรือชาร้อน ๆ จนถึงบ่าย ๓ โมงเป็นเวลาที่เราร่างกายจะขับน้ำทิ้ง (กระเพาะปัสสาวะและไต) จะได้ไม่ตึงกลางดึก]

“อาหาร” ต่าง ๆ ที่ผ่านความร้อนแล้ว ไม่ควรกินเลย ๓-๕ ชม. เพราะจะหมดพลัง เป็นขยะกากอาหารที่ไม่มีประโยชน์ อย่าเสียดายนำไปหมักเป็นปุ๋ย ควรทำอาหารใหม่ ๆ สด ๆ ร้อน ๆ กิน จะดีต่อสุขภาพมากกว่า และไม่ควรนำไปเก็บไว้ในตู้เย็นยิ่งจะเป็นพิษหนัก (ตู้เย็นคือโลงศพ) ควรกินอาหารมื้อเช้าเป็นหลักระหว่าง ๗ โมงเช้า ๙ โมงเช้า (กระเพาะอาหาร) ถ้าจะกินตอนเย็นควรก่อน ๖ โมงเย็นและเป็นอาหารที่เบา ๆ ก่อนนอน ๓ ชม. คือ ๓ ทุ่ม

‘ผัก-พืช-ผลไม้-โปรตีนทุกชนิด’ ถ้าเราไม่แน่ใจว่าไร้สารพิษจริง ก็ควรจะล้างน้ำแรกเอาดินออกเสียก่อน แล้วนำไปแช่น้ำส้มสายชู ๑ ชต.

ต่อน้ำ ๑ ลิตร ประมาณ ๓๐-๔๐ นาที จึงเอาออกมาพักให้สะเด็ดน้ำ ผัก-ผลไม้ที่เหี่ยว ๆ จะสดและกรอบขึ้นมาเพราะได้โอโซน ผลไม้ไม่ควรเก็บใส่ตู้เย็น ส่วนผักควรใส่อ่างพลาสติกคลุมผ้าที่ชุบน้ำให้เปียกอยู่ตลอดเวลา จะพอเก็บได้วัน ๒ วัน ถ้ากินสดได้เป็นดีที่สุด

‘ข้าว’ ควรจะเป็นข้าวกล้องเพราะจะมี‘รำ’จำนวนมาก ช่วยทำความสะอาดลำไส้ และปรับค่าความเป็นกรด-ด่างของเลือด ยิ่งได้เพาะให้งอกก่อน ก็ยิ่งจะเป็นแป้งที่ย่อยง่าย สามารถกินกับโปรตีนได้ และควรจะหุงข้าวหรือทำอาหารในหม้อดิน หม้อ-กระทะทองเหลือง หม้อเคลือบ หม้อสเตนเลส ห้ามใช้หม้อไฟฟ้าเพราะเป็นอะลูมิเนียม (ทำให้สมองฝ่อ ถ้ายังโดนของเปรี้ยวจะทำให้ปวดท้องเป็นพิษ)

‘แป้ง’ ควรใช้ ‘แป้งท้าวยายม่อม’ (แก้ไข้-ปวดท้อง) อย่าใช้แป้งมันสำปะหลัง มี ‘แป้งข้าวกล้อง’ ทำเป็นเส้นก๊วยจั๊ว หัวบุก ทำเป็นลูกชิ้นปลาหมึก กุ้ง (ไม่ต้องผสมเห็ด), ‘เนื้อมะพร้าว’ (เป็นแป้งที่มีใยอาหารสูง) หัวเผือก, หัวมันเทศ, หัวถั่วพู

‘โปรตีน’ จากพืช

-มี ‘เห็ด’ ใช้ ๓ อย่างขึ้นไป จะไม่คันตา (เห็ดป่าใช้ชนิดเดียวได้)

-มี ‘ถั่ว’ ต่าง ๆ (ไม่ใช่ถั่วเหลือง) ใช้ทีละอย่าง ถ้าจะใช้หลายอย่างต้องนำถั่วมาเพาะให้งอกก่อน ถ้าจะทำกับที่ จะกินกับข้าวได้อย่าใส่โปรตีนเช็บุก, ถั่วเพาะงอก, สาหร่ายกับผักต่าง ๆ

-มี ‘วุ้นเส้น’ (ไม่พอกลิ)

-มี ‘แป้งหมี่กิน’ คือ คลูเตน (โปรตีนจากข้าวสาลี) โดยการนำแป้งหมี่กินมานวดผสมกับน้ำ ใส่เครื่องเทศ, พริกไทย, กระเทียม, หอม, เกลือ นำนานึ่ง ทำเป็น หมูยอ ใช้ยากับผัก (อย่าเอาไปกินกับข้าว) หรือจะเอามาอบแห้งเป็นแค้บนำมาต้มหรือทอด (กับน้ำมันมะพร้าวเท่านั้น) ทำอาหารใส่ผักเยอะ ๆ (อย่าไปกินกับข้าว)

‘ถั่ว’ เมล็ดถั่วแห้งต่าง ๆ มี... ถั่วมะแฮะ

ถั่วเขียว ถั่วดำ ถั่วขาว ถั่วลันเตา งา ถั่วลิสง

ส่วน **‘ถั่วพู’** ที่มีโปรตีนสูงที่สุดกว่า **ถั่วเหลือง** (ซึ่งไม่ใช่พืชท้องถิ่นบ้านเรา มีพิษ, ย่อยยาก ถูกตัดต่อพันธุกรรมไปแล้ว) อย่ากินแต่ฝักอ่อนเก็บ **กินใบแทน** (จากล่าง อย่าเด็ดยอด) เพราะใบมีรสชาติเช่นเดียวกับฝักอ่อน เมื่อเก็บใบจะทำให้ ออกดอกกลายเป็นฝัก ควรรอเก็บเมื่อเป็นถั่วแห้ง สามารถนำมาทำอาหารได้ทุกอย่างเหมือน ถั่วเหลือง หัวก็กินได้ดีเป็นถั่วอายุยืน

เมล็ดถั่วแห้ง เก็บทุกชนิด สามารถนำมา ‘หมัก’ ทำเป็น **เต้าเจี้ยว ซีอิ๊ว กะปิ ปลาร้า เต้าหู้ยี้** ได้ ส่วน **มิโซะ** ของญี่ปุ่น ทำจาก **ถั่วแดง** เมล็ดเล็ก **แทนเม** ของอินโดนีเซียทำจาก **ถั่วพู** ทางใต้จะทำ **กะปิหวาน** โดยใส่น้ำตาลปีบจาก มะพร้าว

วิธีการเพาะถั่ว ๕ สิ่ง ล้างถั่วแต่ละชนิด โดยแช่น้ำเกลือ ๑๕ นาที แช่น้ำส้มสายชูต่ออีก ครึ่งชม. แล้วนำเอาน้ำต้มเดือด ๆ ลวก เทลงไป แช่ถั่ว (แยกภาชนะกัน) เพื่อทำให้ถั่วสะอาด **ใช้เวลา ๖ ชม.** จึงเอาขึ้นจากน้ำให้สะเด็ดน้ำ ใส่ใน ตะแกรงที่ปูผ้าขาวบางรองไว้และคลุมผ้าด้านบนถั่ว ทิ้งเอาไว้อีก **๑๘ ชม.** ถั่วแต่ละชนิดก็จะงอกออกมา น้อย ๆ กลายเป็นแฉ่ง ที่สามารถดูดซึมและ ย่อยได้ง่าย

นำมากินสด ๆ ทำ **‘ยำ’** ใส่หอมแดง ต้นหอม เกลือ พริก บีบมะนาวคลุก ๆ รวมกัน (ทางอินเดีย จะมีขายอยู่ทั่วไปใส่ในกรวยกระดาษ) ถ้าจะ ‘ทอด’ ก็ได้ แต่ต้องเป็นถั่วงอกก่อนและทอดในน้ำมัน มะพร้าวทึบเย็นเท่านั้น

นำถั่วไปนึ่งให้สุก แยกนึ่งในหวด เพราะถั่ว แต่ละชนิดสุกไม่พร้อมกัน สามารถนำเอาไปทำ **แกง ถั่ว** ทำ **แทนม** ทำ **ถั่วเน่าแผ่นตากแห้ง** เก็บไว้ใช้ ทำอาหารได้หลายประเภท บดป่นใส่ผงพะโล้เป็น **ถั่วพะโล้** (หมูพะโล้) ทำเป็น **ถั่วลั๊ว** (หมูลั๊ว) ใส่ เต้าหู้ยี้ทำเป็น **ถั่วแดง** (หมูแดง) สามารถกินกับ ข้าวได้เป็นข้าวหน้าต่าง ๆ หรือนำไปทำกินกับ

เส้นต่าง ๆ ได้โดยไม่เป็นอันตราย ไม่อืด ย่อยง่าย **เพราะแฉ่งไม่ควรจะกินกับโปรตีนเด็ดขาด** ส่วนโปรตีนก็กินได้ทีละอย่าง

‘น้ำมัน’ น้ำมันชนิดเดียวที่สามารถนำมาทอด มาผัดผ่านร้อนได้และใช้แทนเนยในการทำขนมได้ คือ **‘น้ำมันมะพร้าว’** เพราะเป็นน้ำมันอิ่มตัวที่จุด เดือดสูง (อยู่ตัว) ไม่เกิดอนุมูลอิสระได้ง่าย เป็น ไขมันชนิดเดียวในโลกที่มีแคลอรีต่ำไม่มีคอเลสเตอรอล ไม่มีไขมันทรานซ์ เป็นสารปฏิชีวนะ ธรรมชาติที่ดีที่สุดในโลก เสริมภูมิคุ้มกัน (**กรดลอริก**) คือ **น้ำมันมารดา**ต่อต้านอนุมูลอิสระ ชะลอการเสื่อมของเซลล์ได้ดี (**วิตามินอี**)

น้ำมัน ที่ผ่านกรรมวิธีทึบร้อนทุกชนิดนำมา ทอด-ผัดหลายหนไม่ได้ เป็นสารก่อมะเร็ง และ น้ำมันต่าง ๆ ที่ทึบเย็นไม่ควรจะเอามาผ่าน ความร้อน (ผัด-ทอด) เพราะน้ำมันทุกชนิดเป็นไขมันไม่อิ่มตัว ใช้กินได้โดยไม่ผ่านความร้อน แต่ ‘น้ำมันมะพร้าว’ สามารถกินผ่านร้อนก็ได้ไม่ผ่าน ร้อนก็ได้ เป็นน้ำมันที่ปลอดภัยที่สุด

วิธีทำ ‘น้ำมันมะพร้าว’ ทึบเย็น อย่างง่าย ๆ (ทำเองได้)

นำเอาเนื้อมะพร้าวมาขูดและคั้นเอาน้ำกะทิ ด้วยน้ำอุ่น ๆ เอาทั้งหัวทิ้งทางกะทิบรรจุใส่ถุง พลาสติกมัดถุงให้เรียบร้อย นำเข้าตู้เย็นที่ช่อง ธรรมดา เพราะน้ำมันมะพร้าวจะเป็นไขที่อุณหภูมิ ต่ำกว่า ๒๗ องศาเซลเซียส ส่วนน้ำจะแข็งตัวที่ ต่ำกว่า ๐ องศาเซลเซียส เมื่อน้ำมันมะพร้าวเริ่ม แข็งตัวและแยกตัวกับน้ำ นำถุงออกจากตู้เย็น เจาะกันถุงให้น้ำออก แล้วเอาก่อนไขมันมะพร้าว ที่เป็นไขมาวางบนผ้าขาวบาง หรือกระดาษกรอง กาแฟ รอให้ละลายกลายเป็นน้ำมันใสที่อุณหภูมิ ปกติ เก็บบรรจุขวดไว้ใช้ได้หลายปี ถ้าเกิดหิน ก่อนใช้นำเอาใบมะกรูด ขิง หอมแดง ใบชะพลู ใบเตย ลงไปทอดในน้ำมันก่อนแล้วตักออกก็จะ ลดกลิ่นได้...

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

การพิจารณาคดีนัดแรก

• ภาพ www.oknation.net/blog/nuntawutsurat

วันนัดพิจารณาคดีนัดแรกนั้น ศาลต้องคำนึง อยู่สามประการ คือ ต้องตรวจสอบบุคคลที่ อ้างว่าเป็นตัวจำเลยที่อยู่ต่อหน้าศาลว่าเป็นตัว จำเลยจริงหรือไม่ อีกประการหนึ่งต้องอ่านและ อธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง และประการที่สามต้อง สอบถามจำเลยเรื่องทนายความตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๗๓ เพราะบทบัญญัติดังกล่าวนี้เป็นบทบัญญัติที่ให้ความคุ้มครองแก่จำเลยในการพิจารณาคดีของ ศาล จึงเป็นหน้าที่ของศาลชั้นต้นที่จะต้อง สอบถามจำเลยก่อนเริ่มพิจารณาว่ามีและ ต้องการทนายความหรือไม่ ถ้าไม่มีต้องมีคำสั่ง ขอร้องและตั้งทนายความขอแรงให้จำเลยก่อน สืบพยาน กรณีศาลชั้นต้นมิได้สอบถามจำเลย ว่าต้องการทนายหรือไม่ก่อนเริ่มพิจารณา แต่ ต่อมาปรากฏว่าจำเลยได้แต่งตั้งทนายความเข้า มาเองพร้อมยื่นคำให้การปฏิเสธ และ ทนายความได้ว่าความให้จำเลยตลอดมา จึงถือ ว่ากระบวนการพิจารณาดังกล่าวนั้นชอบด้วย กฎหมายแล้ว

กรณีสอบคำให้การจำเลย ถ้าจำเลยให้การ รับสารภาพ การจดคำให้การจำเลยนั้นศาลจะ ระบุเรื่องอายุไว้ด้วย ถ้ากรณีมีข้อสงสัยว่าจะเป็น เด็กหรือไม่ ศาลจะจดวัน เดือน ปีเกิดไว้ด้วย ส่วนเรื่องอาชื่อนั้นศาลต้องจดให้ชัดเจนเพราะจะ เป็นประโยชน์ในการใช้ดุลพินิจกำหนดโทษ โดยเฉพาะต้องสอบจำเลยเรื่องเคยต้องโทษ พันโทษ เพราะจะได้รับประโยชน์ตามพระราชบัญญัติล้าง มลทิน หากโจทก์ขอให้ปรับโทษต่อจากคดีใด ต้อง สอบถามจำเลยให้ชัดว่าเป็นบุคคลคนเดียวกันกับ จำเลยในคดีนั้นหรือไม่ หากโจทก์มีคำขอให้ปรับ โทษที่รอกการลงโทษไว้

คดีที่จำเลยให้การรับสารภาพ แม้ศาลมี อำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้โดยไม่ต้องสืบ พยาน หากยังไม่แน่ใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดจริง หรือไม่ ศาลจะสืบพยานหลักฐานต่อไปก็ได้ มิใช่ ต้องฟังตามคำรับสารภาพของจำเลย และตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๒๔ ศาลมีอำนาจสืบพยานโดยพลการได้

กรณีจำเลยให้การรับสารภาพและขอให้รอก

การลงโทษนั้นถ้าผู้เสียหายแถลงไม่ติดใจเอาความ ศาลก็จะอ่านคำร้องให้ผู้เสียหายและโจทก์จำเลย ฟัง ว่าผู้ใดจะคัดค้านประการใดหรือไม่

คดีที่ฟ้องมาหลายข้อหาด้วยกัน เช่น ลักทรัพย์ หรือรับของโจร ประมาทหรือเจตนา ยักยอก หรือฉ้อโกง เป็นต้น เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ในข้อหาความผิดใดต้องระบุค่าให้การให้แน่ชัด ไม่ใช่จดว่าจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง เพราะไม่แน่ว่าฐานใด มิฉะนั้นศาลไม่สามารถ พิพากษาลงโทษจำเลยได้ กรณีจำเลยให้การรับ สารภาพฐานรับของโจร ศาลจะสั่งให้จำเลยคืน หรือใช้ราคาทรัพย์ก็เฉพาะทรัพย์ที่จำเลยรับไว้ใน ความผิดฐานรับของโจรเท่านั้น

กรณีสืบพยานประกอบคำรับสารภาพนั้น ต้องเป็นคดีที่อัตราโทษจำคุกขั้นต่ำตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไปหรือหนักกว่านั้น โจทก์ต้องสืบพยานประกอบ คำรับสารภาพของจำเลยเสมอ ตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖ อัตราโทษอย่างต่ำนี้หมายถึงอัตราโทษของความ ผิดข้อหาที่โจทก์ฟ้อง ฟ้องข้อหาพยายามกระทำความ ผิดหรือสนับสนุนการกระทำความผิดต้อง ถืออัตราโทษขั้นต่ำของความผิดข้อหาพยายาม หรือสนับสนุนการกระทำความผิดนั้น ซึ่งอัตรา โทษเพียง ๒ ใน ๓ ส่วนของโทษที่กฎหมาย กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น หากโทษจำคุก อย่างต่ำไม่ถึง ๕ ปี ก็ไม่จำเป็นต้องสืบพยานประกอบ แต่กรณีต้องลดมาตราส่วนโทษตามกฎหมาย เช่น ต้องลดเพราะอายุของจำเลยยังคงต้องถืออัตรา โทษอย่างต่ำของความผิดข้อหาที่ยังมีได้ลด มาตราส่วนโทษ หากอัตราโทษขั้นต่ำจำคุกตั้งแต่ ๕ ปีขึ้นไป แม้ลดมาตราส่วนโทษแล้วอัตราโทษ อย่างต่ำจะเหลือไม่ถึง ๕ ปีก็ต้องสืบพยานประกอบ

จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลต้องกำหนดวันนัด ตรวจพยานหลักฐานโดยต้องแจ้งให้คู่ความทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๑๔ วัน คู่ความทุกฝ่ายต้อง ยื่นบัญชีระบุพยานต่อศาลพร้อมสำเนาก่อนวัน ตรวจพยานหลักฐานไม่น้อยกว่า ๗ วัน คู่ความ

ต้องยื่นคำขอพร้อมการยื่นบัญชีระบุพยานเพื่อให้ ศาลเรียกพยานเอกสารหรือพยานวัตถุจากผู้ครอบครองโดยกำหนดให้ส่งต่อศาลก่อนวันนัด ตรวจพยานหลักฐานหรือวันที่ศาลกำหนด

เหตุที่ศาลพึงตรวจพยานหลักฐานนั้น เนื่องจากการตรวจพยานหลักฐานจะช่วยให้การ พิจารณาเนื้อหาของคดีเป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็วและเป็นธรรม

การนัดพิจารณาครั้งแรกก่อนวันตรวจพยาน หลักฐาน เพื่อทำการกำหนดวันนัดตรวจพยาน หลักฐาน จะได้ไม่ต้องเสียเวลาออกหมายแจ้งให้ คู่ความทราบล่วงหน้าอีก และสามารถกำหนด นัดตามวันว่างของคู่ความ โดยคู่ความมีระยะเวลา เพียงพอในการยื่นบัญชีระบุพยาน การขอ ให้ศาลเรียกพยานเอกสารหรือพยานวัตถุจากผู้ ครอบครองให้ส่งต่อศาลได้ทัน

การกำหนดวันตรวจพยานหลักฐานนอกจาก ศาลต้องแจ้งกำหนดวันนัดตรวจพยานหลักฐาน ให้คู่ความทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๑๔ วัน ตาม บทบัญญัติของกฎหมายแล้ว ศาลควรนัดเพื่อ ระยะเวลาโดยคำนึงถึงขั้นตอนที่คู่ความต้องใช้ในการ ขอให้ศาลออกหมายเรียกพยานเอกสารและ พยานวัตถุ การยื่นบัญชีระบุพยาน กฎหมาย กำหนดว่าต้องยื่นก่อนวันนัดตรวจพยานหลักฐาน ไม่น้อยกว่า ๗ วันนั้น หมายถึงระยะเวลาอย่าง ช้าที่สุดที่คู่ความสามารถยื่นได้ แต่ไม่ได้ห้าม คู่ความที่จะยื่นบัญชีระบุพยานก่อนหน้านั้น ดัง นั้นในคดีที่ต้องมีการเรียกพยานเอกสารหรือ พยานวัตถุจากบุคคลภายนอก ซึ่งกฎหมาย กำหนดให้คู่ความยื่นคำขอให้ศาลเรียกพยาน หลักฐานเหล่านั้นพร้อมกับการยื่นบัญชีระบุพยาน หากคู่ความไม่ยื่นบัญชีระบุพยานและคำขอ ดัง กล่าวเสียแต่เนิ่น ๆ บุคคลภายนอกผู้ครอบครอง เอกสารหรือวัตถุพยานจะไม่มีเวลาเพียงพอใน การจัดส่งเอกสารหรือจัดส่งพยานหลักฐานมา ได้ทันตามวันนัดตรวจพยานหลักฐาน

ผู้เสียหายอาจยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็น

โจทก์ได้โดยตนเองหรือทนายความของผู้เสียหายก็ได้ กรณีโจทก์ฟ้องหลายข้อหา บางข้อหาโจทก์ร่วมมิใช่ผู้เสียหายเช่นความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ หรือความผิดต่อพระราชบัญญัติจราจรทางบก หรือความผิดต่อพระราชบัญญัติการเล่นแชร์ ซึ่งรัฐเท่านั้นเป็นผู้เสียหาย ในกรณีเช่นนี้ศาลต้องสั่งอนุญาตให้เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาที่โจทก์ร่วมเป็นผู้เสียหายเท่านั้น การขอเข้าร่วมเป็นโจทก์นั้นขอเข้ามาเฉพาะคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์เท่านั้น กรณีที่ผู้เสียหายเป็นโจทก์แล้วผู้เสียหายคนอื่นจะเข้าเป็นโจทก์ร่วมนั้นกระทำได้ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙๓๕/๒๕๒๙

กรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นชาวต่างประเทศ กฎหมายกำหนดให้พนักงานอัยการหรือศาลต้องจัดหาล่ามให้โดยมิได้ชักช้า และล่ามที่ศาลจัดหาให้นี้มีสิทธิได้รับค่าป่วยการ

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๓/๑ และมาตรา ๑๗๓/๒ กำหนดให้มีกระบวนการที่เรียกว่าการตรวจพยานหลักฐาน รวมทั้งให้ศาลมีอำนาจสืบพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญในคดีของคุณความไว้ก่อนถึงกำหนดวันนัดสืบพยานเพื่อให้คู่ความเปิดเผยข้อเท็จจริงหรือพยานหลักฐานต่อกัน

ในวันนัดตรวจพยานหลักฐาน คู่ความต้องส่งพยานเอกสารและพยานวัตถุที่มีอยู่ในครอบครองของตนเองต่อศาลเพื่อให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตรวจสอบ เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น อันเนื่องจากสภาพและความจำเป็นแห่งพยานหลักฐานอื่น หรือพยานหลักฐานนั้นเป็นบันทึกคำให้การของพยานบุคคลในชั้นสอบสวน

คู่ความแต่ละฝ่ายต้องแถลงแนวทางการเสนอพยานหลักฐาน ศาลต้องสอบถามคู่ความถึงความเกี่ยวข้องของพยานหลักฐานที่อ้างอิงกับประเด็นแห่งคดี ความจำเป็นที่ต้องสืบพยานหลักฐานที่อ้างอิง การยอมรับความถูกต้องแท้จริงของพยานหลักฐานของอีกฝ่ายหนึ่ง

ศาลอาจมีคำสั่งให้สืบพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญในคดีไว้ล่วงหน้าก่อนถึงกำหนดวันนัดสืบพยานก็ได้

การดำเนินการในวันตรวจพยานหลักฐาน ศาลต้องดำเนินการในเรื่องดังต่อไปนี้

๑. จำนวนพยานหลักฐานที่จะนำสืบมีมากน้อยเพียงใด

๒. พยานหลักฐานที่อ้างอิงเกี่ยวข้องข้อกับประเด็นตามข้อหาหรือข้อต่อสู้ข้ออย่างไร

๓. พยานบุคคลใดบ้างที่เบิกความในเรื่องเดียวกัน

๔. พยานหลักฐานหรือข้อเท็จจริงใดที่ประสงค์จะให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งยอมรับ

๕. มีพยานหลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์ เช่น ผลการตรวจพิสูจน์หรือพยานผู้เชี่ยวชาญที่จะนำสืบหรือไม่ และเกี่ยวข้องกับประเด็นแห่งคดีอย่างไร

๖. มีพยานหลักฐานที่ต้องนำสืบไว้ก่อนหรือส่งประเด็นไปสืบที่ศาลอื่นหรือไม่

๗. ลำดับในการนำพยานบุคคลเข้าสืบก่อนหลัง

๘. มีพยานบุคคลที่เป็นเด็กหรือเยาวชนอายุไม่เกิน ๑๘ ปี ซึ่งต้องสืบพยานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๒ ตรี หรือพยานที่ต้องใช้ล่ามหรือไม่

๙. พยานที่ต้องขอให้ศาลออกหมายเรียก และวันที่พยานต้องมาศาล

๑๐. จำนวนวันนัดที่คู่ความจำเป็นต้องใช้ในการสืบพยาน

การสืบพยานหลักฐานไว้ก่อนถึงกำหนดวันนัดสืบพยาน ในกรณีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ ถ้าปรากฏว่าพยานโจทก์มีเหตุขัดข้องไม่สามารถมาศาลได้ หรือเกรงว่าเป็นการยากที่จะนำพยานนั้นมาสืบตามที่ศาลนัดไว้ ถือเป็นหน้าที่ของพนักงานอัยการต้องร้องขอต่อศาลให้สืบพยานหลักฐานนั้นไว้ก่อนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๕๕/๑ และถึงแม้ว่าไม่มีคู่ความฝ่ายใดร้องขอ ถ้ามีความจำเป็น

ศาลก็มีอำนาจสั่งให้มีการสืบพยานหลักฐานนั้นไว้ก่อนได้ เช่นในกรณีที่พยานเป็นเด็กหรือเยาวชนซึ่งอาจจดจำเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นไม่ได้นานหรือในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศซึ่งไม่ควรให้ผู้เสียหายต้องอยู่กับความทรงจำต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนานเกินสมควร ศาลจึงมีคำสั่งให้ทำการสืบพยานเหล่านี้ไว้เป็นการล่วงหน้าก็ได้ ข้อเท็จจริงเหล่านี้ศาลอาจทราบหรือตรวจดูได้จากรายละเอียดคำร้องในชั้นฝากขัง คำฟ้อง คำให้การจำเลย บัญชีระบุพยานและคำแถลงของคู่ความระหว่างพิจารณา

คู่ความต้องยื่นบัญชีระบุพยาน สำหรับพยานเอกสารหรือพยานวัตถุใดที่ประสงค์จะอ้างอิงหรือระบุรายละเอียดให้ชัดเจนว่าเป็นพยานหลักฐานชั้นใด จะอ้างลอย ๆ ว่า สรรพเอกสารในสำนวนสอบสวนทั้งหมด มีได้

ในการยื่นบัญชีระบุพยานเพิ่มเติม ถ้าเป็นการยื่นก่อนวันตรวจพยานหลักฐานเสร็จสิ้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๓/๑ วรรคสอง วรรคสามต้องมีคำสั่งรับไว้ และหากมีพยานเอกสารหรือพยานวัตถุที่ต้องตรวจเพิ่มเติมก็ให้ดำเนินการตรวจพยานหลักฐานนั้นต่อไปจนกว่าจะเสร็จ แต่ถ้าเป็นการยื่นหลังการตรวจพยานหลักฐานเสร็จสิ้นแล้ว ผู้ยื่นจะต้องแสดงให้เห็นว่าตนเองไม่สามารถทราบถึงพยานหลักฐานนั้นได้มาก่อน หรือเป็นกรณีมีความจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมหรือเพื่อให้โอกาสแก่จำเลยในการต่อสู้คดีอย่างเต็มที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๓/๑ วรรคสาม ซึ่งศาลอาจสั่งสำเนาให้คู่ความอีกฝ่ายหรือนัดไต่สวนคำร้องพร้อมทั้งตรวจพยานหลักฐานที่ยื่นเพิ่มเติม ก็ได้ อย่างไรก็ตามอาจเป็นคำร้องขอยื่นบัญชีระบุพยานเพิ่มเติมของจำเลย ศาลพึงพิจารณาด้วยความระมัดระวังเพื่อให้โอกาสแก่จำเลยในการต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่

บันทึกคำให้การพยานบุคคล แม้ประมวล

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๓/๒ วรรคหนึ่งจะยกเว้นให้โจทก์ไม่ต้องส่งต่อศาลในวันนัดตรวจพยานหลักฐาน แต่ถ้าโจทก์ประสงค์จะใช้อ้างอิงเป็นพยานหลักฐานในคดี ก็ต้องยื่นบัญชีระบุพยานอ้างอิงบันทึกคำให้การพยานบุคคลนั้นเป็นพยานไว้ด้วยและไม่ตัดอำนาจศาลในการจะสอบถามโจทก์ถึงความเกี่ยวข้องของพยานบุคคลดังกล่าวกับคดีและความจำเป็นที่จะต้องสืบพยานหลักฐานนั้น

ในกรณีที่จำเลยประสงค์จะอ้างอิงพยานหลักฐานซึ่งอยู่ในสำนวนการสอบสวนของโจทก์ ซึ่งเป็นคุณแก่จำเลย ซึ่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๑ กำหนดให้พนักงานสอบสวนต้องรวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดที่สามารถพิสูจน์ให้เห็นถึงความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา แต่โจทก์ไม่อ้างพยานหลักฐานนั้นในชั้นพิจารณา ถ้าจำเลยขอให้ศาลหมายเรียกพยานดังกล่าวมาในวันนัดตรวจพยานหลักฐาน และศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าพยานหลักฐานนั้นมีความสำคัญต่อการพิสูจน์ความจริงและไม่ใช้บันทึกคำให้การพยานบุคคล ศาลอาจออกหมายเรียกพยานหลักฐานดังกล่าวจากโจทก์ก็ได้

เมื่อถึงวันตรวจพยานหลักฐาน ถ้าคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ยอมส่งพยานเอกสารหรือพยานวัตถุที่อ้างอิงซึ่งอยู่ในความครอบครองของตนต่อศาล ศาลอาจปฏิเสธไม่รับฟังพยานหลักฐานนั้น โดยถือว่าเป็นการฝ่าฝืนตอบทบทบัญญัติของกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๘๖ ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕

พยานเอกสารหรือพยานวัตถุบางประเภทไม่อยู่ในวิสัยที่จะนำมาส่งต่อศาลได้ เช่น ทรัพย์สินที่ติดอยู่กับที่ดินหรืออาคาร หรือวัตถุอันตราย เป็นต้น ศาลอาจมีคำสั่งไม่ให้ส่งต่อศาลและใช้วิธีออกไปเดินเผชิญสืบก็ได้หรือพยานบางประเภท แม้สามารถส่งได้แต่มีกฎหมายให้เอกสิทธิคุ้มกันไว้ศาลจะมีคำสั่งให้ไม่ต้องส่งต่อศาลได้เช่นกัน

ปิดท้าย

พ.ด.ท. ทุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

เวไนยสัตว์

“การเมืองเก่า” กร่อนล้าง

ยึดหยั่งทุจริตผลาญ

ก็ยุคก็รัฐบาล

ติดหล่มจมปลักด้วย

กองทัพบารโหล่ก้อง

โถมถั่งโลกียสุข

ยวนยุยั่วคลอคลุก

มิเกรงอาจหาญกล้า

“การเมืองใหม่” มุ่งกู้

สติตื่นตามฝักฝืน

สมาธิมั่นหยดยืน

ศีลลัตถ์ปฏิบัติรู้

“ธรรม” ประเทืองทั่วทั้ง

ชำระกิเลสภัย

ปลุกสำนึกเวไนย-

พลิกแผ่นดินดับร้อน

ตะวันฉายเบิกฟ้า

ไขขั้วบรรทัดกาล

พุทธะหยั่งดวงมาน

เกิดก่อการเมืองไร่

หลักการ

ชาติม้วย

ผันผ่าน

ลากลับเนนนาน

หาญบุก

ทัพหน้า

พลอดพริ้ง

พ่ายแพ้ภัยมาร

ชาติคืน

ต่อสู้

เด็ดเดี่ยว

ชั่วร้ายดิงาม

แดนไทย

แทรกซ้อน

สัตว์ล่า

ชุ่มน้ำฝนปราย

วันวาร

สว่างไสว

บรรลु ธรรมนา

เหล่าร้ายจำแลง